

Orijinal adı: LES ENRAGÉS D'AMSTERDAM

Türkçesi:
Şevket SARAÇ

Dizgi: Pano Grafik / Film: Gümüş Reprodüksiyon

Baskı: Kurt-ış Matbaası

Kapak Baskısı: Seçil Ofset

**Gerard de
VILLIERS**

SAS

**AMSTERDAM
ÇILGINLARI**

TAY YAYINLARI

İlk basım: Kasım 1984
İkinci basım: Kasım 1988

© Copyright: Libraire Plon/Tay Kitapçılık ve
Ticaret Limited Şirketi. 1988. Dr. Şevki Bey
Sokak, 10/3 Türbe - İstanbul Tel: 528 43 84

I. BÖLÜM

E 10 Yolu'ndan sağa, Amsterdam şehir merkezine sapan Tom Wonder beyaz Golf'ü Haarlemmerweg'e çıkan yokuşa sürdü. Sevgiliyle buluşmak için günde iki kez Amsterdam-Rotterdam arasındaki bu yoldan geçirdi.

Üç ay önce NATO'ya görevli gelen Çavuş Tom Wonder Hollanda'da günlerini pop müziği ve yürüyüşle geçireceğini düşünüyordu.

Önce Rotterdam'ın kuzeyinde bir sanayi bölgesinde çalışmıştı. Bütün bölge, çitle çevrili bir toplama kampını andırıyordu.

Tom, Rotterdam'da limana inmekten çok çabuk vazgeçmişti. Çünkü burada kadınların çalıştığı bir tek bar yoktu. Tek mutluluk, arada bir limandaki büyük kafeteryalarda dolaşan birkaç "kahraman fahişe"ye bir avuç florin karşılığında sahip olmaktan ibaretti. Yemek işine gelince, eğer Endonezya mutfağını sevmiyorsanız hamburgerle patates kızartmasına yatmak zorunda kaldığınızın resmiydi.

Tom Wonder bir sabah bürosu civarında yürüyüş yaparken gördüğü manzarayla birden durdu. Göğüslerini sınıksız saran siyah bir bluzla yırtmaçlı etek giymiş nefis bir dilberle karşılaşmıştı. Genç kadın otobüs durağında duruyordu ve Tom Wonder yanına yaklaşıp dek ciddiyetini korumuştur. Genç Amerikalı

siyah bıyığı, temiz yüz ifadesi ve atletik yapısıyla oldukça çekiciydi. O gün son yürüyüşü oldu bu. Çünkü ondan sonra hâlâ da devam eden yeni bir dönem başlamıştı.

Tom Wonder savaştan hiç hoşlanmıyordu. Orduya girme sebebi, “halkla ilişkiler” diplomasına rağmen iş bulamamasıydı. Ailesi anlayışlı davranmıştı, ama onun bu mesleğini kuşkuyla karşıyorlardı.

Prins Henrikkade'deki kırmızı ışıktaki durduğunda, tam karşısında yer alan köprüye baktı. Köprünün üzerinde kasvetli bir manzara vardı: Dilenciler, yankesiciler, uyuşturucu satıcıları yayaların etrafını sarmıştı.

Tom farlarını yaktı ve Kraliyet Sarayı'na giden sağdaki Damrak Caddesi'ne saptı. Ortada tramvaylara ayrılan bölüm tüm Hollanda'da olduğu gibi burada da araba sürücüleri için büyük tehlikeler yaratıyordu. Birden, onu farketti. Dar blucinin sardığı bacakları ve kalçalara kadar dökülen dalgali saçları gören Tom'un kanı beynine sıçradı. Tom kavşakta durunca, kadın bir hamlede beyaz Golf'e atladı ve Tom'un yanına yerleşti.

— Selam!

Bu hiç de samimi bir kelime değildi, ama Erika'nın düzgün ağzı daha fazlasını gerektirmeyecek kadar anlamlıydı. Düzgün dişleri pırıl pırıldı. Erika ona doğru hafifçe döndü ve ceketini aralandı, ipek bluzunun sardığı göğüsleri belli oldu.

— Beni gördüğüne sevinmedin mi?

Tom bir tramvaya çarpmamak için direksiyon kırdı, sonra bir elini ceketin aralığından kaydırarak genç kadının göğüslerini buldu. Bu

hareketi yapmaktan kendini alamıyordu, daha ilk karşılaşmalarından beri karşı konulmaz bir arzu duyuyordu. Böyle göğüslere yalnızca çizgi romanlarda rastlamıştı. Erika da Amerikalının fermuarına yöneldi ve açtı.

— Oh!.. Neden hoşlandığımı biliyorsun, peki sonrasını düşündün mü? dedi Erika.

Tom sessizce kafasını salladı. Bu arada, arabaya hakim olmaya çalışıyordu. Spui ve Rokin'in köşesindeki Endonezya lokantasına gelmişlerdi.

— Yemek yiyelim mi? dedi Tom.

Genellikle bir Çin lokantasında yemek yerler, sonra da genç kadının Amsterdam'ın batısındaki küçük dairesine gidip sevişirlerdi. Tom her seferinde Rotterdam'dan aldığı bir şişe Moet et Chandon ile gelirdi.

Erika uzun saçlarını salladı.

— Hayır, burası fazla burjuva. Sonra yapacak bir işim var, Nieuwmarkt'a gidelim.

Nieuwmarkt, Amsterdam'daki üç kanaldan birinin üstündeydi. Burası turist kaynardı ve bölgenin denetimi uyuşturucu dağıtımını ellerinde tutan Surinamlı zencilerdeydi. Tek yönlü yollar çoğunlukta olduğu için epeyce dolaşırlar, dar sokaklardan araba zar zor geçiyordu. Fahişelerin, seks dükkânlarının ve gece kulüplerinin bulunduğu Kloveniersburgwal'e saptıklarında, Erika:

— Beni burada bekle, diye emretti.

Kadın indi. Tom, onun Amsterdam'ın en tehlikeli sokağı denebilecek olan Zeedijk'e girdiğini gördü. Etrafına bakındı. İri göğüslü, yuvarlak kalçalı bir Surinamlının kendini teşhir ettiği bir vitrinin önünde durmuştu.

Kadının çocuksu hali onu çekici kılıyordu. Tom onu dikkatle süzdü, hatta bu uğraşına Erika geldiğinde bile devam etti.

— Ne o seni tahrik mi ediyor? dedi Erika.

— Hayır, oldukça sağlıklı biri... Yemeğe gidelim mi?

— Dur! Onu biraz daha seyret, dedi Erika ve eğilerek Tom'un vücudunu okşayıp öpmeye başladı. Neden sonra, beklediği sonucu elde ettiğinde:

— Hareket et, öbür tarafa geçelim, dedi.

Meydanı geçip kanalın öbür kıyısına ulaştılar. Biraz önceki kalabalığın yerinde yellere esiyordu. Alalade bir mahalleydi burası.

— Dur! dedi Erika.

Tom emre uydu. Erika siyah şapkasını arka koltuğa fırlattı, yüzünde güleç bir ifade vardı. Genç Amerikalı dikiz aynasına bir göz attı, gelen giden yoktu. Erika düşünceli düşünceli Tom'u süzüyordu.

— İstediklerimin hepsini getirdin mi? dedi kız.

— Evet... Ama bir karara varmış değilim.

Aniden Erika'nın tırnaklarını vücudunda hissetti.

— Ne o, fikir mi değiştirdin? Artık bizim saflarda değil misin?

— Hayır, yanılıyorsun... ama...

— Ama ne?

— Eğer öğrenirlerse başım belaya girer...

— Kimse bir şey öğrenmeyecek, buna emin ol.

Amerikalı cevap vermedi, gözgöze geldiler ve Erika adamın daha ilk sorgulamasında

bülbül gibi öteceğini anladı. Tom bir Barış kahramanı değildi. Sadece göğüslerine vurulmuş saf bir Amerikalıydı. Erika aniden sevgilisine sarılıp onu öpmeye başladı.

— Başın hiç ağrımayacak, sana söz veriyorum, dedi kadın.

Tom kadının dudağını vücudunda hissedince irkildi. Erika sanki evde yalnızlarmış gibi her yanını öpüyordu. Daha ilk karşılaşmalarından bu yana, arabanın arka koltuğunda sevişmeyi âdet edinmişlerdi.

Aniden cam vuruldu. Tom sıçrayarak doğruldu, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Bir zenci avucunun içinde gizlediği kâğıt torbaları gösteriyordu. Bunların içinde esrar vardı.

Yeniden doğrulan Erika adama gitmesini işaret ettikten sonra hiçbir şey olmamışçasına yine yan yattı. Sevişmeyi noktaladıklarında gözleri pırıl pırıldı.

— Şu an hiç aç değilim! Yapacak bir işim daha var, sonra yemek yeriz, dedi.

Tom çok acıktığını söylemeye cesaret bile edemedi yola koyuldu. Nereye gittiklerini bilmiyordu. Erika ona doğru döndü.

— Kâğıtlar nerede?

— Ceketimde.

Kadın iç cebinden kâğıtları aldı, bir göz gezdirdikten sonra hepsini çantasına attı. Tom kanalın sonunda durdu.

— Nereye gidiyoruz?

— Çiçekçiler Çarşısı'nın olduğu Singel kıyısına. Kâğıtları birine bırakmalıyım.

Etrafı eski binalarla çevrili sakin bir kanal kıyısına geldiler.

— Burası, dedi Erika bir evi göstererek.

Diğerleri gibi beyaz, üç katlı, önünde ufak bir sahanlığı olan, panjurları kapalı bir binaydı bu. Erika kapıdaki zillerden birine önce üç sonra iki kez bastı. Tom kuşkuyla çevreyi gözliyordu.

— Bu da ne?

— Bizimkilerin inlerinden biri, dedi Erika.

Nihayet kapı açıldı. Dökük dişli, gözlüklü, sarışın birisi görüldü. Erika adamla Felemenkçe konuştu. Sonra, bir ampulün aydınlatığı pis koridora girdiler. Duvarlar silahlanmaya karşı slogan ve resimlerle doluydu.

Birinci kattan müzik geliyordu, ama genç Amerikalı halinden memnun değildi. Şaşkınlığını anlayan Erika ona yaklaştı ve göğüs başlarını göğsüne sürttü.

— Beni Hans ile birinci katta bekleyecek-sin, işim fazla sürmez. Sonra yemeği evimde yeriz. Sevişmek herhalde hoşuna gider?

— Elbette, ama acele et, dedi Amerikalı.

— Önümüzde bütün bir gece var, dedi Erika.

Kadın elini tutarak onu merdivenlere sürükledi. Hans peşlerinden geliyordu. Bir düzine gencin bira içerek bant dinledikleri kötü aydınlatılmış büyük bir odaya çıktılar. Erika kapının eşiğinde durdu. Kalabalıktan ayrılan uzun boylu birisi onlara doğru geldi. Tom Wonder bu uzun saçlı kızıl sakallı adamdan daha ilk anda hoşlanmadı. Vücudunu sımsıkı saran bir tişört, kovboy kemeri, blucin ve bot giymişti. Erika adama Felemenkçe bir şeyler söyleyince adam Tom'a içten bir tavırla elini uzattı ve:

— Çok teşekkür ederim! Çok teşekkür

ederim! dedi.

Tom da uzatılan eli zoraki bir gülümsemeyle sıkıttı.

— Bu Jan, üç yıldır Barış için savaşıyor, en iyimizdir, dedi Erika.

Jan'ın bakışları kadının kalçalarındaydı. Adam arkasını döndü, bir kutu bira alıp açtı ve Tom'a uzattı.

Odadakiler onlara dikkat etmiyorlardı bile. İçeriye ağır bir esrar kokusu hakimdi. Erika Tom'un kulağına eğildi:

— Hans ile burada kal, benim Jan ile yapmam gereken bazı işlerim var, sonra dönerim.

Sakallıyla birlikte merdivende kayboldu. Tom Wonder sıkıntısını gizleyerek Hans'ın yanına oturdu. Aradan on beş dakika geçmişti. Sonunda, canına tak etti ve ayağa kalktı. Hans peşinde olduğu halde dik bir merdivenden üst kata çıktı.

Merdiven gıcırtiları kesildiğinde yeni bir ses duydu. İnemeler ve derin nefes alışlarla adeta birisi can çekişiyordu. Tom karanlık koridorda sesin geldiği yöne doğru ilerledi, nihayet bir elektrik düğmesi bulup açtı. Bir an, gördüğü manzaraya inanamadı. Sakallı pantolonunu indirmiş, masaya yüzükoyun dayadığı Erika'ya sahip oluyordu.

Erika zevkten ani bir çılgılık attı ve iki büküm oldu. Sonra başını çevirdi ve Tom'u gördü. Genç Amerikalı kadının şişmiş dudaklarını, açılıp kapanan burun deliklerini ve faltaşı gibi açılmış gözbebeklerini gördü. Bugüne dek görmediği bir yüzdü.

Zevkten sesi kısılmış olan Erika bir süre

konusamadı. Tom'un beyni uğulduyordu. Bir anda her şeyi anladı! Enayi yerine konmuş ve kullanılmıştı. Tom Wonder Erika'nın yanında duran çantasına doğru ilerledi ve elini uzattı.

— Kâğıtları derhal geri ver!

Sakallı, Erika'nın kalçalarını bırakarak kapıldığı boş bira kutusunu Amerikalıya doğru fırlattı. Tom kaçacak zamanı bulamadı ve kutuyu burnuna yediği an acıyla haykırdı. Erika'nın üzerinden çekilen Jan blucinini giyerken tehditkâr bir edayla bakıyordu. Tom geri geri giderek koridora çıktı ve merdivenin başına geldi. O anda ayağa boşluğa kaydı ve aşağıya yuvarlandı. Şuurunu kaybetmek üzereyken Erika'nın haykırdığını farkettti.

*

**

Sol kolundaki yanmayla kendine gelen Tom Wonder damarlarına ateş zerkedildiği hissine kapıldı. Gözlerini açtı. Önde Jan, geride ise Erika bulunuyordu. Genç kadının yüzünde acımasız bir ifade vardı. Gözgöze geldiler, ama Tom bu gözlerdeki anlamı okuyamadı.

Bakışlarını koluna çevirince, Jan'ın kendisine şırıngayla bir şey verdiğini gördü. Kurtulmak istedi, ama sakallı karnına oturmuş, sarışın ise sağ kolunu tutmuştu. Jan içindeki ilaç bitince şırıngayı sert bir hareketle çekti ve Erika'nın uzattığı ikinci şırıngayı aldı.

Hollandalı genç bir eczacı ustalığıyla iğneyi hafif hafif damara soktu. Tom önce mikrop kapmaktan korktu, ama uyuşturucu verildiğini anlayınca korkusu dehşete dönüştü...

— Hey! Siz delisiniz! diye bağırды.

Üzerine doğru eğilen Erika:

— Sakin ol, dedi. Merdivenden düştün, acı duymaman için iğne yapıyoruz.

Birden onu şaşkına çeviren sahne gözlerinin önünde canlandı, ama ne bir öfke ne de tiksinti duyabiliyordu. Yalnızca Erika'nın ince kumaştan belli olan göğüs başını görebiliyordu. Genç kadın bakışlarının nereye yöneldiğini anlayınca gömleğinin düğmelerini çözüp bir çocuğu emzirecekmiş gibi açtı. Göğüsleri gerçekten harikaydı. Tom Wonder gözlerini birkaç saniye onlardan ayıramadı. Çıplak göğüsler onu tahrik ediyordu. Kolunu kaldırdı ve çıkık göğüs başına parmağını değdirdi. Erika gözlerini kırpmadı bile. Sanki mermer bir heykeldi. Ama uyuşturucunun etkisindeki Tom bunu kavrayamadı.

Belki de Jan sert bir hareketle elini itmeseydi hiç anlamayacaktı.

Bu sayede uyandı. Sakallının kan bürümüş gözlerini görünce adamın sevdiği kadınla birlikte kendisini öldürdüğünü anladı.

Buna tepkisi çok ani ve beklenmedik oldu. Jan'ı iterek ayağa fırladı. Bir kafa darbesiyle Hans'ı saf dışı bıraktı ve kapıya doğru ilerlerken içinde önemli kâğıtların bulunduğu çantayı kaptı. Kendisini çok yorgun hissediyordu, ama kafasında tek bir saplantı vardı: Bu evi terketmek! Merdivene daldı, düştü, kalktı, el yordamıyla otomatığı aradı. Arkasında tam bir karmaşa vardı.

Erika'nın öfkeli çılgınlıklarını işitti. Jan merdiveni dörder dörder inerek Tom'un beline sarıldı.

— Bırak beni, pis herif!

Umutsuzca debelendi. Jan'ın elleri ensesin-

de kenetlenmiş boynunu kırmak istercesine başını öne doğru itiyordu. Kendini korumak için ellerini kullanmalıydı, ama Erika'nın çantasını bırakmak istemiyordu.

Aniden duvarın hızla yaklaştığını gördü. Jan yüzünü yangın merdivenine doğru itiyordu. Demirin sivri köşelerinden biri dudağını patlattı, köpekdişlerinden bazılarını kırdı. Ağzı kan doldu. Öfkeyle geriledi ve adamın kasığına bir tekme savurdu.

Erika vahşi bir ifadeyle yolunu kesti.

— Çantam! Çantam! diye bağııyordu.

Tom nihayet kapıya geldi, açınca buz gibi havayla karşılaştı. Avluyu geçerken yine düştü, ama hemen toparlanıp kalktı. Hür olmaktan büyük bir mutluluk duyuyordu. Kanal boyunca ilerlemeye başladı.

Hans, Jan ve Erika da peşinden fırlamışlardı. Kadın çizmeleriyle bir erkek kadar hızlı koşuyordu. Tom avazı çıktığı kadar bağırma-ya başladı:

— Help me! Help me!

Hiçbir karşılık gelmedi. Bu sırada Erika kaplan gibi peşinden yetişti ve elini bacaklarının arasından sokarak hayalarına yapıştı. Tom acının etkisiyle çantayı fırlattı. Genç kadın yerden çantayı kaptı ve Jan'a attı.

— Öldür onu! Haydi öldürsene! Acele et!

Tom arkasına döndü ve elinde baltayla öfkeli öfkeli bakan sakallıyı gördü. İnsanüstü bir cesaretle parmaklığın üzerinden atladı, bir sıçrayışta kaygan yolu geçti.

— Durdur onu! diye bağırdı öfkeyle Erika.

Tom elini ileri uzatarak arabaların arasından geçti. Bu arada ayağı bir deliğe girdi ve baş

aşağı uçtu. Alın taş korkuluğa çarptı ve suya daldı. Takipçileri aniden Hans'ın sesiyle irkildiler.

— Polis!

Arkalarına döndüler ve tepesinde ışık olan mavi bir Golf'ün yüz metre ötede durduğunu gördüler. Devriyeydi bu.

— Sakın koşmayın! dedi Jan.

Erika ve iki adam ağır ağır yürüyerek inlerine döndüler. Bir anda rıhtım boşaldı.

*

**

Polis arabası bozuk yolda ağır ağır ilerliyordu. İçindeki iki polisin yüzü açık seçik görülebiliyordu. Hans, Jan ve Erika pencereye yapışmış, arabanın ilerleyişini seyrediyor, arada bir de kanala bakıyorlardı.

Tom Wonder yüzeye çıkmamıştı. Su sanki hiçbir şey olmamış gibi dümdüzdü. Polis arabasının uzaklaştığını gören Jan derin bir nefes aldı ve Erika'ya döndü.

— Bu hıyar boğuldu bence!

Erika cevap vermedi. Tom nasıl olsa öldürülecekti, ama daha emin bir şekilde olacaktı bu. Bu tip kazalar dikkati çekerdi. Ayrıca, önemli harekâtların ufak tefek ayrıntılar yüzünden başarısızlığa uğradığını da çok iyi biliyordu.

Onu Tom Wonder ile toplum içinde gören olmamıştı. Seviştikleri odayı bulsalar bile bir şey elde edemezlerdi. Orası da başka bir indi ve sahte bir isimle tanınıyordu.

Jan kolunu kadının beline doladı sonra eli göğüslerinden birini kavradı. Ağzına:

— Gel, bunu kutlayalım. Bu olay iştahımı

açtı, dedi.

Erika içinden Tom'un hemen yüzeye çıkmaması için dua etti. Zamana ihtiyaçları vardı ve yapılacak bir sürü iş onları bekliyordu.

II. BÖLÜM

Rotterdam Hilton, otoyol kenarında bir beton yığınıydı ve hiç de göze çekici gelen bir yanı yoktu. Malko hole girerken koltuklardan birinde oturan adam ayağa kalktı. Bu CIA'nın Hollanda sorumlusu, John Fitzpatrick idi. Yanında da ağzında pipo olan, dazlak ve gözlerinden zekâ fışkıran birisi vardı.

— Albay van Nuys, dedi John Fitzpatrick. Albay "Şirket" ile BVD* arasındaki ilişkiyi sağlıyor.

— Sizden bahsedildiğini birçok kez işittim, dedi Hollandalı subay.

— Langley SAS'a çok önem verir, dedi CIA Hollanda sorumlusu.

Büyük holün sakın bir köşesine çekildiler. Malko diğer ikisinin viskisine eşlik etmek amacıyla votka ısmarladı.

— Buraya niçin çağrıldım?

John Fitzpatrick elini bir dosyaya koymuş sakın sakın oturuyordu.

— Garip bir hikâye! Belki de bize öyle geliyor.

John Fitzpatrick SAS'a bir fotoğraf uzatarak:

— İşte kaygımız! dedi.

(*) Hollanda İstihbarat Örgütü

Fotoğraf morg masasında çırlıçıplak yatan bir ölüye aitti. Suratı yara izleriyle darmadağın olduğu halde vücudunun geri kalan kısmında hiçbir vahşet izi yoktu. Kumral, bıyıklı bir gençti.

— ABD Ordusu'nda görevli Çavuş Tom Wonder, dedi John Fitzpatrick. Bir hafta önce Amsterdam'da Singel Kanalı'nda ölü bulundu. Otopside ciğerlerindeki su nedeniyle ölüm sebebine boğulma dendi. Ama adli tıp kırık dişleri, burnu, ayrıca çene ve kafatasındaki çatlak yüzünden ölmeden önce dövüldüğü kanaatinde.

— Adamı mahvetmişler! dedi Malko.

— Hepsi bu kadar olsa yine iyi, kolunda iğne izleriyle kanında bir insanı birkaç saatte öldürecek miktarda eroin bulundu, dedi CIA sorumlusu.

— Çavuşun görevi neydi?

— Avrupa'daki birliklerimizin araç gereç sevkiyatıyla ilgili Rotterdam Üssü'müzde görevliydi. Burası gizli askeri bölgeler arasındadır. Bu üs, NATO tarafından çok gizli olarak nitelenen bilgilere sahiptir. Avrupa'ya gelen her tür geliştirilmiş silahtan bu merkez haberdar olur, hepsinin geliş ve önceden saptanan üslere yollanmış şekline dair belgeleri tutarlar.

— Peki bu sevkiyat neyle ilgili? dedi SAS.

John Fitzpatrick bir süre tereddüt etti.

— Çok değişik, her şey var. Günlük ihtiyaç maddeleri, cephane, araç ve bazen de nükleer silahlar...

— Peki Tom Wonder'ın ölümüyle görevi arasında bir bağlantı kurabildiniz mi?

— Şu ana dek, hayır! Ama Çavuş Wonder bir istihbaratçıydı. Yani, hiçbir delil bırakmadan bir bilgisayar programını elde edebilirdi... Hollanda polisi olayın aşırı dozda uyuşturucu alması sonucu kanala düşerek meydana gelen bir ölüm olduğu kanısında. Arabası cesedinin bulunduğu yere yakındı ve içinden hiçbir şey çalınmamıştı. Uyuşturucunun hemen hemen serbest satıldığı bu ülkede aşırı doz olaylarına sık sık rastlanılır.

— Peki sizi rahatsız eden nedir?

— Kolunda yalnızca iki iğne izi vardı. Eroinman olamaz, çünkü arkadaşları farke-derdi.

— Belki de uyuşturucuya yeni başlamıştı ve bilmeden çok yüksek doz aldı, dedi SAS.

Amerikalı sırttı.

— Olabilir, ama uyuşturucuya başlaması için sebep yoktu. Her sabah koşardı, sağlıklı, dengeli ve aile bağları sağlamdı. Orada, herkesin her şeyi bilinir, bu yüzden de Tom Wonder uyuşturucu kullanmıyordu.

Albay van Nuys piposunu söndürdü ve temizlemeye koyuldu. Adam siyah kalın kaşlarıyla Hollandalıdan çok İtalyana benziyordu.

— Peki ya ilişkileri? dedi Malko.

— Şimdi ona geleceğim. İstihbarat dosyayı inceledikten sonra ölümün kaza sonucu olduğuna karar verdi. Fakat, dostum Albay van Nuys ile haftalık sabah kahvaltımızda buluşmasaydım, şu anda şatonuzda olurdu-nuz...

Malko güldü.

— Keşke öyle olsaydı!

— Ama, albay bana kafamı allak bullak eden bir şey anlattı... Albay, lütfen siz devam edin!..

Hollandalı dazlak başını sıvazlayarak SAS'a döndü:

— İki ay önce Hollanda Ordusu'na ait bir depodan silah ve mühimmat çalındı, ama önemli bir şey değildi. Hepsi on iki FAL tüfeği, kurşun, L4 patlayıcıları ve el bombaları Hırsızlığı yapanlar bölgeyi uzun süre gözetlemişler. Askeri Haberalma'nın soruşturması karşımıza daha önce savaş aleyhtarı hareketlere karışmış bir eri çıkarttı.

— Bu sizde sık sık rastlanan bir şey, dedi Malko.

— Evet, dedi BVD subayı. Ama Lucien Schoor adındaki bu çocuk tam tevkif edileceği sırada elimizden kaçtı ve kurtuldu. Amsterdam veya Rotterdam'da birçok işsizlik sigortası aracılığıyla oturdukları barınaklardan birine sığındığı kesindi.

— Hollanda hukukunda, Kraliçe'yi öldürmek dışında suikast girişimine yer yoktur, dedi Amerikalı. Ülkeyi havaya uçuracağımızı söylemeniz, katliama girişmedikçe hiçbir şey yapamazlar...

— Doğru, dedi van Nuys. Bu çocuk da ortadan kayboldu ve silahlar bulunamadı. İki hafta önce Kraliyet askerleri birkaç yerinden bıçaklanmış bir erkek cesedi buldular. Bunun Er Lucien Schoor olduğunu öğrendik.

— Nerede bulundu?

— Rotterdam'ın kenar mahallelerinden birinde, oralarda çok sayıda müptela vardır.

— İpucu yok mu?

— Yok. Üzerinde kimlik bulunmadı. Tabii silahların izine de rastlanamadı.

Garson küllükleri değiştirmeye geldi ve hepsi sustu. Çocuk uzaklaşınca söze Malko girdi.

— Bu iki olayı niçin birbirine bağlıyorsunuz?

John Fitzpatrick bıyık altından güldü ve alay edencesine cevapladı.

— Yerinde bir soru! Zaten siz de buraya bunun cevabını bulmaya geldiniz. Bu iki ölümün ortak bir noktası var, göze çarpmayan bir ayrıntı.

— Nedir?

Hollandalı SAS'ı uzun uzun süzdü.

— Her ikisinin de normal şekilde giyinmelerine rağmen, külotları yoktu.

Garip! Malko iki adamın kendisiyle alay edip etmediklerini anlamak için onları dikkatle inceledi. Ama son derece ciddiydiler.

— Bana bu özelliğe niçin şaşıtığınızı anlatırmısınız? dedi SAS.

— Tom Wonder'ın dostları arasında ufak bir araştırma yaptım ve hep külot giydiğini öğrendim, dedi CIA sorumlusu. Öldürüldüğü gün giymemiş olduğuna göre bunun bir sebebi olmalı.

— Öyleyse, siz onun öldürüldüğüne inanıyorsunuz!

Amerikalı başıyla onayladı.

— Evet, kaza süsü verilmiş bir cinayet.

— Acaba eşcinsel miydi? dedi SAS.

— Hayır. Erkek kardeşine bir kıza deliller gibi aşık olduğunu yazmış, ama kızın adını vermemiş. Belki de karşılıksız bir aşktı bu, ya

da öyle bir şey...

— Ya öbür kurban? diye sordu.

— Aynı şey, dedi Hollandalı subay. Eşcinsel değil, normal şekilde giyinirmiş. Görevli olduğu yere uzak olmasına rağmen geceleri sık sık Amsterdam'a gidermiş. Tüm özel eşyasını aradık, ama ne bir resim ne de ilişkisine ait bir ipucu bulabildik... Ama her iki adamın birbirine yakın tarihlerde, vahşice ve aynı tarzda ölmesi bize garip geldi.

— Tanışıyorlar mıydı?

— Tanışmadıklarına eminiz.

— Öyleyse tek ortak nokta, kadın oluyor... Her ikisi de asker olduklarına göre, dışardakileri ancak ellerindeki bilgi ve silahlar ilgilendirebilir.

— Biz de bu sonuca vardık.

— Peki, bu adamların hangi sebeple öldürülmüş olabileceğine dair herhangi bir fikriniz var mı?

Albay van Nuys ile John Fitzpatrick aynı tepkiyi gösterdiler.

— Hayır, huzursuzluğumuz da buradan kaynaklanıyor.

— Niçin?

— Çünkü silahlar çalındı, iki cinayet işlendi ve bilmediğimiz bir şeyler var. Hollanda polisi gibi BVD de bir şey bilmiyor. Kendi başımızın çaresine bakmalıyız. Siz "Köstebek" olacaksınız.

— Nasıl yani? Bir kadın gelip beni öldürene dek külotsuz mu dolaşacağım?

— İşe nereden başlanması gerektiğini biliyorum. Tom Wonder'ın özel eşyaları arasında Felemenkçe ve İngilizce basılmış

silahlanma aleyhtarı broşürler bulduk. Bunlar her yerde rastlanan türden şeyler değil... dedi John Fitzpatrick.

— Bunun cinayetle ilişkisi olabileceğini mi sanıyorsunuz?

— Olabilir. İki ay önce barışseverlerin destekçisi Sovyet Generali Michelef buradaydı. NATO aleyhtarı tüm büyük hareketler Hollanda'dan çıkıyor. Bildiğiniz gibi Sovyetler Cruise Füzelere'nin Avrupa'ya yerleştirilmesini engellemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Burası serbest bölge. Hollandalılar barışseverdir ve sürekli silahlanma aleyhtarı gösteriler düzenlerler... Belki de Sovyetler şaşırtıcı bir harekât gerçekleştiriyorlardı? İki ay sonra Hollanda parlamentosunda güven oylaması var ve kamuoyu en ufak bir olayla bir anda değişebilir.

Durum oldukça ciddiye. Malko, bir kısım halkla kiliselerinin desteğini almış silahsızlanma yandaşları için en büyük düşmanın NATO olduğunu ve ona karşı savaştıklarını duymuştu. Karşısındakilerin kuşkusunu anlıyordu. Ama niçin onu çağırmışlardı? Fitzpatrick sanki bu düşüncesini anlamış gibi lafa girdi:

— İki soruşturmadan da bir sonuç çıkmadı. Yeniden açılmasında da bir yarar yok. Sizi buraya çağırma kararını Albay van Nuys ile birlikte aldık. Gizli bir soruşturma yapacaksınız ve bir şey bulacak olursanız işi BVD'ye bırakacağız... Barışseverler polisin içine de sızmış. Yalnız olursanız daha tehlikesiz çalışırsınız... Bir sıkıntınız olduğunda Albay van Nuys'u direkt telefonundan arayın.

— İşe nereden başlayacağım?

Albay van Nuys piposunu bıraktı. Hilton' un holü bir mabet kadar sessizdi, herkes alçak sesle konuşuyordu.

— IKV* dışında çok sayıda küçük gruplar var. Bunlar genellikle işsizlerden oluşuyor. İçlerinde aşırıları da var. Rumuz, kısaltma adlar ve sık sık değişen telefon numaraları kullanıyorlar. Hollanda yasaları öylesine hoşgörülü ki, örgütlerin listeleri bile yapılamıyor. Bir kısmının tehlikeli ve kanlı eylemlere hazır olduklarını biliyoruz. Çaldıkları silahları kullanmaya teşebbüs edebilirler.

— Genellikle de böyle olur, dedi SAS. Silahları duvara asmak için çalmaz bunlar. Ne yapmak istiyorlar? Kraliçe'yi mi öldürmek? Yoksa İtalya'da olduğu gibi bir Amerikalı generali mi?

— Bir ara Savunma Bakanlığı'na saldırdılar, dedi albay.

John Fitzpatrick masaya eğildi.

— Sovyetlerin barışseverlik girişimi başarısızlığa uğradı. Aradaki mesafeyi kapatmak için bazı tehlikeleri göze alabilirler. Füzeler yerleştirilince iş işten geçmiş olacak. Bunu çok iyi biliyorlar.

— Pekâlâ, program nedir?

SAS'a kalın beyaz bir dosya uzatan John Fitzpatrick:

— Her şey içinde! dedi. İki olayla ilgili BVD ve polis dosyaları. Ayrıca, gizli barışsever ve silahlanma aleyhtarı hareketlere ilişkin tarafımızdan yapılmış bir araştırma da var. Tom Wonder'ın özel eşyaları arasında buldu-

ğumuz broşürlerin bazı örnekleri ve bunların nerelerde bulunabileceğini gösteren bir liste de ekledik. Bunlar Rotterdam ve Amsterdam'da bir düzine kadar kitapçıda satılıyor.

— Kendimi neci olarak tanıtayım? dedi Malko.

— Şu an için sahte kimliğe gerek yok. İki gün sonra buluşalım. Bu işte büyük bir avantajımız var. Basın bu iki olaya yer vermedi. Cinayeti işleyenler kendilerini emniyette hissediyorlar.

— Nerede kalacağım?

— Amsterdam'daki Krasnapolski Oteli'nde.

*

**

Malko ölümlere ait dosyaları iki kez okumuş, önemli bir şey bulamamıştı. Tek garip ayrıntı, ikisinin de külot giymemiş olmasıydı. Amerikalının adreslerini verdiği kitapçılardan birinin kapısını itti ve içeri girdi. Bir rafta değişik dillerde tüm dünyada yayınlanmış silahlanma aleyhtarı belgeler vardı. Önce Felemenkçe kitaplara, sonra da dergilere baktı.

Aniden heyecanlandı. Bir dergi yığınının altında, üzerinde siyah iri harflerle "DUR! REAGAN'IN SİLAHLARINA ORTA AMERİKA'DA GEÇİT YOK!" yazan bir tankın yer aldığı afişi gördü.

Bu, Tom Wonder'da bulunan bir belgeye benziyordu! Ufak da olsa, bir ipucuydu. Afişi incelerken arkasından bir ses İngilizce olarak:

— Bayım, bir şey mi arzu etmişsiniz? dedi.

Arkasına döndü.

Önce bir çift dimdik göğüsü kaplayan

(*) Barışsever Dindarlar Konseyi

beyaz bir bluz gördü. Sonra bakışlarını yüzüne kaydırды: İri kahverengi gözler ve kalın kırmızı dudaklar... Kadın siyah çizme ve eski bir blucin giymişti... Saçları beline kadar iniyordu. Malko'yu merakla süzdü.

Kadın döşemedeki bir kapağı açıp yeraltından yukarı çıkmıştı. Malko'nun içeri girdiğinde farketdiği sakallı da ortadan kaybolmuştu. SAS aniden bir ipucu bulduğunu hissetti.

III. BÖLÜM

Bir süre gözgöze baktıktan sonra SAS cevap verdi:

— Şu Orta Amerika ile ilgili afişe bakıyordum. Bunlardan çok satıyor musunuz? Orası Hollanda'dan epeyce uzakta da...

Kadın güldü.

— Barış için savaşın cephesi yoktur... Barış davasına ilgi duyar mısınız?

Kadın hoşuna giden bir erkeği tuzağına düşürmek istercesine ısrarlı bakıyordu. Bu sırada vücudu hafif hafif titriyor, bu da karşısındakinin dikkatini ister istemez çekiyordu.

— Evet, hem de oldukça fazla! dedi Malko.

Kadın elinden dergiyi aldı ve bu kez İngilizce yazılmış olan silahlanma aleyhtarı bir dergi uzattı. Malko dergiye göz attı ve kadına:

— Sizin de bunda yazınız var mı? diye sordu.

— Yo hayır! Ben yalnızca satıcıyım. Özel bir şey mi arıyordunuz?

— Hayır.

Kadın, vücudunu germiş, bu yüzden de dar gömleğinin altındaki dik göğüsleri iyice belirginleşmişti. Arkasını dönünce ince vücuduna rağmen hayli iri olan seksi kalçaları dikkatini çekti. Bu arada sakallı, eli kolu kitap

dolu olarak mahzenden çıkmıştı.

Malko dergiyi inceliyormuş gibi yaptı. Albay Van Nuys'a bakılırsa Orta Amerika hakkındaki afiş çok az dağıtılmıştı. Bu da Çavuş Tom Wonder ile bu dükkân arasındaki bağa bir delil teşkil edebilirdi... Kumral kadın ona doğru sırtarak geldi.

— Hollandalı değilsiniz, değil mi?

— Evet, Viyana Postası'nın muhabiriyim. Hollanda'ya tatile geldim.

Bu arada sırada kullandığı bir kimlikti. Gazete genel sorumlusu bir dostuydu ve gazeteci olduğunu söylediğinde birçok sorudan kurtulurdu. Kız elini uzattı.

— Amsterdam'a hoş geldiniz! Adım, Erika!

— Benimki de Malko Linge.

— Size çok sayıda dergi verebilirim, ama çoğu Felemenkçedir.

SAS ilgisini çeken afişi gösterdi ve:

— Bunu kim basıyor? diye sordu.

— Bilmiyorum. Küçük bağımsız gruplar. Biz yalnızca dağıtım ve satımını üstleniyoruz. Güzel değil mi?

— Çok iyi.

Kadın, Malko'nun afişi görmesine sıkılmış gibiydi. Sonra rafların arasında dolaşarak dergiler ve kitaplar alıp bunları SAS'a göstermeye başladı. Dükkân hâlâ bomboştu. Ortalıkta hafif bir klasik müzik yayılıyordu.

Erika aniden gazeteleri yere bırakarak gözlerini vitrine dikti. O yöne bakan Malko, köşeden kaybolmakta olan geniş kenarlı siyah bir şapka ile siyah deri ceket giymiş bir adam gördü. Birdenbire, Erika'nın endişelendiğini hissetti, ama gerginlik fazla sürmedi ve genç

kadın ona doğru dönerek dergileri uzattı.

— Alın, umarım işinize yarar.

— Felemenkçe bilmiyorum, dedi Malko. Acaba, bana bu yazıları tercüme eder miydiniz?

Erika bir süre tereddüt etti, sonra:

— Dükkân kapandıktan sonra sizinle birlikte olabilirim, dedi.

Malko kadına ayartıcı bir şekilde sırttı.

— Niçin birlikte akşam yemeği yemiyoruz? Biraz eğlenir, sonra da çalışırız.

Kadın yine tereddüt etti.

— Gelmeye çalışacağım. Nerede kalıyorsunuz?

— Krasnapolski'de.

— Zengin bir gazetecisiniz...

— Zengin olan ben değilim, gazetem. Saat sekiz iyi mi? Oda numaram 412.

— Eğer gelemesem telefon ederim, aksi halde lobide buluşalım.

Kadın elini uzattı ve ona kapıya kadar eşlik etti.

Dar sokak Malko'ya daha hoş geldi. Erika onu hem tahrik etmiş hem de kaygılandırmıştı. Ama ne olursa olsun, Erika'nın iyi bir bilgi kaynağı olduğu kesindi. Önce Albay van Nuys'ta kadının bir dosyası olup olmadığına bakacaktı ve birtakım isteklerde bulunacaktı.

*

**

Telefon çaldı. - Saat sekiz buçuktu. Bu sırada Malko yatağına uzanmış müzik dinliyordu.

— Benim, lobideyim dedi hoş bir ses.

— Geliyorum, dedi Malko.

Erika bambaşka birisi olmuştu. Blucinin yerine siyah etek, siyah çorap, zarif ayakkabılar ve nefis göğüslerini saran beyaz bir bluz giymiş, iri ağzını iyice belirginleştiren bir makyaj yapmıştı. Sanki yıllardır tanışıyorlarmış gibi aniden SAS'ın koluna girdi.

— Birer kadeh içki içelim mi? dedi Malko.

— Burada mı? Sıkıcı bir yer, lokantaya gidelim.

— Hangisine?

— Endonezya yemeklerinden hoşlanır mısınız?

— Neden olmasın?

Kiralık BMW'ye binip işsizlerle dolu sokaklardan geçene kadar saat dokuz olmuştu. Amsterdam, tüm Hollandalıların akın akın geldiği büyük bir seks mağazasına benziyordu.

Endonezya'nın kapısından içeri giren Malko bir an kendini Bali'de sandı. Tavanda dönen rengârenk ışıklı kürelerin altında, hasır etekli güzel kızlar servis yapıyordu. Baharat ve günlük kokusu birbirine karışmıştı. Erika masaların arasından geçerken tüm erkeklerin dikkatini göğüslerinde topladı. Kadın tüm tahrik edici hareketlerine rağmen, kendisiyle dış dünya arasına aşılamaayan bir duvar örmüş gibiydi.

Masaya oturduklarında SAS kadını inceliyordu. Erika aniden:

— Neye bakıyorsunuz? diye sordu.

— Size, olağanüstü göğüsleriniz var, dedi Malko.

Bir an gözgöze geldiler. Kadın başını eğdi ve muz böreğini yemeye koyuldu. Malko bunca yemek yemesine karşın nasıl zayıf

kalabildiğine şaşıtı.

Nihayet, Erika içkisini bitirdi ve:

— Çalışalım mı? dedi.

Malko "gazetecilik" görevini unutmuştu, ama artık hatırlaması gerekiyordu. Erika'nın alaylı bakışları altında BMW'ye bindiler ve tek yönlü yolların azizliği sonucu, seks filmi gösterilen sinemaların yer aldığı Kloveniersburgwal'e çıktılar. Erika son derece normal bir sesle:

— Filmler sizi tahrik ediyor mu? diye sordu. Eğer isterseniz...

— Hayır, teşekkür ederim. Seyirciliği bırakalı çok oluyor.

Kadın sırtıttı ve Krasnapolski'ye kadar tek bir kelime etmediler. Malko'nun odasına gelince Erika çantasını fırlatıp ceketini çıkardı ve parlayan gözlerle masaya yaslandı.

SAS önce masadaki dergi yığınınna, sonra kadının çıkık göğüs uçlarına baktı.

Hava çok gergindi.

— Ne yapmak istiyorsunuz? Çalışmak mı, yoksa sevişmek mi? dedi Erika.

Tuzak da olabilirdi bu, açık bir davet de... Malko cevap vermeden kadına yaklaştı ve hafifçe göğüslerini okşadı. Erika hiç kıpırdamadı. Malko'nun eli pürüzsüz tene temas etti.

— Ya siz? Siz sevişmek istiyor musunuz?

— Eğer istemeseydim, burada olmazdım, dedi Hollandalı.

Kadını göğüslerinden kendine çekerek yaklaştırdı ve dudakları birbirini buldu. Bu kısa sürede Malko kadının tüm vücudunu tanımıştı. Erika gömleğini, eteğini, ayakkabı-

larını çıkardı. Üzerinde yalnızca dantel jartiyerlerle tutturulmuş siyah uzun çorapları kalmıştı. Vücudu nefisti. Bu kıyafetiyle Playboy modellerine benziyordu... Bileğindeki zincir parlıyordu. Hiç utanmadan Malko'ya:

— Siz giyinik mi sevişirsiniz? diye sordu.

Çok adi bir soruydu. O da soyunmaya başladı. Erika alay edercesine ve dikkatle onu izliyordu. Külotla kaldığında, kadın elini uzatarak:

— Ne ufak bir külot bu, dedi.

— Bunda olağandışı ne var?

Erika gözlerini SAS'ınkilere dikerek:

— Erkeklerde beni tahrik eden tek bir şey vardır, diye fısıldadı

— Nedir o?

— Külot giymemesi.

Malko bozuntuya vermedi. Ölen her iki adam da bu kadınla ilişki kurmuş olmalıydı ve o kadın şimdi okşayarak onu tahrik etmeye uğraşıyordu. Erika sanki ilk kez bir erkeği görüyormuş gibi SAS'ı seyretti.

— Sizi fazla etkilemiyorum, dedi Hollandalı kadın.

Sonra ona doğru eğildi ve dudaklarını tüm vücudunda dolaştırmaya koyuldu. Aniden Malko'da bir hareket oldu. Bunun üzerine kadın durdu ve mutlu bir ifadeyle:

— Günaydın! dedi.

Uzun uzun SAS'ı okşadı, yanına uzanıp her tarafını öpmeye koyuldu. Malko da onu uyarmak istedi, ama bir şey elde edemedi. Kadın yalnızca okşamalarına dikkat ediyor gibiydi. Tipik bir profesyonel fahişeydi ve her türlü yatak oyununu iyi biliyordu.

— Derini ve kokunu seviyorum. Bazı erkeklere dokunamam bile. Seni daha ilk gördüğüm an, sevişeceğimizi anlamıştım. Bazı erkeklerde bunu düşünmem bile, tatmin olmam buna bağlı. Onlarla yatabildiğim zaman da...

Sesinde duygudan en ufak bir belirti yoktu. Bu bir gözlemdi.

Malko kadını kollarından tutup üstüne çekti. Fakat Erika'nın gözlerinde en ufak bir değişiklik bile olmadı.

— Ne istediğimi biliyor musun? dedi SAS.

— Söyleme, yap.

Kadın iyi yetiştirilmiş bir geyşa gibiydi, erkeği mutlu etmek için her şeyi yapıyordu...

Bir süre sonra, yanyana uzandılar. SAS yorulmuştu, ama Erika'yı orgazma götürememişti. Oysa kadın iyi bir sevgili rolü oynamıştı.

— Seninle kalabilir miyim? Seviştığım adamın yanında uyumayı ve onun yanında uyanmayı severim.

Arkasını döndü ve hemen uyudu. Malko hemen uyuyamadı. Gecesi umduğundan iyi geçmişti, ama yine de Erika hakkında pek fazla bir şey öğrenememişti. Onun gibi yabancılarla yatan yüzlerce kız vardı. Ama Erika'nın tek bir özelliği vardı, o da esrarlı şekilde ölen iki adamın aşığı olmasıydı. Bundan emindi. Şimdi arkadaşlığı ilerletip onu eski aşkları hakkında konuşturması gerekiyordu. Olaya karışmamış bile olsa, bilgi sahibi olduğu kesindi...

*

**

Güneş odayı doldururken otelin müzik yayını da başlamıştı. Erika SAS'ın yanına diz çökmüş onu okşuyordu.

Malko kendini bıraktı, bu seferki bir gece öncekinden daha uzun sürdü. Erika'nın sevişmek istemediği gün gibi aşıkardı, ama yine de SAS'ı öpüp kendine bağlamak için büyük çaba gösteriyordu.

Nihayet ayağa fırladı, banyoya geçti ve makyajını tazelemiş şekilde sırtarak çıktı. Malko'yu öptü.

— Görüşmek üzere.

— Kahvaltı etmeyecek misiniz? diye sordu Malko.

— Biraz önce ettim ya!

— Ama daha çalışmadık...

— Gerçekten çalışmak istiyor musunuz?

— Elbette. Şu yazıların tercümesi gerek bana.

— Çalıştığım yere gel.

— Telefon numaranız yok mu?

Önce tereddüt etti, sonra çantasından çıkardığı kalemle bir kâğıt parçasına numarayı karaladı.

— Şu numaradan Leo'yu arayın, o bana haber verir.

Malko çırılçıplak ayağa kalktı ve kadına sarıldı.

— Niçin bu kadar acele ediyorsunuz?

— Bir randevum var.

Kadını kendine doğru çekip sarıldı, ama bu bir an sürdü. Kollarının arasından kurtulan Erika kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. Arkasına döndü ve sırtıttı.

— Bir gün belki yine tekrarlarız.

Kadın kapıyı kapar kapamaz Malko giyinmeye koyuldu. Merdivene fırladı ve nefes nefese lobiye indi.

Krasnapolski'nin kapısından çıkınca, dışarıda bekleyen Erika'yı gördü. Oysa kadın gitmek için çok acele ediyordu. BMW'sini almak için otoparka girdiğinde birden bir motosikletli belirdi ve Erika'yı arkasına alarak uzaklaştı. SAS, kask yüzünden motosikletlinin kim olduğunu görememişti.

Şaşkın bir halde odasına çıktı. Erika ile buluştuğundan beri ilk kez yalnızdı. Uykusu çok hafif olduğu için kızın telefon etmediğine emindi. Ama kız geceyi onunla geçirmeye tabaşından beri kararlıydı. Nitekim, belli bir saatte gelip onu almaları bu fikri kuvvetlendiriyordu. Garip!.. Banyoya baktı, genç kadından en ufak bir iz yoktu. Odada hafif bir Chanel 5 kokusu vardı.

Garip bir duyguya kapıldı. Erika geceyi Malko ile geçirmekle ne elde etmişti? Yalnızca aşırı uçtan birinin zevki miydi bu? Yoksa başka bir şey mi vardı bunun altında?

Telefon çaldığında tıraş oluyordu. Yumuşak bir ses Albay van Nuys'un aradığını bildirdi.

— Ben van Nuys, dedi BVD subayı. Anlaştığımız gibi peşinize taktığım fotoğrafçı işini yapmış. Kızın kimliğini belirlediğimizi sanıyorum. Sizi Lahey'deki büromda bekliyorum.

*

**

Hollanda Gizli Servisi'nin bulunduğu bina da koruma denen şeyden eser yoktu. Yoldan

geçen birisi ayaklarının ucunda yükselerek giriş katında olup bitenleri görebilirdi. Bu dört katlı binayı diğer binalardan ayıran tek şey, damındaki üç büyük anteni. Üniformalı bir asker Malko'yu Albay van Nuys'un üçüncü kattaki odasına kadar götürdü.

— İyi bir önseziniz var!

— Niçin?

— Bakın.

SAS'a bir fotoğraf uzattı. Cepheden ve profilden resmi çekilmiş, kısa saçlı, dudaklarını sıkımsı bir kızdı bu. Erika'yı fotoğraftan tanımak oldukça zordu.

— İşte bayan arkadaşınız, dedi albay. Adı Erika van Deyssel, Hollanda'nın en zenginlerinden birinin mirasçısı. Ailesinin buraya birkaç kilometre mesafede bir konağı var.

— Hakkında daha fazla bilgi toplamak mümkün mü?

Albay van Nuys sırttı.

— Maalesef hayır. Erika van Deyssel iki yıldır kayıp.

— Kayıp mı?

— Lafın gelişi. İki yıl önce evden ayrılırken silah fabrikatörü olan babasını herkesin içinde tokatlamış. Siyasi düşüncelerin farklılaşması bu. Küçük erkek kardeşi de Rotterdam'da bir inde yaşıyor ve uyuşturucu müptelası.

— Zavallı bir aile. Karı koca boşanmış ve çocuklar bundan babalarını sorumlu görüyorlar.

— Peki, fotoğrafının sizde ne işi var? dedi SAS.

Albay van Nuys piposunu yaktıktan sonra cevap verdi.

— Erika Van Deyssel, Askeri Tören Alayı'na bomba attığı için tutuklanmıştı. Neyseki, bomba bir eğitim bombasıydı da birkaç yaralıyla atlatıldı. Ailesinin baskısı sayesinde, on beş gün hapisle kurtuldu. Birkaç kez solcu çevrelerde görüldüğü bildirildiyse de, o günden beri kendinden hiç bahsettirmemi. Batı Alman meslektaşlarımız aracılığıyla Doğu Almanya'da KGB tarafından idare edilen barışsever hareketin davetlisi olarak Polşdam'a gittiğini öğrendik...

— Yanılmıyorsam, biraz ilerledik, dedi SAS. Büyük bir ihtimalle Erika van Deyssel ölümleriyle ilgilendiğimiz iki kişinin metresiydi. Ama bu onları öldürdüğü anlamına gelmez tabii...

— Nereden biliyorsunuz?

Malko albaya genç kadının erkek külotları hakkındaki düşüncelerini anlattı...

— Çok iyi. Soruşturmanıza devam edin, dedi Hollandalı. Size araştırma ve iz sürmenizde yardımcı olacak bir ekip vereceğim. Erika van Deyssel'in katil olacağına inanmıyorum, ama tehlikeli kişilerle birlikte oluyor.

Aniden Malko bir şey hatırladı.

— Fotoğrafçılarınız bu sabah onu izlemediler mi?

— Hayır. Dün gece bıraktılar. Bu sabah için emir verilmemişti.

Gözünün önüne Erika geldi, ama onu bir türlü askerlerin üzerine bomba fırlatırken düşünemiyordu.

Kapı çalındı ve içeri bir çift girdi. Adam kısa saçlı, mavi gözlü, kolej öğrencisi gibiydi. Kız ise uzun saçlı, çocuksu ama seksi yüzüyle

harika bir melezdı. Malko kızın uzun kırmızı tırnaklarıyla nefis kalçalarını farkettil. BVD böylesine bir güzeli nereden bulmuştu?

— İşte, yeni ekibiniz! dedi albay SAS'a. Bayan Odila Kaiser Paramaribo'daki büromuzda çalışan eski bir ajanımızın kızı. Burada sekreterlik ve aracılık görevini sürdürüyor. Teğmen Hendrik Thor ise en iyi adamlarımızdan biri.

Hollandalıların soruşturmayı denetlemesinin bir yolu, diye düşündü Malko.

Genç çift dışarı çıktıktan sonra, albay piposunu tablaya vurdu ve konuşmayı sürdürdü.

— Erika ile ilişki kurun ve bana haber verin. Bu kez onu bırakmayacağız... İlerleme kaydedeceğimize eminim.

SAS kendini Lahey'in sakini sokaklarında bulduğunda, önünde katetmesi gereken kilometrelerce otoyol vardı. Amsterdam'a doğru yol alırken düşünüyordu. Garip! Erika van Deyssel'in ona askıntı olması pek güven verici değildi. Kitapçıdaki hareketleri kadını niye tedirgin etmişti? Kafa patlatmasına rağmen bu soruya yanıt bulamadı. Aralarında geçenlerden sonra, kadını tekrar araması karşı tarafta herhangi bir kuşku uyandırmazdı. Kadının şüpheli iki ölümle bir ilgisi olup olmadığını anlamının tek yolu vardı: Onu konuşturmak.

*

**

Genç kitapçı Malko'yu süzdü.

— Erika mı? Tanımıyorum.

Salon boştu ve tepeden ipler sarkıyordu. Malko şaşırmişti.

— Hayret! Dün burada bana dergileri gösteren genç bir bayan vardı.

Kitapçı sakalını ovuşturdu ve homurdandı.

— Ha, evet. Bir süre bana yardım etti, ama onu tanımam.

— Nasıl? Bana burada sürekli çalıştığını söylemişti.

— Burada yalnızım ben. Arada sırada yardıma birileri gelir, ama onların isimlerini bile bilmem. Bahsettiğiniz kız gibi. Yarın gelin, belki burada olur.

Adamın yalan söylediği her halinden belliydi. O sırada içeri öğretmen kılıklı bir çift girdi ve kitapçı onlara doğru giderek Felemenkçe heyecanlı bir konuşmaya girişti. Malko yabancı yayınların durduğu rafın önünde tereddüt etti.

Ne yapmalıydı?

Ya Erika onunla alay etmişti, ya da bir günlük maceraları seviyordu. Sakallıya yaklaştı.

— Onu görmek istiyorum! Görürseniz kendisine iletin.

Diğeri başını eğdi.

— Pekâlâ.

— Ona Krasnapolski, 412 no'lu odadan Malko'yu aramasını söyleyin.

Dışarı çıkınca şiddetli yağmura yakalandı ve düşünmek için otele gitti. Bu olayda her şey bir acayipti. Aniden Hollanda yasalarına göre birinin bir yerde çalışıp çalışmadığını öğrenmenin kolay olduğunu hatırladı. Telefonu açtı ve Lahey'i aradı.

*

**

Erika van Deyssel Nesstraat'taki Genep Kitabevi'nde çalışıyordu. Altı ay işsizlik yardımı aldıktan sonra üç ay önce işe başlamıştı. Teğmen Thor bu bilgiyi Çalışma Bakanlığı'ndan almıştı.

— İşe Amsterdam polisinin el koymasını ister misiniz? Kitapçı yalan söylediğine göre buna hakkınız var, dedi teğmen.

— Adam bana doğruyu söylemek zorunda değil ki! Üstelik beni tanımıyor. Erika'nın bıraktığı telefonu deneyeceğim.

— Numarayı bana da verin, nereye bağlı olduğunu öğrenebilirim, dedi BVD subayı.

*

**

Bir saat sonra SAS meydanın öbür tarafındaki Kraliyet Sarayı'nı seyrederken Odila Kaiser aradı.

— Numara Amsterdam'ın merkezinde, aylar önce in olarak kullanılan bir binaya bağlı. Aradım, ama cevap vermedi.

— Adresi verir misiniz?

— Tabii... 228 Nieuwezijds Voorburg-waal.

SAS teşekkür etti. Kapar kapamaz diğer numarayı çevirdi. Uzun uzun çaldı, ama açılmadı. En iyisi gidip bakmaktı.

Tam kapıdan çıkarken telefon çaldı. Arayan Erika van Deyssel idi.

— Malko, beni aradığınızı haber aldım, dedi.

Demek kitabevindeki sakallı mesajı iletmışti. Sessiz durmasına şaşırان Erika:

— Orada mısınız? diye sordu.

— Evet, bir daha sizi görebileceğimi

sanmıyordum. Kitapçıdaki adam orada çalışmadığınızı söyledi. Üstelik, verdiğiniz numara da cevap vermedi.

Erika hafifçe güldü.

— Kendimi korumam lazım! Peşimde çok erkek var, ona öyle talimat verdim, uymazsa çekeceği var. Telefona gelince, orada her zaman birisi olmaz. Soruşturmanızda ilerleme kaydettiniz mi?

— Pek fazla değil, size ihtiyacım var. Ne zaman müsaitsiniz?

— Ne yapmak için?

— Çalışmak ve sizi görmek.

Kadın yeniden güldü.

— Tüm Avusturyalılar gibi çok hoşsunuz! Vücudunuz çok hoşuma gittiği için ben de sizi görmek istiyorum.

Adeta bir erkekmiş gibi konuşuyordu, ama yeniden ilişki kurabilmenin sevincini yaşayan Malko bunu farketmedi.

— Neredesiniz şimdi? dedi SAS.

— Arkadaşların evinde, ama fazla kalma-yacağım.

— Akşam yemeğini benimle yer misiniz?

Kadın tereddüt etti.

— Hayır, bugün işim var, isterseniz yarın buluşalım.

— Kitapçıda mı?

— Hayır, öğleden sonra orada yokum. Şimdi bulunduğum yerin adresini vereyim. Saat beşe doğru beni buradan alır mısınız?

— Tabii.

— Öyleyse yazın.

Takma bir adla adresi yazdırdı, geceyi birlikte geçirebileceklerdi. Sonra, Malko'yu

şaşkın bir halde bırakarak telefonu kapadı.

*

**

Malko'nun değerlendirmesini dinleyen albay düşünceli düşünceli ona baktı.

— Erika ileyenden ilişki kurdum ve her şeyi öğreneceğim. Şu an için müdahale etmeyelim. Gazeteci olduğumu sanıyor, ayrıca sevgilisiyim ve tatlılıkla onun hakkında birçok şey öğrenebilirim, dedi Malko.

— Dinleyin, size inanıyorum, ama yine de tek başınıza bırakamam. Olaya Teğmen Thor karışmayacak, ama çevrede bir soruşturma yapacak. Bu kız pek sağlam ayakkabı değil. Dosyasını yeniden okudum. Düşüncesizce hareket edebilir.

— Belki, ama o iki adamın niçin öldürüldüğünü hâlâ bilmiyorsunuz, dedi Malko.

Gitgide albayın ve John Fitzpatrick'in yanıldıkları fikrine kapılıyordu. Yine de Hollandalı albayı harekete geçme fikrinden caydırması imkânsızdı, çünkü ne de olsa onun ülkesindeydiler.

*

**

Malko BMW'sini Amsterdam'ın göbeğinde, kararmış cephesinde devrimci sloganların bulunduğu binanın karşısına park etti. Yakındaki kahvede gençler bira içiyordu. Saat daha 16.45 olduğu için binanın etrafında tur atıp neye benzediğini anlamaya karar verdi. Dar sokağa açılan üç kapı vardı, tüm pencereler de kapalıydı. Malko albayla görüşmesinden sonra otele dönmüş ve beklemediği anda Erika'dan

telefonla bir davet almıştı. Kızla saat beşte buluşacaklardı. Eve bakarak bir milyarder kızı için garip bir ikametgâh diye düşündü. Sonra, ana kapıya doğru ilerledi. Tam sahanlığın merdivenlerini çıkmaya hazırlanırken kapı açıldı ve kızıl sakallı, patlak gözlü biri belirdi. Üzerinde siyah deri ceket ve yüzünü örten siyah bir deri şapka vardı. SAS'ı görünce bariz şekilde şaşırdı ve hızlı hızlı uzaklaştı.

Malko "Leo" yazan zile basmak üzereyken kitapçının vitrininden gördüğü kişiyle biraz önce çıkan kişinin çok benzediğini farkettiler. Amsterdam'da birbirine bu denli benzer iki şapka olamazdı.

Merakla merdivenleri indi, adamın nereye gittiğine baktı. Adam bitişik kahveye giriyordu. Malko dikkati çekmemek için karşı kaldırıma geçti. Tam kahvenin karşısında durdu ve adamın diğer müşterilerle birlikte barda oturduğunu gördü. Bunda garip bir şey yoktu. O da Leo'nun oturduğu yerde oturabilirdi. Ancak Erika'nın acayip bir ortamda yaşadığı da kesindi.

Kapıya birisi daha gelmiş zillere bakıyordu, adam yan dönünce Malko'nun yüreği ağzına geldi. Albay van Nuys'un bu çevrede araştırma yapmakla görevli yardımcısı Teğmen Hendrik Thor idi. Ama araştırma için biraz aceleci davranmıştı. Malko adamı uyarmak için karşıya geçmek istediye de, peşpeşe gelen tramvaylar yüzünden biraz vakti kaybetti.

Caddenin tam yarısına geldiği anda genç subayın müthiş bir patlamayla havaya uçtuğunu gördü.

Ne olduğunu anlayamamıştı, binanın giri-

şindeki duman yavaş yavaş dağıldı ve parçalanmış kapıyla subayın cansız vücudu görüldü. Etraftan geçenler koştu, kaldırım- da iki yaralı daha vardı. Bir an rayların ortasında duran SAS bunun anlamını çıkartamadı. Sonra gerçek ortaya çıktı: Ölümden kurtulmuştu.

Patlama yerine doğru koşmaya başladı. Geçerken gözü barın kapısına takıldı ve sakallının olanları izlemek üzere dışarı çıkmış olduğunu gördü. Gözgoze geldiler, SAS ona doğru bir adım attı. Aynı anda adam hayalet görmüş gibi Wijdesteeg Sokağı'na daldı ve koşmaya başladı.

Malko derhal takibe başladı. Cesedin etrafını işsizler sarmıştı. Patlamanın şiddetine bakılırsa, zavallı Teğmen Thor için yapılacak bir şey yoktu. Sakallı bir an durdu ve sanki ayakkabısını çıkaracakmış gibi eğildi. Adam doğrulduğunda elinde geniş ağızlı bir hançer vardı ve silahını savurarak yaklaşıyordu. Malko durdu. Sokak bomboştu.

Herkes patlamayla ilgileniyordu. Sakallıyla başbaşaydı ve tabancası otelde kalmıştı. Amsterdam'ın göbeğinde saldırıya uğrayacağını hiç ummamıştı.

Bir adım geri kaçtı. Düşmanının silahsız olduğuna emin olan sakallı hiç korkmuyordu. Hançeri sallayarak bir adım daha ilerledi ve aniden kolu havaya kalktı. Hançeri rahatça fırlatabilecek uzaklıktaydı ve bu mesafeden hedefini iskalaması olanaksızdı...

IV. BÖLÜM

Malko kendini kenara atmak üzereyken arkasından gelen bir çığlıkla sıçradı ve başını çevirdi. Binanın kapısından çıkan mavi üniformalı polisi gördü. Polis hızla silahını çekmeye çalıştı. Siyah deri ceketli adamın kolu savruldu. SAS içgüdüsel bir hareketle eğildi ve arka tarafta bir inleme işitti. Arkasına döndü, atardamarına hançer saplanmış olan polis her tarafı kan içinde duvara yaslanmış sallanıyordu.

Malko on metre ötede duran ve artık silahsız olan sakallıya doğru ilerledi. Adam kaçmadı, mavi tişörtünü kaldırdı ve büyük siyah bir otomatik tabanca çıkardı.

Silahı iki eliyle havada doğrulttu ve adeta atış alanındaymış gibi tetiğe bastı. Malko kendini yere attı. Yüksek kalibreli mermiler duvardan parçalar kopardı. Iskaladığını gören sakallı kaçmaya başladı. SAS kısa bir süre tereddütten sonra bir hamlede Hollandalı polisin yanına gitti, adam için yapabileceği hiçbir şey olmadığını görünce silah kılıfını açtı ve 9 mm'lik Herstall'ını aldı. Namluya mermi sürdüğünde kaçak sokağın öbür ucundaydı. Üstüste üç el silah sesi duyuldu, ama sonuç elde edemedi. Silah sesine dönen sakallı yeniden ateşe başladı. İki mermi Malko'nun

çok uzağından geçti. SAS adamın silahını salladığını gördü, tabancası tutukluk yapmıştı.

İleri atıldı ve:

— Halt!* diye bağırdı.

Sakallı başını kaldırdı, öfkeden suratının şekli değişmişti. Silahı namludan yakaladığı gibi olanca gücüyle Malko'ya fırlattı, sonra kalabalık bir sokak olan Spuistraat'a saptı ve ortadan kayboldu. Malko peşinden öfkeyle dükkânlara, binalar arasındaki geçitlere baktı ve geriye döndü. Silah seslerine koşan iki polis yaralı arkadaşlarının başında bekliyordu. Elinde silahla kendilerine doğru gelen Malko'yu görünce nişan aldılar, ama SAS durdu ve silahını fırlattı. Sokakta dört itfaiye aracı, üç cankurtaran ve çok sayıda polis arabası vardı. Atlı polisler tramvayların geçebilmesi için meraklıları geriye itiyordu. İki motosikletli polis kırmızı BMW'lerini bombanın kurbanı olan genç subayın yanına çekmişti. Hafif yaralı iki kişi götürülmüş, ağır yaralı subaya ise iki doktor tarafından kaldırırmda müdahale ediliyordu. Hendrik Thor'un çelik bilyelere hedef olmuş belden aşağısı bir kan gölüydü. Beyaz gömlekli bir eczacı elinde oksijen maskesi ve bir şişe kanla koşarak geldi.

Rütbesi küçük bir mahalli polis Malko'ya yaklaştı.

— Albay van Nuys neredeyse gelir, dedi.

BVD'ye edilen telefon sonucu SAS zanlı olmaktan kurtulmuştu. Haberi alan BVD yetkilisi kendisini Amsterdam'ın kuzeyine getirecek olan helikoptere binmişti. Binaya

(*) Dur

sürekli itfaiyeciler ve polisler girip çıkıyordu. Burada ikamet edenlerin tümü mahalli polise ait iki cezaevi arabasına bindirilerek kimlik tespiti için toplanıyordu.

Malko subayın cesedine baktı. Eğer Hendrik Thor böylesine çaba göstermeseydi, şu anda yerde yatan kendisi olacaktı. Düşününce, bu tuzağı hazırlayanın siyah şapkalı sakallı olduğunu anladı.

O kimdi? Bu tuzak ne demektir?

Polis sirenini işitince başını çevirdi. İki motosikletli polisin eşliğinde tepesinde mavi lamba olan bej rengi bir Mercedes son sürat geliyordu. Arabadan asık bir suratla Albay van Nuys indi ve yardımcısının yanına koştu. Malko ile bir süre bakiştılar. Numara yapmanın sırası değildi.

— Nasıl oldu? dedi albay.

Doktorlardan biri ayağa kalktı ve albayı biraz kenara çekti.

— Umut yok, onun için hiçbir şey yapamayız. Şu an için suni yollarla hayatta tutuyoruz. Belinden aşağısı külçe gibi.

Albay van Nuys dişlerini sıktı, sürekli genç subaya bakıyordu. Sonra piposunu yakarak üst rütbeli polislerden birine doğru ilerledi.

— Gidip tutuklulara bakalım, belki Erika da içlerindedir, dedi Malko.

İlk cezaevi arabasının kapısı açıldı ve içerdekilere çabucak göz atıldılar. İçerdekiler üç, dört kadının hiçbirisi Erika van Deyssel'e benzemiyordu. Albay cebinden kadının SAS ile çıktığı gece çekilmiş resimlerinden birini çıkardı ve polise uzattı.

— Bunu herkese gösterin, tanıyıp tanıma-

dıklarını öğrenmek istiyorum...

İkinci arabada da bir şey çıkmadı ve binaya girdiler. İçersi duman ve toz kokuyordu. Polislerin rehberliğinde altı katı da dolaştılar.

— Bu işte bir bit yeniği olduğunu hissetmekle yanılmamışım, dedi Albay van Nuys.

Albay Malko'nun merdivende karşılaştığı deri elbiseli sakallı adamla ilgili hikâyeyi dikkatle dinledi. Sonra saldırının olduğu Wijdesteeg Sokağı'na indiler. İki polis ölen meslektaşlarının yanında nöbet tutuyordu. Sonunda albay saldırganın silahı ve hançerini istedi. Silahın numarası alındı bu, 9 mm'lik ve on dört mermi alan bir Herstell idi.

Binanın önüne döndüklerinde bir doktor Teğmen Hendrik Thor'un üstüne beyaz bir örtü seriyordu. Kısa bir sessizlik oldu. Albay van Nuys:

— Otelinize temsili resim çizen bir uzman yollayacağım, dedi. Yarın sabah dokuzda büromda buluşuruz.

*

**

Pencerenin karşısındaki duvarda, BVD ressamlarından birinin yaptığı büyük boy bir karakalem resim asılıydı. Bu, siyah deri ceketli adama aitti. Malko bunu görünce şaşırdı, çünkü müthiş benziyordu.

John Fitzpatrick de iki koruma görevlisiyle oradaydı. Albay van Nuys'a yeni bir yardımcı gelmişti. Bu, asık suratlı bir yüzbaşıydı. Toplantıya Amsterdam polisinden bir temsilci de katılıyordu. Üçüncü kattaki büroda hava gergindi. BVD'nin etkisiyle Amsterdam polisi

hemen harekete geçmişti. Günlük gazetelerin başlıkları tuzağa ayrılmıştı. Ne olduğu tam bilinmeyen bir anarşi hareketi deniyordu, polis açıklama yapmaktan kaçınmıştı.

Albay van Nuys piposunu yaktı ve önünde duran dosyayı açtı. SAS dışarı bir göz attı. Lahey'de hava berbattı, gökyüzü kurşuniydi.

— O binada Erika van Deyssel'i kimse görmemiş, dedi üst rütbeli subay. Tabii, tanıklar yalan söyleyebilir... Mahalli polis çevredeki tüccarları sorguya çekmiş ve duruma bakılırsa kadın oraya hiç gitmemiş. Ama Erika size bu telefonu verdiğine göre, o binadakilerle bir ilişkisi olmalı.

Albay van Nuys SAS'a döndü.

— Erika van Deyssel size korkunç bir tuzak kurdu. Şu an için başka bir şey bilmiyoruz. Binadaki herhangi biri patlayıcıyı oraya koyabilir. Eşiğin altındaki boşluk daha eskiden de varmış. Tüm bina arandı, ama en ufak bir patlayıcıya rastlanmadı. Bomba dışardan getirilmiş.

— Sakallı mı getirmiş? dedi Malko.

— Bay Linge, "sakallı" dediğiniz kişinin ismini verdiğiniz bilgi sayesinde belirledik. Bakın!

Ayağa kalktı ve Malko ile John Fitzpatrick'e resimler uzattı. Fotoğraftaki adamı SAS daha ilk bakışta tanıdı ve kimliğini okumak için çevirdi.

"Jan Kloos, 27 yaşında Hollanda doğumlu. Eskiden oduncu, şimdi işsiz. 1976-1979 arasında Baader Çetesi üyesi. Alman polisince tutuklanıp iki yıl hapis yattıktan sonra serbest bırakılmış. Hapisten çıktıktan sonra ihanetle

suçladığı bir Hollandalıyı hançerle öldürdüğü sanılıyor. Çok tehlikeli. Her zaman silahlı, vahşi, toplum düşmanı. En son Batı Berlin'de bir Barış gösterisinde görülmüş. Bir süre Onkruit adlı barışsever bir hücreye katıldı. Daha sonra Onkruit'in yetersiz kaldığını ileri sürerek o hücreden ayrıldı..."

Malko fotoğrafı bıraktı.

— Dört aydır ona ne olduğunu kimse bilmiyordu, dedi albay. Ülkeyi terkettiğini sanıyorduk. Ayrıca bu kartta 1976'da Sovyetler Birliği'ndeki Balashiva Kampı'nda patlayıcılar üzerine eğitildiği yazılmamış. Eğer ona gerekli malzemeyi temin ettilerse bombayı kendisi de imal etmiş olabilir.

John Fitzpatrick dikkatle not alıyordu.

— Peki, o binada ne arıyordu? dedi SAS.

— O konuda bir şey bilmiyoruz, dedi van Nuys. Binada oturanlar onu yalnızca gördüklerini, ama kimseyle ahbaplık etmediğini söylediler. Ayrıca, orada oturanların çoğu Onkruit üyesi ve bize tek kelime bilgi vermezler. Kimse farketmeden defalarca gidip gelmiş olabilir.

— Ama o geniş kenarlı siyah deri şapkaıyla dikkati çekmemesi imkânsızdı, dedi Malko.

— Bay Linge, Hollanda'dayız ve burada toplum çok serbesttir. Polis elinde sağlam deliller olmadan birisi hakkında işlem yapmaz. Ayrıca, olay günü Jan Kloos Hollanda'da herhangi bir suç işlemedi. "Tipsizlik" bizde suç sayılmaz.

SAS terörizmi iyi tanır ve onu önleyici tedbirleri almanın kolay olmadığını bilirdi. Albay van Nuys dosyasını incelemeye koyul-

du.

— Erika van Deyssel ile Jan Kloos arasındaki ilişkiyi gösterir en ufak bir ipucu yok, ama durum birbirlerine çok yakın olduklarını gösteriyor.

— Niçin beni öldürmek istediler dersiniz?

— Bir varsayımım var. Alman BND ajanı olduğunuzu ve Jan Kloos'u aradığınızı sanmışlardır. Adam belki de Erika ile olan ilişkisinin bilindiğini ve bu yolla peşine düştüğümüzü düşünüyordu.

Mantıklı bir açıklamaydı.

— Belki Erika da arkadaşının gözetimi altındaydı ve adam sizin fotoğrafınızı görmüştü. Bu da tepesini attırmış olabilir, dedi Malko.

— Her iki varsayım da mümkün. Eğer Jan Kloos kızın resminin çekildiğini farketseyse, sizin basit bir gazeteci olmadığınızı anlamış ve onu tekrar görmek istediğinizde de sizi temizlemeye karar vermiştir.

Kapı vuruldu ve açılınca Odila Kaiser'in sevimli yüzü görüldü. Genç melez, albayın masasına bir tomar teleks bıraktı ve SAS'a ateşli ateşli baktıktan sonra gitti. John Fitzpatrick:

— Bana kalırsa, artık tamamen Hollandalıları ilgilendiren bir olayla karşı karşıyayız, dedi. Duruma hem istihbaratınız hem de Amsterdam polisi karıştığına göre, artık Bay Linge ne yapabilir?

Albay van Nuys Amerikalıya alay edercesine baktı.

— Bay Fitzpatrick, hazırlanan eylemin yalnızca Hollandalılara karşı olduğunu sanmı-

yorum. Biz küçük ve pek önemi olmayan bir ülkeyiz. Buna karşın, gerek Amerikan gerekse NATO kuvvetleri her zaman barışseverlere ve silahlanmaya karşı olanlara iyi hedef teşkil etmişlerdir. Bu olayı Amsterdam polisinin çözümleyebileceğini sanmıyorum. Çünkü ne böyle bir arzuları, ne gerekli araçları ve adamları var.

Polis temsilcisi albayı onaylarcasına başını salladı. Albay konuşmasını sürdürdü:

— İstihbarat teşkilatına gelince, uzun sürecek bir soruşturma için çok sayıda adam görevlendiremem. Ayrıca kurbanlardan birinin Amerikalı oluşu bu işte sizin görev almanız gerektiğini vurguluyor...

— Yine de Bay Linge'e araştırmasına sıfırdan başlamaması için gerekli verileri vermek gerekir, diye devam etti CIA görevlisi.

— Şu an elinde iki önemli veri var, bunlar yakından tanıdığı Erika van Deyssel ve Jan Kloos. Gerçi onlar da onu tanıyor, ama belki bu sayede açık verirler...

Malko bir kez daha yem olarak kullanılacaktı.

— Amsterdam'daki barınaklar aranamaz mı? Jan Kloos'un onlardan birinde olduğuna eminim, dedi SAS.

— Bay Linge, Amsterdam'da irili ufaklı yüzlerce barınak var, hatta bir kısmı polis tarafından daha bilinmiyor bile. Ayrıca elimizde mahkeme ilamı olmadan arayamayız. Bu yöntemle onları bulmamız bu yüzyılın sonunu bulur. Teğmen Hendrik Thor'un katili olan kişiyi ben de bulmak istiyorum.

— Peki, bunlar neye hazırlanıyor olabilir-

ler? diye sordu Fitzpatrick. Amsterdam'da ne askeri bir birlik, ne de üs var. Hollanda'daki tüm askerimiz bin beş yüz kişi, bir de Soesterberg'te F. 15'lerle donatılmış 32. Hava Filosu var...

— Hedeflerini öğrensek iyi olacak, dedi albay. Bana kalırsa Tom Wonder geçerli bir sebeple öldürüldü. Bu da neler döndüğünü anlamış olmasıydı. Hiçbir şeyden yılmayan ve korkmayan Onkruit üyesi asillerle başımız belada. Baader Çetesi'ni hatırlıyor musunuz? Onların da kendilerine göre bir mantıkları vardı. Beni korkutan şey, Jan Kloos'un Batı Almanya'ya yaptığı seyahat.

— Niçin? dedi Malko.

— Şiddet yanlıları kendi adamlarına karşı bile çok acımasızdır. Fikirleri basittir. Kör cahildirler. Ama buna karşı onlara çekici gelen bir plan götürürseniz onu gerçekleştirmek için canla başla çalışırlar. Zaten Doğu Bloku'nun gizli örgütleri de bu yolla ve uzaktan emir vererek çalışır. Ayrıca, Erika van Deyssel'in varlığı da beni rahatsız ediyor. Çünkü o Jan Kloos'tan çok daha aydın bir isyancıdır. Çok karmaşık bir harekâtı denetleyebilir.

— Öyleyse sorumlu o mu olacak? dedi SAS.

— Kesin bir şey söyleyemeyiz, çünkü bildiğimiz ayrıntılar çok az.

Ortalığa sessizlik hakim oldu. Malko olanları düşünüyordu.

— Bu adamlar silahlanma aleyhtarı bir ortamda yetişiyorlar. Polis aralarına doğru dürüst bir muhbir asla yerleştiremedi. Halk, aşırılık yanlılarını tutmasa bile, onları gizler.

İzlerini bulmanın tek bir yolu var.

— Nedir o? dedi aynı anda John Fitzpatrick ile Malko.

— Erika van Deyssel'in annesi, diye yanıtladı albay. Her zaman kızının nerede olduğunu bilmediğini ileri sürdü. Bir süre yasadışı olarak telefonunu dinledik ve Erika'nın onu defalarca aradığını tesbit ettik. Kadın boşanmış ve Lahey'in Hubertspark Mahallesi'nde büyük bir evde tek başına yaşıyor. Ziyaretinizi pek hoş karşılayacağını iddia edemem.

Albayın uzattığı kağıdı aldı. John Fitzpatrick saatine baktı. Malko adresi okudu ve CIA sorumlusuna döndü.

— Tom Wonder'ın işi hakkında bir şey bilmek istiyorum. Eğer albay haklıysa, ancak bu yoldan eylemlerini anlayabiliriz.

— Elimden geleni yapacağım, dedi Amerikalı.

Albay van Nuys ayağa kalktı.

— Bay Linge, size dikkatli olmanızı söylememe gerek yok. Teğmen Thor'un katilini bulmaya çalışın. Fakat ikinci bir saldırıya karşı güvencede değilsiniz ve ben de sizi koruyamıyorum, hatta silah taşıma izni bile veremiyorum.

Malko, sekiz özel mermi atabilen yassı tabancasının sürekli yanında bulunduğunu ve gerekirse bununla bir anarşistin beynini darmadağın edebileceğini söylemedi.

Şimdi önemli olan Erika van Deyssel'in annesiyle nasıl ilişki kuracağıydı.

V. BÖLÜM

Ev altı kolonlu, etrafında yüzyıllık meşelerin bulunduğu küçük bir bahçenin içinde nefis bir yapıydı. Giriş kapısı, Lahey'i güney-kuzey doğrultusunda kesen kanala bakıyordu. Burası BVD'ye kuş uçuşu iki kilometreydi... Malko evin görkemli cephesine baktı, yalnız bu tarafta en azından yirmi oda olmalıydı. Böylesine büyük bir evde tek başına bir kadın ne yapıyordu?.. SAS zile bastıktan sonra bir süre sahanlıkta bekledi, ev adeta terk edilmişti.

Bakır süslü kapıyı açan kel, ağırbaşlı ve işini bilir uşak Malko'ya kuşkuyla baktı. Avusturyalı, uşağın arkasındaki holü görünce şaşırdı. Versailles Sarayı'nın küçük bir modeliydi sanki. Görünüşe bakılırsa, Erika van Deyssel'in annesi boşanmakla pek bir şey kaybetmemişti.

Barones van Deyssel ufak, ince bir tipti ve üzerine tıpatıp oturan bir tayyörle kızınıninkinin eşi göğüslerini saran ipek bir bluz giymişti. Yüz hatları Erika'ninkinden çok daha inceydi. Simsiyah saçları ve tahrik edici bir ağzı vardı.

Sanki çocukluklarından beri tanışıyorlarmış gibi konuşuyordu. SAS kadının elini tuttu ve öptü. Bu arada üç şey dikkatini çekti: Taktığı siyah peruk, gözündeki kontak lensler ve bunların rengini peruğununkine

uydurması! Asıl göz renginin koyu renk olmadığı aşikârdı. Ama tüm bunlar, sütun gibi bacakları ve kızınıninkine benzer vücuduyla çekici bir kadın olmasını engelleyemiyordu. O da Chanel 5 parfümü sürmüştü.

Kadın Malko'nun karşısına oturduğunda:

— Bu ne güzel bir sürpriz! dedi.

Lahey'de pek fazla kişiyle görüşmüyoruz. Kuzenlerim olan Sélys-Longchamps'ları tanır-sınız herhalde?

Malko, Sélys-Longchamps soyundan genç bir kontesle ilişki kurmuş ve böylece Viyana-Amsterdam arası yolculuklarında hoşça vakit geçirmişlerdi.

— Tanrım. İçlerinden biriyle bir festivalde opera izlemiştik.

Gerçekte ise, kadınla tüm festival boyunca yalnızca biletlerini arkadaşlarına vermek için odalarından çıkmışlardı. Her ikisi de operadan nefret ediyordu. Malko konuya girmek için aradığı fırsatı baronese şeker vermek için eğilince elde etti.

— Siz de kızınızın parfümünden sürüyorsunuz.

Margrit şaşkınlıktan şekeri bardağına düşürdü, ama hemen toparlandı.

— Erika'yı tanıyor musunuz? dedi kadın.

— Rastlaştık.

— Bana bu rastlantıdan bahsetmedi!

— Kızınızı biraz değişik ve özel durumda tanıdım.

Barones güldü.

— Erika çok değişik ve serbest bir tiptir. Sürmesini istediğim hayatı asla benimsemedi. Ama çok zekidir.

— Buna hiç şaşırmadım. Beni çok kurnaz bir yöntemle öldürmeye kalktı.

Barones fincanını bırakarak ateşli ateşli SAS'a baktı.

— Hayret gülüyorsunuz!

— Pek öyle değil, dedi Malko.

— Onunla bir macera mı yaşadınız? Tartıştınız mı?

— Pek sayılmaz.

Erika ile aralarında geçenleri hiçbir noktasını atlamadan kadına anlattı. Sonra çifte cinayeti ve bunlar arasındaki bağıntıyı ekledi. Margrit van Deyssel eli titreyerek sigarasını yaktı.

— Korkunç! dedi kadın. Hiç anlamıyorum. Erika'yı sağlam ahlak kurallarıyla yetiştirdim, ama hâlâ benimsemediğim siyasi fikirleri var. Babası onu hayal kırıklığına uğrattı. Sizi öldürmek istediğine inanamıyorum. Onun kadar yumuşak huylu ve okşanmaktan hoşlanan bir kişi bunu yapsın, hayret!

— Şimdi ne yaptığını biliyor musunuz? Nasıl bir yaşam sürüyor?

— Ona bakmamı devamlı reddetti. İhtiyacı olduğu zaman beni arar, ben de ona para yollarım. Çok yer değiştirdiği için havaleyi ya postaneye, ya da arkadaşlarına çıkarırım.

Gitgide ortam acayipleşiyordu. Margrit van Deyssel her soruda ya bacak bacak üstüne atıyor ya da indiriyordu.

— Jan Kloos diye bir gençten bahsedildiğini duydunuz mu?

— Jan Kloos mu? Hayır. Niye sordunuz?

— Büyük ihtimalle sevgilisi ve suç ortağı. Bakın.

Teröristin fotoğrafını uzattı, kadın çabucak baktı ve korkuyla bağırdı.

— Bu iğrenç herif de nereden çıktı?

— Hapisten. Eğer vurulmazsa yine oraya dönecek. Beni parçalamaya yönelik bombayı o yerleştirdi ve gözümün önünde bir polisi öldürdü. Tüm bunlar dosyasında yazılı.

Erika'nın annesi çökmüştü. Sessizlik uzadı. Nihayet kadın:

— Ama kartınızdan... Kimsiniz siz? dedi...

Malko artık gerçeği açıklayabilirdi.

— Benim iki ayrı yaşamım var. Prens Linge olduğum doğru, ama Amerikan Gizli Servisi adına çalışıyorum. Zaten Erika ile de bu yüzden karşılaştım.

— Benden ne istiyorsunuz?

— İşler sarpa sarmadan kızınızı kurtarmak için bana yardım etmenizi.

— Özür dilerim, biraz kendime geleyim. Beni izleyin, daha çok şey öğrenmek istiyorum.

Kadın sendeledi ve SAS'a yaslandı. Birlikte merdiveni çıkıp, zemini mavi halıyla kaplı ve ortasında kocaman bir yatağın durduğu odaya girdiler. Barones tayyörünü çıkarıp yerine Tayland ipeğinden önü düğmeli bir sabahlık giydi. Aynası fotoğraflarla kaplı tuvalet masasına oturdu ve akmış olan rimelini sildi.

— Öğrendiklerimin hepsi de tüyler ürpertici şeyler! Korkunç!

O sırada telefon çaldı ve kadın cevap vermek üzere kalktı. Malko tuvalet masasının üzerinde tek tük beyaz tozlar farkettiler. Hemen mendilini çıkararak bunları içine attı. Bu arada kadın geri dönmüştü.

— Şimdi sizi sorguya çekeceğim, dedi Malko sırtarak. Kızınız hakkında bildiklerinizi anlatın. Onunla görüşüyor musunuz?

Kadının tam karşısına, tuvalet masasının pufuna oturdu.

— Tabii. Arasıra beni telefonla arar ve asla nerede olduğunu söylemez. Uzun uzun konuşuruz.

— En son ne zaman aradı?

Barones kaşlarını çatı.

— Takriben üç veya dört gün oluyor.

Tarih, Erika'nın saldırıyı planladığı günle çakışıyordu.

— Size zor bir konu hakkında soru soracağım. Kızınızın cinsel zevklerini biliyor musunuz?

Margrit van Deyssel bir süre hareketsiz kaldı, sonra gözlerini kırptırdı ve üstünü değiştirdiğini unutarak bacak bacak üstüne atmasıyla açılan sabahlıktan baldırları gözüktü.

— Ne demek istiyorsunuz? Ben...

— Bu çok önemli bir konu, dedi SAS. Kızınızın acayip huyları var mı? Tabii bunu mutlak bilmeniz gerekmez.

Barones kıpkırmızı kesilmişti.

— Beni rahatsız ediyorsunuz, bu tür şeylerden bahsetmekten hoşlanmam. Erika, babasından etkilenmiş olabilir...

— Ne gibi?

— Babası, yani eşim, gerçek bir seks delisiydi... Yeri önemli olmadan bütün gün benimle sevişirdi. Erika defalarca bizi bu durumda yakaladı. Her zaman ilişkiye hazır olmam için hiç iç çamaşırı giydirmezdi, kendisi

de öyle yapardı.

— Bu hiç de zevksiz sayılmayacak bir zevk, dedi Malko.

— Size öyle geliyor! Bir gün Saint-Moritz'e giderken Rolls'u dağın tepesinde durdurdu ve şoförün gözleri önünde beni karın üstüne yatırıp sahip oldu. Tabii soğuk aldım ve tatilimiz zehir oldu.

— Size teşekkür ederim, bunlar korktuğum şeyleri doğruluyor. Kızınız kanlı bir eyleme karıştı, kurtarmanın tek yoluysa onu bulmak...

— Ama polis tutuklar! Onu hapse atarlar, bu korkunç bir şey!

Gözlerinden yeniden yaşlar dökülmeye başladı.

— Margrit, sizinle bir anlaşma yapalım. Fazla geç olmadan Erika'yı bulmam için bana yardım edin. Buna karşılık ben de size onun en az cezaya çarptırılacağına dair söz veriyorum. Bizim asıl istediğimiz o değil...

— Size nasıl inanabilirim?

— İnanmanız gerek, bana bakın.

Kadın denileni yaptı. SAS'ın altın sarısı gözlerinden etkilenmişti.

— Size inanıyorum, deneyeceğim.

— Sizi aradığı zaman bir bahaneyle nerede olduğunu öğrenmeye gayret edin.

Barones başını salladı, sonra ani bir hareketle ayağa kalkmış olan Malko'ya doğru eğildi, kollarını beline dolayıp başını göğsüne yasladı.

— Korkunç bir şey. Kızımı kurtarmak lazım! diye hıçkırdı.

Sonra yaşlar içindeki yüzünü Malko'ya doğru kaldırdı, birbirlerine sarıldılar.

— Yalnızca Erika'm var! Burada çok sıkılıyorum, dedi kadın.

Malko baronesin saçlarını okşadı.

— Niçin peruk takıyorsunuz?

— Bir kaza geçirdim ve hemen hiç saçım kalmadı.

Kadın dikkatle Avusturyalıyı süzüyordu. Kadının hâlâ çekici olduğunu kanıtlamanın tek yolu, her zaman güzel olduğunu vurgulamaktı. Dudakları birbirini bulduğu sırada kapı iki kez hafifçe vuruldu. Ayrılmadan önce Malko kadının göğüslerinin de en az kızıninki kadar güzel olduğunu farkettiler.

Barones uzaklaştı, nefes nefese:

— Ne var? dedi.

— Madam, masör geldi!

— Geliyorum!

Gözleri hâlâ parlıyordu, sabahlığını düzeltti ve:

— Tanrım ben deliyim! Hakkımda neler düşüneceksiniz? Daha birbirimizi tanımıyoruz bile, diye mırıldandı.

Malko kadının elini öptü ve gözlerinin içine bakarak:

— Yakında birbirimizi daha iyi tanıyacağımızı ümit ederim, dedi.

Gözlerini kaçırdı ve parmaklarıyla Tayland ipeğinin gizlemeye çalıştığı göğüs başlarını okşadı, Margrit sıçradı, gözlerini kapadı ve yavaşça karşı çıktı.

— Bunu lütfen yapmayın, çok hassasım. Uzun süredir hiç erkek görmedim.

— Kızınız hakkında verilmiş sözünüz var ve bu çok acildir. Amsterdam'da Krasnapolski Oteli'ndeyim.

— Fırsat bulur bulmaz sizi arayacağım.
— Ona ziyaretim hakkında tek kelime etmeyin, lütfen!

— Söz.

Kadını kollarına aldı ve öptü. Vücudu kızınınkinden güzeldi. Üzümlere kadından ayrıldı. Uşak merdivenin altında bekliyordu, onu saygıyla karşıladı ve geçirdi.

*

**

Malko yavaşça mendilini açtı ve Albay van Nuys'un masasına bıraktı.

— Şu mendildekilerin ne olduğunu çabucak öğrenebilir misiniz?

— Tabii çok basit, dedi subay.

Zile bastı ve bir emireri SAS'ın mendilindekileri zarfa koyarak götürdü.

— Bazı yeni şeyler öğrendik. Jan Kloos'un ateş ettiği silah, daha önce öldürülen Lucien Schoor'un depomuzdan çaldıklarından biri. Her şey ortaya çıktı, bu da diğerleriyle bağlantılı.

Kapı çalındı. Elinde bir kâğıt parçası tutan emireri geldi. Albay raporu okudu ve kaşlarını çatı.

— Mendilinizdekilerin ne olduğunu biliyor musunuz?

— Şüpheliyim.

— Kokain!

Malko sesini çıkarmadı, Barones Margrit hiç de gözüktüğü kadar saf değilmiş. Gerçi Avusturyalı da garip bazı şeyleri sezmişti. Sessizliği albay bozdu.

— Bay Linge, esas gerekli olanı hâlâ elde edemedik. Dağınık gibi görünen tüm cına-

yetler, harekâtlar tek ve büyük bir amaca yönelik. Bu amaç keşfedilmeli. Yoksa...

Yoksa başlarına büyük bela açılabilirdi. Her şey ona bağlıydı.

— Kısa zamanda yeni bilgiler edinmenizi dilerim, dedi Albay van Nuys.

Aniden Malko ateşle oynadığını farkettiler. Şayet Erika BVD'nin umduğu kadar tehlike-
liyse, kendisinin baronesle ilişkisine kızacaktı.

Yeni haberler, yayılım ateşi veya bomba olabilirdi.

Amsterdam'da ölmek enayice bir şeydi.

VI. BÖLÜM

Albay van Nuys Malko'nun mendiliyle ilgili raporu yerleştirdi.

— Bulduklarınızdan Bay John Fitzpatrick'i haberdar etmek gerekiyor. Daha olayın başından beri her şeyin Amerikalılara karşı yapıldığını anlamıştım.

— Ona gideceğim! dedi SAS.

BVD'nin bulunduğu Kennedylaan ile ABD Elçiliği arasındaki yol on dakika sürüyordu. Elçilik dört katlı, giriş katındaki camları demirli, beton bir binaydı. Cephedeki iki TV kamerası ile ziyaretçiler izleniyordu. Ayrıca girişte koskoca bir demir parmaklık vardı. Bu kaba görünümle elçiliğin diğer tarafındaki küçük meydanı ve çiçek kümeleriyle süslü bahçesi tezat yaratıyordu. Elçiliğin diğer cephesinin baktığı Loevensteinlaan'a ise bir sıra çiçek dikilmişti. Bunun amacıysa alttaki siperi gizlemektir.

John Fitzpatrick gömlek kolları sıvalı, suratı asık bir şekilde karşıladı Malko'yu. Jan Kloos'un kullandığı Herstatt hakkında bilgi almıştı.

— Bu kez eminiz, dedi CIA sorumlusu. Burada önemli bir şey olmazsa bir ay sonra Malezya'ya tatile gidiyorum.

— Tanrıya dua edin! dedi SAS. Rotter-

dam'daki üsse gidip Tom Wonder'ın üstleriyle görüşmek için bir belgeye ihtiyacım var. Esrarın anahtarının orada saklı olduğuna eminim. Gerçekten onu öldürdülerse geçerli bir sebebi vardır.

CIA sorumlusu telefona uzandı.

— Çok basit. Gidip Binbaşı Gordon Wilson'u görün, ben şimdi kendisini arayacağım. Ama dikkatli olun. Langley'e teleks yağdırmalarını istemiyorum.

*

**

Malko Utrecht'e giden 236. Karayolu üzerinde gidiyordu. Burası kasabaların, tarlaların, sanayi tesislerinin ve "Çevik Kuvvet Merkezi"nin bulunduğu bölgeydi. Nihayet E 36 ile Capelseweg Yolu'nun arasına sıkışmış bir sanayi bölgesine girdi. Karşısına üç katlı, kahverengi ve üzerinde kırmızı çizgiler olan bir bina çıktı. Bahçedeki yeşil plakalı ABD Ordusu'na ait araçlar dışında, askerlikle ilgili en ufak bir belirti yoktu. Bu araçlar da olmasa, diğer ticari binalarla farkı kalmayacaktı. ABD bayrağı bile asılmamıştı. SAS beyaz kartı gösterdi ve onu bodrumda, camlı bir bölümde oturan merkez komutanına götürdüler. İçerde takriben yüz kişi çalışıyordu.

Binbaşı Gordon Wilson "Seabees"*lerin komutanıydı. Ağzındaki kalın purosunu çekince ağzı adeta boş kalıyordu. Purosunun ucuyla otoyolu işaret etti.

— Hiç de hoş değil, değil mi? Neyseki

(*) Deniz piyadelerinden oluşmuş istihkâm bölüğü

Rotterdam on dakikalık yol. Ama Rotterdam, New York ile kıyas edilmez...

Savaş süresince Nazi bombardımanı altında yok olan Rotterdam'ı daha sonra Hollandalılar bilgisayar sayesinde bir baştan bir başa inşa etmişlerdi.

Amerikalı saatini gösterdi.

— Gelin, hem yemek yiyelim hem de sohbet ederiz.

Capelse Kasabası'nda bir lokantaya girdiler. Günün özel yemeği, sosuyla insanı zorla sebze yemeye çeken nitelikteydi.

— Sorularınızı yanıtlamak için yukardan emir aldım.

— Burası neyle uğraşıyor?

Binbaşı Wilson bol miktarda bira içtikten sonra açıklamaya girişti. Malko ise Pepsi-Cola içmekle yetiniyordu.

— Çok basit. NATO'daki Amerikan birliklerinin yiyecek ve araç gerecini sağlıyoruz. Malzeme Rotterdam, Anvers ve Hamburg'tan geliyor. Güvenlik için her hafta ya da on beşte bir, Prenses Beatrix Dalgakıranı kapatılır ve yüzlerce konteyner boşaltılır. Daha sonra bilgisayarlar aracılığıyla malı Almanya, Hollanda ve Belçika'daki değişik birliklere sevk ederiz. Elimizde bu kapasiteyi on katına çıkartacak seçenekler var. Her şey bilgisayara verilmiş durumda.

— Peki, sizin merkeziniz aracılığıyla ne sevk ediliyor?

— Her şey. Çikletten atom bombasına kadar. Çok gizli bir iş. Sandıklar rıhtıma yığılır ve kaldırılır.

— Binanız niçin bu kadar içerlerde?

— Güvenlik amacıyla. Çok hassas bir görevimiz var. Deniz piyadelerinden oluşan bir birlik çevreyi denetim altında tutuyor. Benim de gereğinde kullanmak üzere kısa namlulu bir tabancam var. Kendimizi barışseverlere karşı koruyoruz.

Bu sözleri üzerine birasını bitirdi.

— Sizinle niye ilgilenebilir bu barışseverler?

Şişman binbaşı kızardı.

— Mesele basit! Barışa yardım... Savaşta ölmektense komünist olmayı tercih ediyorlar..

SAS adamın sakinleşmesini bekledi.

— Birkaç hafta önce ölen Çavuş Tom Wonder neyle görevliydi?

— Ana bilgisayarda programcıydı, diye yanıtladı, Gordon Wilson. İndianalı iyi bir herifti.

— Görevi tam olarak neyle ilgiliydi?

— Boşaltmayı ve gelen malzemeyi bilgisayarlara programlıyordu. Bu işle bir düzine kadar görevli vardır. Sürekli teleks geldiği için gece gündüz demeden çalışırlar. Vapurlar erken gelir, geç kalır, araçlar bozulur. Her türlü aksilik.

— İlgilendiği özel bir şey var mıydı? Mühimmat ya da silah gibi.

— Hayır. Konteynerlerde her şey vardır.

— Anlıyorum. Çavuş Wonder'ın öldürüldüğünü sanıyoruz. Mesleğiyle ilgili bir cinayet olabilir. Siz ne dersiniz?

Gordon Wilson purosunu bıraktı.

— Askeri İstihbarat görevlileri beni bir saat sorguya çekip, kız arkadaşı olup olmadığını ve buna benzer sorular sordular. Tüm arkadaşlarımı sorguya çektiler, ama hiçbir şey elde

edemediler. Bu hikâyeye inanmıyorum. Tom Wonder sakın ve yaman bir adamdı. Hergün kahvaltıdan sonra binanın etrafında yürüyüş yapardı. Akşamları ise Golf'üne atlar Rotterdam'daki evine dönerdi. Seviştiği birisi olmalı, ama bunu kimseye açıklamadı.

— Ölümünden sonra malzeme geldi mi?

— Pek tabii! Üç ya da dört kez. Yeni önlemler de alınmadı.

— Hassas aygıtlar mı?

— 155'lik nükleer top mermisine ne dersiniz? Sanki postayla gelen mektup gibi sevk edildi... Size şunu söyleyeyim, Askeri İstihbarat'ta çalışanlar paranoyak. Zavallı adamcağız kendini uyuşturucuya alıştıran Hollandalıların kurbanı oldu. Burada herkes ilaçla ayakta durur. Artık Amsterdam'a dönün, ben de şu alev makinesinin yol açtığı pisliği temizleyeceğim...

Siyasi fikirlerine bakılırsa, Binbaşı Gordon Wilson, Cengiz Han'dan daha sağcıydı. Malko'ya yardım edememişti. Avusturyalı cebinden Erika van Deyssel'in fotoğrafını çıkardı.

— Bu kızı hiç gördünüz mü?

Şişman adam fotoğrafa eğildi ve inceledi.

— Hayır, ama görmek isterdim. Kim bu?

— Çavuş Wonder'ı öldürmekle suçladığımız kadın. Silahlanma aleyhtarı tehlikeli bir eylemci.

Binbaşı kaşlarını çatı.

— Ama şuradaki siz değil misiniz? Onunla ne arıyorsunuz?

Sesinden kuşkulandığı belliydi.

— Bu çok gizli bir bilgi, size açıklayamam, dedi SAS. Eğer bu kadına rastlayacak olursanız, derhal Lahey'deki elçiliğinizden Bay Fitzpatrick'i arayın.

Hesabı ödedi ve binbaşısı konyağıyla başbaşa bırakarak kalktı. Çavuş Wonder'ın ölümü bir rastlantı değil, tehlikeli bir oyunun parçasıydı. Lokantadan çıkmadan önce telefon kulübesinden Margrit van Deyssel'i aradı. Uşak baronesin evde olmadığını ve ne zaman döneceğini bilmediğini söyledi. Malko adını bıraktı. Geriye Amsterdam'a dönmek kalmıştı.

*

**

Malko yol boyunca düşündü. Arada bir dikiz aynasına göz atıyordu. Yassı tabancası, namluda bir mermiyle koltukta duruyordu. Yağmur başlamıştı, ama bisikletliler buna hiç aldırmıyor gibiydi. Bir an önce Krasnapolski'deki odasında olmak istiyordu. Saatine baktı; üçe çeyrek vardı. Bu arada Nesstraat'taki kitabevine gidebilirdi. Polisin saldırıdan sonra sakallı kitapçıyı sorguya çekip hiçbir şey öğrenemediğini biliyordu, ama araştırılacak şeyler olabilirdi.

Kitapçının dükkânı kapattığını görünce heyecanlandı. Adam gün ortasında dükkânı kapatıyordu. Bir vitrine yaklaşan Malko'yu farketmedi ve bisikletine atlayarak Nesstraat'ta ters yöne hareket etti!

Oyun başlıyordu! Eğer tek yönlü yolda arabayla takip edecek olsa diğeri onu farkedebilirdi. Evlerin etrafında dolaşacak olsa adamı kaybedeceği kesindi. Şansına güvendi ve araca viiz metre mesafe bırakarak BMW'siyle takibe

başladı. Bisikletli Damrak'a saptı. Malko yirmi kez, adamı kaybeder gibi oldu; Amsterdam bisikletliler için cennetti... Tramvaylar, yayalar ve araçlarla çarpışmaktan son anda kurtuluyor, kırmızı ışığa aldirmeden geçiyordu. Sakallı, bir bakkalın önünde durdu, domates aldı ve Van der Hoop Sokağı'ndaki 85 no'lu binaya daldı.

Malko BMW'yi biraz uzakta bıraktı ve adamın girdiği kapıya koştu. İçerde dar ve dik bir merdiven vardı. Kapıda isim yoktu, yalnızca daire numaraları yazılmıştı. Tam bu sırada, merdiven başında bitiveren bir kadın Felemenkçe bir şeyler söyledi.

— Leo'yu arıyorum, dedi SAS.

— Yukarda, dedi kadın.

Kadın aşağı inerken, Malko da şüphe çekmemek için yukarı çıkmaya başladı. Kadın gözden kaybolunca tekrar aşağı indi ve BMW'ye bindi.

Leo'nun çok rastlanan bir ad olduğu gerçektir, ama yine de bu büyük bir rastlantıydı. BMW'ye kapıyı görebilecek şekilde gizlendi. Ne yapabiliirdi? BVD'ye haber mi vermeliydi? Onları harekete geçirinceye kadar içerdekiler kaçabilirdi.

Arabada beklemeye karar verdi ve radyoda bir müzik yayını bularak sabırla nöbete başladı. Bir saat geçti. Uyumamak için elinden geleni yapıyordu. 85 no'lu kapı hâlâ kapalıydı. Aniden öndeki tramvayın arkasından bir araba çıktı. Önde iki kişi vardı. Sarışın ve yuvarlak gözlüklü olanı indi ve araba SAS'ın önünden geçerken 85 no'ya girdi. Arabadaki diğer kişi kızıl sakallı Jan Kloos idi.

*

**

Hemen plakayı almak istedi, ama araya giren bir araba bunu engelledi. Arabayı çalıştırıp geriye dönmeye hazırlanırken bir tramvay yolunu kesti. Frene basıp küfür ede ede bir süre bekledi. Nihayet, geniş bir sokağa daldı ve kendini Haarlemmerweg'in yoğun trafiğinde buldu. Jan Kloos çok öndeydi ve bir kez daha elinden kaçmıştı.

Malko geri dönüp Van der Hoop Sokağı yönüne saptı. Bu aradaki sürede sarışının kaçmamış olması için dua ediyordu. 85 no'lu kapının önünde kimse yoktu. Yirmi metre uzakta bir telefon kulübesi gördü. Ceplerini karıştırdı, hiç bozukluğu kalmamıştı. Yandaki bakkala girdi ve parayı çeyrek florinlikler haline getirdi. BVD'nin numarası cevap vermiyordu. Sinirden sigara üstüne sigara yaktı. Nihayet sert bir ses BVD ile görüştüğünü bildirdi. Bir gözü hâlâ 85 no'lu kapıdaydı.

— Albay van Nuys. Acil, dedi SAS.

Bir süre bekledi, bu arada sürekli para atıyordu. Nihayet yine aynı ses duyuldu.

— Albay van Nuys genel müdürle toplantıda, rahatsız edemeyiz.

— Yardımcısı, yüzbaşı...

Malko aniden Teğmen Thor'un yerine atanan kişinin adını bilmediğini farketti. Son para da düştü ve konuşma kesildi.

Öfkeyle kulübeden çıktı.

Yapılacak tek şey beklemektir.

Sakallı kitapçıyla sarışın dışarı çıktıklarında artık bıkmaya başlamıştı. Birlikte biraz ötede duran eski Austin'e doğru ilerlediler.

Sakallı anahtarları sarışına verdi ve kendi bisikletle gitti. SAS heyecandan yerinde duramıyordu. Sonunda sürülecek bir iz bulmuştu. İyi ki Margrit van Deyssel evde yoktu, yoksa şu anda Lahey'de olacaktı.

Otuz saniye sonra sarışın, Amsterdam çıkışı yönünde Haarlemmerweg'de ilerliyordu, arada üç arabalık mesafe bırakan Malko da peşindeydi. Utrecht'e giden karayoluna çıkmak için şehrin etrafında döndüler. Trafiğin nisbeten azalmış olması Malko'nun rahatça izlemesini sağlıyordu. Birkaç kilometre sonra sarışın, Amersfoort çıkışına girdi ve aniden etrafta ağaçlar belirdi. Burada pek araç yoktu ve SAS farkedilmemek için yavaşladı. Austin'in uzakta bir orman yoluna saptığını gördü. Peşinden o da saptı. Austin görünürde yoktu, ama herhangi bir sapak geçmediğine göre mutlaka önünde olmalıydı. Malko hızlandı ve demiryoluna paralel giden dar bir yola girdi. Aniden evler ve üzerinde koskoca bir kilit bulunan demir bir bariyer gördü. Çıkmaz sokak! Demekki sarışın, ormanın içinde başka bir yola girmişti. Araması gereken yüzlerce patika vardı. Öfkeyle hareket etti. Ondan sonra girdiği üç patika da çıkmazdı.

Dördüncüsü ormanın derinliklerine dalıyordu. Nihayet, beyaz bir çitle çevrilmiş bir bahçede önünde eski Austin'in durduğu bir ev gördü. Yavaşladı ve beş yüz metre sonra durdu. Kendisini farketmemeleri için BMV'yi ağaçların arkasına çekti, yassı tabancasını kemerine taktı ve yürümeye başladı.

Hiçbir engelle karşılaşmadan eve yaklaştı, hayat belirtisi yoktu. Büyük bir şans eseri

bulunduğu yer, evin sağ duvarına bakıyordu. Sarışın bu üçra yere ne yapmaya gelmişti?

Düşünürken bir motor sesi duydu. Gizlendi ve siyah bir arabanın geldiğini gördü, ama plakasını alamadı. Bahçeye yaklaştı. Arabadan tek bir kişi indi. Bu elinde evrak çantası olan memur kılıklı birisiydi. Gözlüklü sarışın dışarı çıktı, iki adam tokalaşıp tekrar eve girdiler.

Malko yolu koşarak geçti ve çiftliğin duvarına sindi. Amacı siyah arabanın plakasını görebilmektir. Tam ileri sıçrayacaktı ki, arkasında duyduğu sesle irkildi.

— Hey burada ne arıyorsunuz?

Arkasına döndü ve elinde ateşlenmeye hazır bir FAL tüfeği tutan şaşkın sarışını gördü.

VII. BÖLÜM

Malko'ya doğrultulmuş tüfeğin namlusu titriyordu, ama ne olursa olsun, bu mesafeden bir FAL mermisi insanı paramparça ederdi. Görünüşe göre, sarışın ateşli silahları kullanmaktan pek hoşlanmıyordu. SAS'ı aramaya bile yeltenmedi, korkmuştu.

Birbirlerini tepeden tırnağa süzdüler. Bu sırada evden bir ses duyuldu.

— Onu buldunuz mu?

— Evet! dedi sarışın.

— Getirin.

Malko yeterince Felemenkçe anladığı için diğerinin tercüme etmesine gerek kalmadı. Silahın tehditi altında bahçeyi geçti. Sarışının katil olmadığı belliydi, ama yeni gelen hakkında bilgi sahibi değildi. Diğer elleri yağmurluğunun cebinde kapının eşiğinde bekliyordu. Simsiyah saçlı, gözleri çukura kaçmış kaba hatlı birisiydi. Malko'ya dik dik baktı ve sarışına:

— Üstünü aradınız mı? diye sordu.

— Hayır.

Elini FAL'a uzattı.

— Verin ve üstünü arayın.

— Siz polis misiniz? dedi Malko Almanca.

Turistim... Neler oluyor?

Yaşlı adam hâlâ ona ters ters bakıyordu.

— Turist, murist değil, dedi... Bana tüfeği verin!

Sarışının beti benzi atmıştı, silahı öylesine sıkıyordu ki tüm eklem yerleri bembeyaz olmuştu. Bu umulmadık durum karşısında şaşırılmıştı. Aniden ziyaretçi beklemekle hiçbir şey elde edemeyeceğini anladı ve bir adımda eve girdi. Bu kapandan kurtulmak umuduyla SAS biraz geri kaçtı ve aynı anda sarışının öfkeli sesi duyuldu.

— Kıpırdamayın! Kıpırdamayın!

Aynı anda siyah saçlı adam elinde bir başka FAL ile dışarı fırladı.

— Kaçılın! dedi.

Sarışın iğgüdüsel olarak arkasını döndü. Bu fırsatı değerlendiren Malko kenara doğru kaçarken tabancasını çekti. Neyseki, namluda mermi vardı. Sarışın bir süre Avusturyalıyla diğerinin arasında kaldı. Diğer silahı gördüğü zaman iş işten geçmişti. Malko tetiğe dokunmuş ve mermi göğsüne saplanmıştı. Son bir güçle FAL'ın namlusunu doğrultmaya uğraştı, ama ikinci kurşun sağ gözünü bulmuştu. Haykıramadı bile, adam külçe gibi yığıldı.

Sarışın korkudan çığlık attı. Adamdan gelecek tepkiyi anlayan Malko, kendini hemen siyah arabanın arkasına attı. Yaylın ateşiyle arabanın camları parçalandı ve her şey kuru bir çitirtıyla sona erdi.

Sarışın, tecrübesizlik sonucu şarjörü bir defada boşaltmıştı.

Malko araba enkazının arkasında doğruldu ve:

— Silahınızı atın! diye bağırdı.

FAL'ı sımsıkı tutan adam cevap vermedi ve bir sıçrayışta eve daldı. SAS onu öldürebilirdi, ama canlı olması işine yarardı. Adamı takip etmeyi düşündü, ama kısa sürede buranın bir cephanelik olacağı aklına geldi. ~~Arz~~ ile şakalaşmak daha iyiydi. Bahçeyi geçip BMW'ye giderek polise haber vermeye karar verdi. Arkasına baktığında, elinde FAL'ı, omzunda bir torba, sarışının kendisini takip ettiğini gördü.

Torba büyük ihtimalle cephane doluydu.

Çok uzaktan olmasına rağmen adam üzerine yoğun bir ateş açtı.

FAL'ın mermileri SAS'ın etrafındaki dalları, yaprakları ve ağaçları buldu. Derken bir sıkırtı oldu: Bu, değişen bir şarjör sesiydi. Malko iri bir meşenin arkasına gizlendiğinde yeniden ateş açıldı.

Yolun öbür tarafından kırılan dal sesleri duyuldu ve yeni bir yaylın ateş başladı. Sarışın sürekli yer değiştirip Malko'yu gafil avlamak istiyordu. CIA ajanı adamı korkutmak için iki el ateş etti.

Sarışını canlı ele geçirmek istiyordu, ama adam da kolay yakalanır cinsten değildi. Malko BMW'ye yaklaştığında yeniden ateş açıldı. Adam misafiri öldükten sonra sanki bambaşka birisi olmuştu. Derken, "pluf" diye bir ses duyuldu, benzin deposu alev almıştı. Araba bir anda alev yığını haline geldi. Malko arkasına bakınca birkaç metre uzaktaki yamacı gördü. Sarışın etrafı tarayarak yaklaşıyordu. Kendini yana attı ve yamaçta yuvarlanmaya başladı. Tam zamanıydı. Ağaç kütüğünün ardına gizlenerek düşmanın yolun

kenarına geldiğini gördü. Adam yeniden ateş açtı.

Sessizlik çöktü. Malko dikkatle başını kaldırdı. Hiçbir şey yoktu. Savaş bitmişti. Elinde tabanca, yamaca tırmandı. Bir motor sesi duyduğunda tepeye gelmişti. Malko BMW'nin yandığı patikaya girdi ve koşarak eve gitti. Eski Austin gözden kayboluyordu. Bahçeye girdi, yabancı hâlâ yerdeydi.

Eve daldı.

Çabucak etrafı aradı. Gömme dolaplardan birinde altı FAL, şarjörler ve bombalar buldu. Ziyaretçinin çantası kaybolmuştu.

Telefon yoktu.

Cesedin yanına geldi ve üzerini aradı, ama belgeye rastlayamadı.

Kente dönmek için tek yolu siyah arabaydı. Direksiyona oturdu, kontağı açtı, ama arabadan en ufak bir ses bile çıkmadı. Çatışma sırasında mermilerden biri arabanın en can alıcı noktasına isabet etmiş olmalıydı. Malko torpido gözünde kâğıtlar gördü. Bunlar arabanın NV Bocholt Şirketi adına kiralandığını gösteren belgelerdi.

Yürüyerek gitmesi gerekiyordu.

*

**

Polise ait mavi Golf peşinde iki araba ve üç motosikletle birlikte patikada yol alıyordu. Malko Amsterdam'dan Albay van Nuys'a durumu haber vermişti. Birlikte helikoptere atlamışlar ve evin yanındaki boşluğa inmişlerdi.

— Burada silah sesine kimsenin gelmemiş olması hiç de şaşırtıcı değil, askeri bölgedir ve

sık sık atış talimi yapılır, diye açıkladı SAS'a.

Polis çiftliği arıyordu. Malko'nun öldürdüğü adamın cesedi üzerine bir örtü serilmişti. Silahlar ise diğer bir örtünün üzerine konmuştu. Polislerden biri yaklaşıp Albay van Nuys'un görebilmesi için örtüyü kaldırdı. Adam cesedi görünce şaşkınlıkla haykırdı.

— Tanrım!

— Onu tanıyor musunuz? dedi Malko.

BVD subayı ona döndü, gözleri kuşkuyla parlıyordu.

— Lahey'de TASS Ajansı'nın muhabiridir! Adı Victor Lissenko. KGB üyesi. Bu örgütümüzce de tesbit edildi. Ondan önceki görevli barışçı harekâta maddi destek sağladığı için sınırışı edilmişti.

— Parası olup olmadığını bilmiyorum, hiçbir şey görmedim, dedi SAS.

Cesedi inceleyen albay buz gibi bir ifadeyle sırıttı.

— Buraya zevk olsun diye gelmemiştir. Bu büyük bir diplomatik soruna neden olacak. Onu öldürenin siz olduğu bilinmemeli. Fazla oyalanmayalım, sizi helikopterimle götüreyim.

*

**

Victor Lissenko'nun ikametgâhı Lahey'in en sakin mahallesi olan Johan van Oldenbarneveltlaan 96 no'da, tek katlı beyaz bir evdi. Sovyetler Birliği Elçiliği'ne ise beş yüz metre uzaklıktaydı. Hollandalı bir BVD subayı olarak tanıtılan Malko ile albayın karşısında zayıf, kırmızı gözlü bir kadın duruyordu. Bayan Lissenko'ya kocasının ölümünü haber vermeye gelmişlerdi. Kadının sanki hiçbir şey-

den haberi yoktu.

— Victor yine hergünkü gibi büroya gitti, dedi kötü bir İngilizceyle. Ne yaptığını bana asla söylemezdi.

Konuşma kısa sürdü ve Hollandalı albayın bürosuna döndüler. John Fitzpatrick elinde çiftlik olayının raporuyla onları orada bekliyordu. İlk konuşan Albay van Nuys oldu.

— Çiftlikte bulunan silahların hepsi size bahsettiğim soygunda çalınanlar. Bu da bir komplo hazırlandığını doğruluyor.

— Peki ya şu ev kime ait? dedi Malko.

— Barışsever olarak tanınan Frederik Berg adında bir Hollandalıya. Onunla tatilde olduğu Fas'ta ilişki kurduk. Hiçbir şeyden haberi olmadığını, ayrıca evin anahtarını da kimseye vermediğini söylüyor. Tabii palavra! Çevrede oturanlar oraya daha önce de şüpheli kişilerin gidip geldiğini tesbit etmişler.

— Ya kaçan kim? Şu gözlüklü sarışın?

Hollandalı albay başını salladı.

— Van der Hoopstraat, 85 no'nun araştırılması hiçbir şey vermedi. Orası birçok kişinin kaldığı bir in. Çoğunun dosyası yok, hepsi de fakir insanlar... Eski Austin'in plakasından da bir sonuç çıkmadı. Üç ay önce Rotterdam'dan çalınmış.

— Albay, bu olayda bir KGB casusu bulunması bu işe ayrı bir önem kazandırmıyor mu? diye sordu John Fitzpatrick.

— KGB üyeleri her zaman barışseverlerle sıkı ilişkiler kurmuşlardır. Yenilik ise aşırı uçtakilerle ilişki kurmaları. Genellikle tedbir olarak uzakta dururlar. Duruma bakılırsa, Jan Kloos bir Doğu Almanya seyahati esnasında

Doğu İstihbarat Örgütleriyle ilişki kurmuş. Görünüşe bakılırsa ona güveniyorlar.

— Yine de gerçek profesyonel değiller. Eğer şu sarışın gerçekten işini bilseydi, beni delik deşik edip gömer, biz de tüm bu olanları öğrenemezdik, dedi Malko.

— Kesinlikle doğru, işte bu da diğer gariplik.

— Ruslar şu ateşli gençlerden ne bekliyorlar? diye sordu John Fitzpatrick.

— Yerinde bir soru. Genellikle barışsever hareketlerin tümüne maddi kaynak sağlamazlar, onlara pek yardım etmezler. Ancak son darbeyi indirecek bir harekâta karışırlar. Zaten o evdeki buluşma da bir şeye hazırlanan o hücreye yüklü bir miktarda para vermek içindi.

— Bu kadar büyük tehlikeyi göze aldıklarına göre, bu Ruslar için çok önemli. Bu da varsayımları azaltıyor. NATO ile ilgili gizli ve bitirici bir harekât. Bir cinayet, adam kaçırma ya da sabotaj olabilir. Rotterdam'da su arıtma tesisleri gördüm...

Albay van Nuys çaresizliğini belirten bir işaret yaptı.

— Hedef olabilecek çok şey var! Eğer kesin bir bilgi edinemezsek her şeyi korumamız imkânsız... Şu ana kadar üç kişiyi teşhis ettik, bunlar Erika van Deyssel, Jan Kloos ve şu "sarışın". Bu işte başkalarının da olduğu kesin, ama şimdiye dek gizli kaldı.

— Ya kitapçı ne oldu?

— Yeniden sorguya çekildi, hiçbir şey bilmediğini iddia ediyor. Sarışının adını bilmediğini söyleyip ona çalıntı arabanın

anahtarlarını verdiğini de inkâr ediyor. Tek görgü şahiti de açıklamak istemediğimiz Bay Linge... Hollanda yasaları onu sebepsiz deliğe tıkmamızı engelliyor.

Malko kendini bitkin hissetti. Karşısında, Hollanda yasalarının boşluklarından yararlanarak amaçlarına doğru ilerleyen bir örgüt vardı. Yavaş yavaş ipuçları ortadan kalkıyordu. Geriye zincirin en zayıf halkası olan, Erika'nın annesi Barones Margrit kalıyordu.

*

**

Telefon uzun süre çaldı ve sonra cevap verildi, SAS karşısında Margrit van Deyssel'i buldu. Kadın bir an için şaşırdı, ama hemen kendini topladı.

— Ne hoş bir sürpriz! Lahey'de misiniz?

— Evet, dedi Malko.

— Ah, ne yazık bu gece yemeğe davetliyim, sizi göremeyeceğim.

Sesinden yalan olduğu belliydi.

— Sizi görmem lazım, diye üsteledi Malko. Erika'dan haber aldınız mı?

— Hayır, hayır.

— Bazı yenilikler var, size uğrayabilir miyim?

Sessizlik oldu.

— İstemiyorum. Acil mi?

— Üzgünüm, ama öyle.

Uzun süren sessizlikten sonra Barones Margrit kararlı bir edayla konuşmaya koyuldu.

— Amerikan Elçiliği yanındaki Hintliler Oteli'ni biliyor musunuz? Saat altıya doğru barında olacağım, ama fazla vaktim yok...

*

**

Barın dekorasyon, personel ve havası XIX. yüzyılı andırıyordu. Malko kırk beş dakikadır votka içerek bekliyordu, nihayet Barones van Deyssel geldi. Siyah şapka, çizme, ceket ve yırtmaçlı siyah etek giymişti. Malko şapkasını ve ceketini aldı.

Kadın cin istedi, SAS siparişi verdi.

— Yeni haberler nedir? dedi Margrit.

— Ölümden kılpayı kurtulduğum yeni bir olay oldu ve sonuçta Erika'nın bağı bulunduğu grubun Ruslarla işbirliği yaptığı ortaya çıktı. Artık, şu andan itibaren her an kanlı bir olay patlayabilir.

— Kanlı bir olay mı?

Barones bembeyaz kesildi.

— Böyle düşünmenize neden nedir? dedi kadın.

— Eğer müdafa için dört kişi öldürüldüyse, bu Barış yürüyüşüne hazırlanmak için değildir. Söz konusu olan gizli ve acımasız bir harekâttır. Bu arada kızınız da ölebilir.

Barones cevap vermeden içkisini yudumladı, bacaklarını indirince eteği kaydı ve baldırının içindeki morluk göründü. Malko'nun gördüğünü anlayınca da çabucak kumaşı çıplak etine örttü.

— Size ne oldu? dedi SAS.

— Küçük bir kaza, arabanın kontrolünü kaybettim.

Malko yorum yapmadı. Kadının aceleci hali ve ses tonu bunun doğru olmadığını kanıtlıyordu. Barones içkisini bitirdi ve kalkmaya hazırlandı.

— Peki, bana söyleyecek başka bir şeyiniz yok mu?

— Erika'yı bulmalıyım, dedi Avusturyalı garsonun meraklı bakışları altında.

— Size...

— Margrit, yalan söylüyorsunuz! Kızınızla bir ilişkiniz olduğunu biliyorum, aksi takdirde bu kadar rahat olamazdınız.

Kadın bir şey söylemedi, elleri titriyordu. İskemlesinde kıpır kıpırdı, aniden kalktı, çantasını aldı ve:

— Müsaadenizle bir dakika! dedi.

On beş dakika ortadan yok oldu. Döndüğünde, sakinleşmişti. Sesini kontrol edebildiği gibi Malko'ya karşı davranışları da tahrik ediciydi. Otururken sanki istemeyerek olmuş gibi bacağına onunkine yasladı, özür dilercesine sırttı.

— Özür dilerim! Çok sinirliyim! Lahey'e gerçekten benim için mi geldiniz?

— Kesinlikle.

— Tanrım, ne kadar aptalca! İptal edemeyeceğim bir yemeğe gitmeliyim. Benimle gelir misiniz? Hazırlanırken evde konuşuruz, telefon bekliyorum da. Burada rahat değilim.

Otelden birlikte çıktılar ve arabalarına bindiler. BVD'nin emriyle Budget yanan BMW hakkında hiçbir yorum yapmadığı gibi Malko kendini bir Renault 25'te bulmuştu. Kendi kendine aniden Margrit van Deyssel'in davranışlarındaki değişikliğin sebebini sordu. Çürüğü görmesi etkili olmuştu ve daha fazlasını öğreninceye kadar kadını bırakmama kararlıydı. Soruşturmayı sürdürmesini sağlayacak anahtar, baronesteydi. BVD'deki

toplantıdan hiçbir sonuç çıkmamıştı. Her şey SAS'ın tehlikeli ilişkilerine bağlıydı. İkametgâhın parmaklıklı kapısını geçtiler. İçeri girdikleri anda holün ışığı yandı ve ihtiyar uşak geldi. Adamın yüzünün bir tarafı şişmiş gibiydi. Margrit Malko'yu odasına götürdü.

— Sizi yalnız bırakacağım! Üstümü değiştirmeliyim.

Geri döndüğünde spor kıyafetinin yerini, uzun, dantel kollu bir elbise almıştı. Parmaklarının ucuna basarak adeta kızıninki kadar güzel bir vücudu olduğunu göstermek istermiş gibi döndü.

— Beni nasıl buluyorsunuz?

— Harika!

Malko kadına doğru yürüdü ve sarıldı. Barones adet yerini bulsun kabilinden karşı koydu. SAS kadının vücudunu vermeye hazır olduğunu hissediyordu.

— Dikkat! Uşak her an gelebilir, kapı kilitli değil, dedi Margrit.

— Aklıma gelmişken, araba kazası geçirdiğinizde o da yanınızda mıydı?

Kadın şaşkın şaşkın baktı.

— Hayır. Ne oldu?

— Hiç.

Baronesi önce boynundan, sonra kulağından öptü. Kadın titredi. Malko elini kadının dik göğsüne kaydırdı. Ucuna dokununca Margrit önce ona yanaştı, sonra itmeye uğraştı.

— Durun!

SAS kadına kulak asmayarak onu yatağa sürükledi. Bu kez, barones de onu öptü ve hemen kaçmaya çalıştı.

— Artık rahat durun, giyinmem lazım...

Malko durmadı ve kadının güzel dantel elbisesinin altına külot giymediğini farkettiler. Margrit sonunda Avusturyalının okşamalarına karşı direnmekten vazgeçti.

— Bakın bana neler yaptınız? diye mırıldandı barones.

Artık karşı koymadığı gibi yardım da ediyordu. Malko ise onu öpüyor ve okşuyordu. Margrit de karşılık vermeye başlamıştı.

— Sizi bir beyefendi sanıyordum, oysa hale bakın, ırzıma geçiyorsunuz.

Nefes alışsı sıklaşmış, tahrik edici göğüsleri hızla inip kalkmaya başlamıştı. İlk başta bu işe başka amaçla girişen SAS, gerçekten de kadını arzulamaya başlamıştı. Margrit van Deyssel'in cinsellik konusunda kızıyla ortak bazı zevkleri vardı. Malko kadını sırtüstü yatırdı ve elbisesini sıyırdı.

— Hayır! Durun! dedi Margrit.

— Ne oldu?

— Korkunçsunuz! Yemeğe davetliyim...

— En fazla geç kalırsınız.

Aniden karar vermiş gibiydi.

— Pekâlâ en azından ışığı söndürün!.. Işığa tahammül edemem.

Malko ışığı kapattı ve Margrit hiç vakit kaybetmeden ona yardımcı olmaya başladı. Bir süre sonra kadın ellerini SAS'ın boynuna doladı ve bayağı bir edayla:

— Pis herif, kızından sonra anasını da becermek istiyordun, şimdi memnun musun? dedi.

Malko cevap olarak hareket edince kadın kısa bir çığlık attı. Avusturyalı kadını yüzükoyun çevirdi ve ona o şekilde sahip oldu.

Margrit sanki ırzına geçiliyormuş gibi bağı-
yordu. Derken çığlıklar inlemeye dönüştü ve:

— Tamam! Tamam! Gel, gel! demeye
başladı. Yemeği tamamen unutmuştu.

Uzun bir süre dinlendiler. Tatmin olan
Malko düşünmeye başladı. Biraz önce kendini
veren bir kadına yapacaklarını yapmak kolay
değildi. Utanıyordu. Ama omuzlarındaki yük
büyükü.

Yavaşça ensedeki fermuarı buldu ve bir
hareketle aşağıya çekti.

Margrit van Deyssel tiz bir çığlık attı.

VIII. BÖLÜM

Kadın elbisesini kapatmak için umutsuz bir
gayretle Malko'yu itti.

— Bırakın beni, bırakın beni!

Sanki ırzına geçiliyormuş gibi bağıyordu.
SAS iki eliyle elbisenin iki ucunu kavradı ve
kadının omuzlarından itibaren sıyırdı. Barone-
sin çığlıkları arttı ve debelenmeye başladı.
Avusturyalı yavaş yavaş kadını soydu, bu
arada elbise yırtılıyordu.

Bir sıçrayışta gece lambasını yaktı ve
arkasına döndü.

Margrit van Deyssel elinden geldiğince
elbisesinin parçalarıyla örtünmeye çalıştı.
Peruğu kaymış, gözleri yaş içinde kalmış,
yüzü korkudan değişik bir ifade almıştı.
Kadının içler acısı halini gören Malko utandı.

— Işığı söndürün! Derhal söndürün!

SAS söyleneni yapacağına yatağa yöneldi.

Margrit büzüştü, ama bu hareket omuzla-
rından baldırlarına dek yayılan morlukları
gizlemesine yetmedi. Göz göze geldiler.

— Gidin ve bir daha da gelmeyin, dedi
kadın.

— Sizi kim bu hale getirdi?

Sağ göğsüyle omzunu kaplayan morluğu
işaret ediyordu.

Tüm vücudu titreyen Margrit cevap

vermedi. Malko kadına acıdı, ta Hintliler Oteli'nden beri böyle bir şeyden şüphelenmişti.

Kadın sessizce ağlamaya başladı.

— Jan Kloos değil mi? dedi SAS.

Cevap gelmeyince devam etti.

— Kullandığınız kokaini o mu, Erika mı getiriyor?

Margrit aniden kafasını kaldırdı.

— Nereden biliyorsunuz? Size kim söyledi?

— Kimse. Geçen gün bir miktar tuvalet masanızda buldum, ayrıca kısa süreli ortadan kayboluşlarınız, kızgınlıklarınızın aniden değişmesi gibi gözden kaçmayacak şeyler var...

— Çok adisiniz!

Malko sandalyenin üzerinden sabahlığı aldı ve kadına uzattı.

— Erika'nın ve kendi iyiliğiniz için konuşmalısınız.

— Sizi tanıyorum, tek isteğiniz onu polise teslim etmek.

— Hayır, hayatını kurtarmak istiyorum. Şimdi gerçeği anlatın, buraya Jan Kloos ile geldi. Benimle konuştuğunuz için adam öfkeliydi ve sizi dövdü...

SAS, Margrit'in dudaklarının titrediğini gördü. Bazen CIA'dan kopmuş olmayı çok istiyordu. Aniden barones başını kaldırdı.

— Evet, dün gece geldiler. Beni size bilgi vermekle suçlayarak akıl almaz şeyler yaptılar. Ama ben de geldiğinizi Erika'ya söylemekle hata ettim. Erika, Gizli Alman Servisleri ile işbirliği yapmakla suçlayarak beni tokatladi. Birisi, ve yanılmıyorsam bu kişi de sizdiniz, onların gizli yerlerinden birine girmiş.

— Bendim.

— Ben de onu tokatladım. Çok öfkeliydi, bana hakaret etti ve her şeyden benim sorumlu olduğumu söyledi. Korktum ve polise haber vereceğimi söyledim. Bu kez deliye dönen Jan Kloos oldu. Bayılana dek tekme tokat dövdü beni. Gürültü üzerine uşağım geldi. Jan onun suratına da bir yumruk attı ve eğer yardım isterse öldürmekle tehdit etti. O bir deli, bazen Erika bile ondan korkuyor.

— Niye öyle davranıyor?

— Bilmiyorum. Erika onun çok fakir olduğunu ve zenginlerden nefret ettiğini söyledi. Adam anarşist, bu yüzden de birbirleriyle iyi anlaşıyorlar. Küçük yavrumu artık anlayamıyorum. Hep dengesiz, sinirli, ve sık sık mizaç değiştiren birisiydi. Oysa şimdi tam bir aşık.

— Jan Kloos'a mı aşık?

Margrit peruğunu düzeltti.

— Adama hükmediyor ve bu hoşuna gidiyor. Kanaatimce Jan ona deli gibi vurgun, tam bir sadist ve çok kaba.

— Şimdi neredeler?

— Yemin ederim, bilmiyorum. Gece gittiler ve bana kısa sürede tüm dünyanın onlardan bahsedeceğini söylediler.

— Ne planlıyorlar?

— Bilmiyorum, ama kesin olan vahşi bir şey olacağı.

Margrit van Deyssel yavaş yavaş sakinleşiyordu. SAS her şeyi öğrenmeliydi.

— Niçin kokain kullanıyorsunuz?

— Üzgün bir günümde Erika getirdi...

— Tadına baktınız mı?

Barones sert bir hareketle başını kaldırdı.

— Siz neler geçirdiğimi bilmiyorsunuz. Erika hayran kalınacak bir kızdı, ayrıca babası gittikten sonra benim tek teselli kaynağımdı. Kocam bana çok para bıraktı, ama bu her şey demek değildi. Bir gün girip çıktığı solcu çevrelerde Jan Kloos'a rastladı. Aniden değişti, katı, acımasız bir insan oldu. Ne zaman, nerede olduğunu hiç bilmiyordum. Bir gün göz yaşartıcı bombaların etkisiyle kör gibi eve geldi. Onu bir kliniğe yatırdım. Polislerin domuz olduğunu ve iyileşir iyileşmez onları öldürmeyi sayıklıyordu. Sonunda dayanamadım ve ruhi bunalım geçirdim. Erika o beyaz tozla çıkageldi ve bunun iyi geleceğini söyledi. Ben de başladım, sonra da...

Ayağa kalktı ve sigara aldı. Sonra üzgün bir ifadeyle telefonu açtı.

— Bu halde yemeğe gidemem...

Malko telefon etmesine izin verdi. Bazı ilerlemeler kaydetmişti, ama günün yirmi dört saatinde kadını izlemeliydi, çünkü Erika ile Jan Kloos geri gelebilirdi. Sesini çıkarmadan bekledi. Her şeye rağmen baronesin bir şeyler gizlediğini hissetti. Kadın gelip yanına oturdu.

— İşte, gerçeği öğrendiniz.

— Margrit, bu iş çocuk oyuncağı değil. Gizli servislerden birinin denetiminde büyük bir harekât söz konusu. Jan Kloos ile Erika kullanılıyorlar, yani her ikisi de birer maşa. Daha sonra elebaşları onları yalnız bırakacak ve her şey çok kötü sonuçlanacak.

— Biliyorum, ama ne yapabilirim ki?

— Onları bulmada bana yardım edebilirsin. Sabahlığımı açarak morluklarını gösterdi.

— Çektiklerim sizce yeterli değil mi?

— BVD tarafından sizi korumaya aldırta-
cağım.

Margrit başını salladı.

— Bana olabilecekler umurumda değil, önemli olan Erika. Öldürseler bile farketmez, ben zaten ölmüşüm...

Sesi öyle umutsuzdu ki, Malko acıdı. Bir süre sessizlik oldu. Artık Hollanda'yı büyük bir tehlikenin tehdit ettiğine ve bunu ancak karşısındaki kadının önleyebileceğine emindi. Margrit yaşlı gözlerle Erika'ya ait bir portreye bakarak yeni bir sigara yaktı.

— Eğer herhangi bir şey yapamazsanız ölecek, dedi SAS.

— Öyle mi sanıyorsunuz?

— Kesinlikle. İşin sonuna gelince, Jan Kloos'un öfkesi Erika'ya yönelecek. Aynı dünyanın insanları değiller. Adamın ailesi, akrabası filan var mı?

— Hayır, hiç kimsesi yok.

— O zaman niçin silahlanma aleyhtarı olmuş?

— Sanırım, bu şekilde kendini önemli biri sanıyor. Eskiden diğerleri gibi o da işsizdi, bugün ise güçlendi. Ona hayran olanlar var ve Hollanda Hükümeti'ni etkileyebileceğini düşünüyorlar.

— Öyle mi?

Margrit konuştuğu için kendi kendine kızmıştı, ama devam etti!

— Tüm bildiğim, harekât NATO'nun Hollanda topraklarındaki "Cruise" füze üsleriyle ilgili. İki ay içinde hükümet bu konuyu tartışacak. Jan Kloos bir gün olağandan fazla bira içmişti ve bana Hollanda'

da bundan böyle asla "Cruise" füzesi olmayacağını ve bir gün heykelinin dikileceğini anlattı.

Nihayet bir ipucu çıkmıştı. Ancak Hollanda'da tek bir "Cruise" bile yoktu. Üç aydan önce de yerleştirilemezdi. Tüm NATO askeri üsleri barışseverlerin bir harekâtına karşı korunuyordu. Başka bir şey vardı... Margrit sigarasını söndürdü ve gardıroba gitti. Malko kadının çekmeceleri çekilip elbise yığınlarını didik didik ettiğini işitti. Derken barones öfkeyle haykırdı ve perişan bir halde geldi.

— Hiç kalmamış... Yedekte bol miktarda olduğunu sanıyordum, ama hiç yokmuş. Korkunç bir şey.

— Sizi bir doktora götürmemi ister misiniz? Zehire karşı bir ilaç verir.

— Yo, hayır, beni kliniğe yatırmalarını istemiyorum. İş bittikten sonra...

Çenesi titriyor ve sürekli elleriyle oynuyordu. Sigarayı bir yakıp bir söndürüyor, sabahlığının iki kanadıyla oynuyordu. Aniden Malko'ya döndü.

— Yalvarırım bana yardım edin.

— Nasıl?

— Uyuşturucu bulun. Yerini söyleyeyim, para da veririm. Yeterki hemen bulun, yoksa çıldıracağım.

Kadına baktı. Gerçekten de birkaç dakika da tamamen değişmiş, on yaş ihtiyarlamıştı. Mırıldanarak SAS'a yaklaştı.

— Sonra sevişeceğiz. İyileşince çok becerikliyimdir...

Bir hareketle Malko'yu tahrik etmek istedi, oysa o başka şey düşünüyordu. Aniden çok

acımasız da olsa, daha ileri gitmeye karar verdi.

— Olur, ama bir şartım var.

— Nedir? diye sordu barones.

— Bana onlarla nerede buluşacağınızı söyleyin. Muhakkak bir yolu vardır. Eğer size bir şey olursa, oraya polis götürmeyeceğime söz veririm. Ama onları bulacağım.

Margrit başını salladı.

• — Hayır, söylediğim gibi hiçbir şey bilmiyorum. Yalvarırım size kokain bulun.

— Hayır, dedi SAS.

Margrit aniden üzerine atıldı, küfrediyor, tekme atıp yumruk vuruyor ve suratına tükürüyordu.

Malko onu yakaladı ve yatağına yatırdı. Geçirmekte olduğu sinir krizi hâlâ devam ediyordu. Dayanılacak gibi değildi, ama bir şey elde etmenin de tek yolu buydu. Sonunda biraz sakinleşti ve dirseğine yaslandı.

— Pekâlâ ! Kokain bulursanız söylerim.

— Hayır, hemen.

İnsan bir kez kokain krizine yakalandı mı, bundan kolay kolay kurtulamaz. Yeniden şiddetlendi. SAS gece lambasından son anda kurtuldu, bu kez de kabzası sedef kakmalı küçük tabanca onu hedef almıştı.

— Öldüreceğim seni alçak!

Malko suratının birkaç santim ötesindeki namluya rağmen kıpırdamadı. Bir süre gözgöze bakiştılar, derken baronesin silah tutan eli düştü ve kadın başını salladı.

— Rotterdam, Josephstraat, No 28! Erika oraya not bırakabileceğimi söyledi.

IX. BÖLÜM

Malko yatakta bitkin yatan Margrit'e baktı. Kadın gerçeği mi söylemişti? Uyuşturucu müptelalarının oyunlarından sakınmak gerekirdi. Onu böyle bir umutsuzluğa itmek istemezdi, ama buna mecburdu. Geriye sözünü tutmak kalmıştı. Kadının yanına oturdu.

— Margrit aradığın şeyi nerede bulabilirim?

— Amsterdam'da Zeedijk'te. Nieuwmarkt Meydanı'ndan çıkınca sağ kolda boş bir alan var. Onun tam karşısında da Çinli bir bakkal. Yong'u sorun ve ona Margrit istiyor deyin. Her hafta aynı miktarda alırım, parayı çantamdan alın.

— İki saate kadar gelirim.

Kadın cevap vermedi.

— Benimle gelir miydiniz? Sizin için endişeleniyorum.

— Gelemem, çok kötüyüm... Acele edin.

Malko merdiveni indi ve dışarı çıktı. Önemli bir bilgi edinmişti. Margrit'e ihanet etmek bile olsa, bunu BVD'ye bildirmeliydi. Tuzak ancak böyle kurulurdu.

Lahey bomboştı, birkaç dakika sonra otoyola çıktı. Amsterdam'a giden E 10 sapağına yaklaşınca birden yavaşladı. Amster-

dam kuzeyde, Rotterdam güneydeydi. Margrit durumu haber vermek için Erika'yı arayabilirdi. Karşınızda bir uyuşturucu müptelası varsa her şeye hazırlıklı olmalısınız! Kadın bu bilgiyi verdiği için çoktan pişmanlık duymuş olabilirdi. Hızlandı ve rampayı tırmanarak Rotterdam'a yöneldi. Otoyolların oluşturduğu ağda kaybolmamaya özen göstererek Rotterdam'a geldi. On dakikada şehir merkezini geçti ve harita sayesinde etrafında küçük evler bulunan ve gardan pek uzak olmayan Josephstraat'ı buldu. Arabasını park etti ve yürüyerek yoluna devam etti. Nieuwe Binnenweg, Endonezyalıların ve zencilerin çoğunlukta olduğu bir mahalleydi.

28 no'lu bina iki katlıydı. Girişinde, Amsterdam'dakine benzer solcu bir kitabevi bulunuyordu. Vitrinde birkaç kitapla toz içinde afişler vardı. Tabelada "2 ile 5 arası açıktır" yazıyordu ve kapı kilitliydi. Vitrinin önünde Malko'yu görünce bitişikteki mermerciden bir adam çıktı, bir şeyler söyledi ve tekrar dükkânına girdi.

Tam SAS uzaklaşıyordu ki, kitabevinin kapısı açıldı. Arkasına döndü ve uzun saçlı sarışın birisiyle burun buruna geldi.

*

**

İki adam şaşkınlıkla birbirlerine bakakaldılar. Birden, sarışın şiddetle kitabevinin kapısını kapattı. Malko, dükkânından çıkan mermercinin bakışları altında bir tekmede kapıyı kırdı. İçerde çok sayıda ahşap iskemle, uzun bir masa ve bahçeye bakan küçük bir kapı farketti. Adamı bir gözü karıştırırken

gördü. Sarışın Malko'yu görünce korkuyla haykırdı ve eline geçirdiği dosyayı kafasına fırlattı. Malko'nun kaybettiği birkaç saniyede kapıdan bahçeye çıktı ve ortadan kayboldu. SAS peşine takılmak istedi, ama sarışın Josephstraat'ın öbür ucuna gitmişti. Malko çok öfkelen-di.

Her halinden buranın barışseverlere ait bir in olduğu belliydi. Duvar-da büyük bir portre, kenarda ise bir fotokopi makinesi vardı. Bir köşede portatif bir yatak, örtüler ve bisküvi paketleri görölüyordu. Malko sarışının karıştırdığı göze geldi ve el ilanlarının altından çıkan siyah evrak çantasının ucunu gördü.

Çekti, kilitli bir evrak çantasıydı. Tarttı, doluydu ve tıpkı Victor Lissenko'nunkine benziyordu. Yanından hiç ayırmadığı çelikle kilidi zorlamaya başladı. İyi bir mal olmadığı hemen açılmasından belliydi.

Evrak çantasında kahverengi kâğıtlarla sarılmış paketler vardı. Malko bunlardan birini açtı, az kalsın kalbi duruyordu. İçi, kullanılmış yirmi dolarlık banknot tomarlarıyla doluydu. Görünüşe bakılırsa çantada yüz bin dolar vardı. Hemen Albay van Nuys'a telefon etti.

—Derhal birisini yolluyorum, dedi BVD subayı. Bu kez şu çocuğun kimliğini tesbit edeceğiz ve paranın kaynağına erişeceğiz. Bugüne dek hiç bu kadar yüklü bir miktara rastlanmamıştı. Onunla ne yapmak istiyorlar?

Aynı soruyu Malko da kendi kendine soruyordu. Rus gazeteci bu kadar parayı Las Vegas'a gidip kumar oynamak için getirmiş olamazdı.

Telefonu kapadıktan sonra SAS, elinde tabanca, araştırmasını sürdürdü. Şayet sarışın haber verecek olursa düşmanları kanlı bir saldırıya geçebilirdi. Arama çabuk bitti, her yerde kâğıt vardı. Sonra, bir kartonun altında bir paket buldu ve açtı. İçinde kalın cam bir şişe vardı. Ağzından çıkan çok sayıdaki kablo dikdörtgen bir kutuya bağlıydı. İçi ise, bir tür sarı sakızla kaplanmış çelik bilyelerle doluydu... Albay van Nuys'un yardımcısını öldürenin eşi, nefis bir katliam aracıydı. Malko kabloları kopardı ve şişeyi dikkatle yere bıraktı. Midesi bulanmıştı. Nasıl oluyordu da barış diye haykıran barışseverler böyle şeyler yapabiliyorlardı?

Bu ikinci bomba kim için hazırlanmıştı?

Orada bırakması imkânsızdı, aniden kendini bekleyen Margrit'i hatırladı. Önce emin olmalıydı. Telefonunu çevirdi; meşguldü. Birkaç kez denedi. Sonuç aynıydı. Boşuna zaman kaybediyordu. Bombalı şişe sol kolunun altında, dolar dolu evrak çantası sağda, mermercinin şaşkın şaşkın bakışları altında dükkândançıktı. Arkasını kollayarak arabasına geldi ve savaş ganimetlerini bagaja yerleştirdi. Şimdi Amsterdam'a gidip Margrit'in kokainini almalıydı, kadın bunu haketmişti.

Kırk beş dakika sonra Damrak'taydı. Bir telefon kulübesine gitti ve Margrit'i aradı, bu kez de cevap veren olmadı, sinirden boğazı düğümleniyordu. Ya Erika'yı aramaya gitmiş, ya da uyumuştı. Ama içinde bulunduğu durumda ikincisi az bir ihtimaldi. Sırtı ürperdi. Sarışın, her şeyi Jan Kloos'a anlatmış olabilirdi. O yeri tek öğrenebileceği kişi de

Margrit van Deyssel idi. Bu yüzden kadın ölüm tehlikesiyle burun burunaydı. Doğu Nieuwmarkt yönüne hareket etti.

*

**

Hans Spiegel, yani sarışın, Malko ile karşılaşmasına öyle şaşırmıştı ki, telefonda bas bas bağıyor, bu yüzden de Jan Kloos ahizeyi kulağından uzaklaştırıyordu. Kloos olanların ne gibi sonuçlar doğurabileceğini düşünerek dişlerini gıcırdattı.

Darbeden sonra birkaç ay saklanmaları için gerekli olan paranın kaybolması haricinde önemli bir şey yoktu. Orası yalnızca haberleşme için kullanılıyordu, yoksa gerçek inleri değildi.

— Çabuk buraya gel ve dikkat et izlenme, dedi Hans Spiegel'e. Seni garın önünden motosikletle alacağım. Eğer gelmemişsem bekle.

Böylece uzun süre önce sahte bir isimle Amsterdam Prinsengracht'ta kiraladığı eve kadar kimsenin kendini izleyemeyeceğine emindi. Mahallede kimliğinden şüphelenen de yoktu. Merdiveni çıktı. Erika okuyordu, karşısına dikildi.

— Orospu anan ne yaptı biliyor musun? Bizi sattı! dedi.

Erika öfkeyle haykırdı, annesinin zayıflığı yüzünden küçük düşüyordu.

— Makketel*

— Onu öldürmek lazım! dedi Jan Kloos.

Eski oduncunun gözleri öfkeyle parlıyordu.

(*) Dell

Erika sesini çıkartmadı. Jan kadına buz gibi ve kötü kötü bakıyordu.

— Ara bakalım, evde mi?

Genç kadın önce denileni yaptı sonra ahizeyi kapadı.

— Bugün, kokain alma günü, dedi.

Jan Kloos sakın bir hareketle masadaki uzun hançeri aldı, çizmesinin içine soktu.

— Gidip bakalım, dedi.

Sonra yandaki odanın kapısını açtı. İriyarı, saç başı dağılmış bir adam sahra yatağına uzanmış kitap okuyordu.

— Willem, sen bizimle geliyorsun! dedi Jan.

Şişman adam çeviklikle kalktı ve gömleğini pantolonuna sokmaya çalıştı. Onun bu dilenciye andıran halini görenler, büyük bir beyin olduğunu asla düşünemezdi...

— Nereye? diye sordu.

Devamlı hareket eden küçük siyah gözleri vardı.

— Bisikletini ve çantaları al! diye emretti Jan Kloos.

Willem'in suratında acı dolu bir ifade belirdi.

— Yine ne yapacağız?

— Dinle, başarmamızı istiyor musun? Aksi halde sizi neyin beklediğini biliyorsun, dedi Kloos.

Williem çaresiz eski ceketini giydi. Aslında, Jan'dan nefret ediyor, bu olaya karıştığı için pişmanlık duyuyordu.

Jan başlarına bu belayı açan kişinin şu anda nerede olabileceğini düşünüyordu. Eğer Erika'nın aydın tarafı olmasa, o adamı çoktan

öldürmüştü. Onun için adamın kim olduğu önemli değildi. Takip ederken ve fotoğrafı çekilirken görmüştü. Şayet Jan böylesine önemli bir görevi üstlenmiş olmasaydı, güpegündüz kısa namlulu silahını alır onu Krasnapolski'de vururdu. Ne yazık ki bunu hâlâ yapamamıştı.

*

**

Malko sokağa girer girmez, satıcılar etrafını aldı ve fiyat kırmaya başladılar.

— Defolun! dedi SAS.

Kurtulmayı başardı ve yerdeki boş şırıngalara basa basa Çinli bakkala kadar ilerledi. Bakkalda yaşlı bir Çinli kadın muz tartıyordu, Malko'ya kuşkuyla baktı.

— Yong burada mı?

Kasiyer bir şeyler söyledi ve arkadan sırtıarak genç bir Çinli geldi.

— Ne istemiştiniz?

— Beni Margrit gönderdi.

Çinlinin yüzü değişti ve geri çekildi.

— Margrit! Biraz önce buradaydı.

Onu beklemekten bıkan ve artık dayanamayan barones başının çaresine bakmıştı. Şu anda ise Amsterdam'da dolaşıyordu.

— Nerede? dedi.

Genç Çinli başını salladı.

— Bilmiyorum, şu yöne gitti. Beş dakika...

Gösterdiği yönde uyuşturucu müptelalarının ve kadın avcılarının kaynadığı Achterburgwal vardı. SAS baronesi bulmak için her şeyi yapmaya kararlıydı. Margrit bir kez ilaç aldı mı, her şeyi Erika'ya itiraf edebilirdi.

Bir grup meraklının dikkatle izlediği “aşk

vitriini”nin karşısındaki sokağa daldı. Vitrindeki fahişeleri seyreden meraklıların yanısıra, sevişmek için gelmiş çiftler de vardı

Margrit'i nerede bulacaktı?

Düşünmeye çalıştı. Büyük olasılıkla arabayla gelmiş ve buraya uzakta park etmek zorunda kalmıştı. İlacı sakın sakın alabilmek için ya bir bara, ya da kafeteryaya girmiş olmalıydı. Onu bulabileceği tüm yerleri gözden geçirerek kanalın kıyısında ilerlerken, birden kanalın diğer tarafında “normal” bir kafeterya gördü. İçersi insan kaynıyordu. Gürültülü ve bayağı bir yerdi. Kanalın iki yakasını birleştiren köprüyü geçti ve yaklaştı. On beş dakika sonra, bara fazla uzak olmayan arka masalardan birinde, kimse olmadığı halde dolu bir kadeh gördü. Biraz sonra da tuvaletten, peruğu, kara gözlükleri, ceketiyle Margrit van Deyssel çıktı.

*

**

Margrit van Deyssel masasına döndü ve oturdu. Ellерinin titremesini engellemek için kadehini aldı. Karşısına Malko dikilince hiç istifini bozmadı. Siyah camların arkasından gözlerini görmek imkânsızdı, ama kadehi kavrayan parmakları kasıldı, sonra korkmuş bir ifadeyle:

— Burada ne arıyorsunuz? dedi.

— Sizi arıyordum. Evinize telefon ettim, ama cevap veren olmadı.

Kadın acı acı güldü.

— Sizden hemen sonra çıktım, geri dönmemenizden korkmuştum. Araba kullanacak halde değildim, tramvaya bindim.

— Şimdi nasılsınız?

Kadın konyağından bir yudum içti.

— Düzelmeyi bekliyorum, sonra taksi tutup gara, oradan da evime gideceğim.

— Kızınızla ilişki kurdunuz mu?

— Hayır, niçin?

Sesinde bir şaşkınlık vardı. Malko biraz rahatladı.

— Bana verdiğiniz adresten yararlandım, ama bir aksilik oldu... dedi.

Malko konuşurken Margrit kara gözlüklerini çıkardı, yüz hatları çökmüştü ve gözleri yaşlarla doluydu.

— Korkunç bir şey bu, Erika beni asla affetmeyecek. Bana ihtiyatlı olacağınıza dair söz vermiştiniz...

SAS sesini çıkarmadı, çok zor bir durumdaydı ve artık Erika'nın annesini muhakkak korumalıydı. Rotterdam olayından sonra her şey olabilirdi.

— Kızınız olanları kısa sürede öğrenebilir. Jan Kloos öç almak isteyecektir, işte bu yüzden benimle kalacaksınız.

Margrit başını salladı.

— Hayır, bu imkânsız! Erika bunu bana pahalıya ödetir. Ayrıca, kızımın aleyhine çalışamam. Siz onun düşmanısınız, bana ise yalnızca sorun verdiniz. Bırakın başımın çaresine bakayım.

Kokain etkisini göstermeye başlamıştı. Baronesin ses tonu yükseldi. Malko sakinleşmesi için üstelemedi, ama onu yalnız bırakmayacaktı.

Aniden kadın değişti ve mırıldanmaya başladı.

— Özür dilerim, ne dediğimin farkında değildim.

Malko masaya on florin bıraktı.

— Gelin, burada kalmayalım.

— Biraz bekleyin, daha tamamen düzelemedim.

*

**

Erika ile Jan Kloos kanal boyunca ağır ağır yürüyorlardı. Arkalarında ise, silahlarının bulunduğu torbaları astıkları bisikleti iten Willem vardı. Uyuşturucu satıcılarıyla konuşan iki sakallı polisin önünden geçtiler. Burada her şey dostça yapılırdı. Arada sırada meydana gelen bıçaklama olayları ise asla turistleri hedef almazdı.

— Bu karı nerede olabilir? diye homurdandı Jan.

— Gidip ilaç aldığı kişiyle konuşalım. Henüz gelmediyse bekleriz. Daha olmazsa, eve gideriz, dedi Erika.

— Aptal aptal konuşma! Bu çok tehlikeli.

Genç kadın yavaş yavaş annesine karşı hinçlanıyordu. Jan Kloos öldürmekten bahsedince çok şaşırmış, ama belli etmemişti. Şimdi ise bu fikri benimsemişti.

Dükkâna girdiklerinde ihtiyar Çinli kadın donakaldı. Bu kez seslenmesine gerek kalmadan, perdenin ardından Yong sırtarak çıktı. Arasına annesi için uyuşturucu almaya gelen Erika'yı tanıyordu.

— Çok geç, kadın gitti.

— Nereye?

Soruyu Jan Kloos sormuştu. Çinli, sesinin tehdit edici tonundan korktu. Geriledi ve

kekeledi.

— Ben... bilmi... yorum... Gitti.

Jan Kloos sakın bir edayla Willem'e döndü ve:

— Kapıyı kapa! dedi.

Şişman adam emri uyguladı, sokaktan bir şey görülmemesi için perdeyi de çekti. Çinli kadın kasanın arkasına büzülmüştü. Jan Kloos pis pis sırtarak Yong'a yaklaştı. Tek eliyle adamın iki bileğini kavrayıp tezgâha vurdu.

— Korkma, canını acıtmayacağım... Yalnızca yardımına ihtiyacım var. Kadının buralarda nereye takıldığını bilirsin.

Yong yutkundu.

— Bilmiyorum.

Yong, Margrit'in uyuşturucuyu nerede aldığını biliyordu. Gözlerinin ifadesini Jan Kloos'un görmemesi için başını eğdi. Diğer bacağına kaşıyacakmış gibi eğildi ve:

— Ellerini aç, oyun oynayacağız! dedi.

Genç Çinli söyleneni yaptı. Jan Kloos şimşek gibi hareket ederek hançerle Çinliyi avucundan tezgâha mıhladı.

Yong korkunç bir çığlık attı, geri kaçmak isterken etleri parçalandı. Jan Kloos boğazına sarılmıştı.

— Şimdi öbür elini çivileyeceğim, sonra gözlerini ve karnını oyacağım. Bildiklerini anlat.

Yong inliyordu. Bunlar gereksizdi, bir tokat bile atsalar konuşurdu. Erika büyülenmiş gibi pis tezgâha akan kana bakıyordu. Bu vahşilik onu anlatılmaz bir arzuyla doldurmuştu. Cesaret edebilse sevgilisinden hemen

oracıkta kendisini becermesini isteyecekti...

— İlerde Navy Bar'da bulabilirsiniz onu!

Hançerini adamın elinden çıkaran Jan, bir mendille temizleyip çizmesine soktu. Kurbanı polise şikâyet etmezdi, çünkü bu mahallenin kitabında böyle bir şey yoktu.

Vitrindeki kızlara aldırmaksızın, kalabalığı ite kaka bara doğru ilerlediler. Jan Kloos köprüde durdu ve diğerlerine de aynı şeyi yapmalarını işaret etti. Navy Bar'da Malko ile Erika'nın annesi oturuyordu.

— Orospu! Yalnız değil. Gördün mü, onlarla işbirliği yapıyor!

Erika da onları görmüştü.

— Pis karı! dedi.

Jan Kloos Willem'e döndü.

— Bisikletinde gerekli her şey var mı?

Şişman adam cevap vermeden yaklaştı. Erika sevgilisinin koluna yapışmış, gözünü kahveden ayırmıyordu.

— Olanları ödeteceğiz!

Erika adeta yalvarıyordu, Jan onu itti.

— Sonra, önce adam.

— İkisi de! Bu pis esrarkeş burjuva bize ihanet etti! dedi Erika.

— Kes! biz devrimciyiz, önce görev gelir. Adam annenden daha tehlikeli. Onu öldürmeden hiçbir şeye girişemeyiz. Unutma, silahlı... Kadını nerede bulacağımızı biliyoruz değil mi? Banyosunda boğmak daha iyi, istersen kafasını sen bastırıp batırırsın.

Jan'ın haklı olduğunu hisseden Erika sakınleştı. Kloos etrafı inceledi, kıyıda araba kullanmak imkânsızdı, kalabalığa sıkışıp kalabilirlerdi. Yaya ise hızlı gidilmezdi. Tek

bir çare vardı.

— Willem, bize yardım etmen gerekecek!.. dedi.

Uzaktaki vitrinlerden birindeki melez kızı seyre dalan şişman adam sıçradı. Gömleğinin sık sık açılan en üst düğmesini ilikledi.

— Dinle, bu işte senin açıdan hiçbir tehlike yok, dedi Jan. Bir terslik olursa seni gizleriz. Ormanda çok iyi ateş ediyordun.

Willem cevap vermedi. Jan Kloos hemen bisikletteki çantalardan birine daldı ve yakaladığı Herstatt'a bir servet değerindeki susturucuyu taktı. Sonra tabancayı kahverengi torbaya soktu ve Willem'e uzattı.

— Dikkat et, silah kurulu, emniyeti de açık. Sana tetiğe basmak kalıyor. Dur anlatayım...

*

**

Bardan ilk Margrit çıktı, yalpalıyordu. SAS etrafına bakındı, yine kalabalıktı. Arabası iki yüz metre uzaktaydı ve bu berbat yerde taksi bulunmuyordu...

— Gelin. Nieuwmarkt'a kadar yürümemiz lazım, dedi Margrit'e.

Malko'nun korumasını reddetmekte kararlıydı, ama bir an önce arabaya gitmeleri gerekiyordu. Avusturyalı cebindeki yassı tabancasının kabzasını kavramıştı. Her şeye hazırdı. Kalabalığın arasında ilerlediler. Malko kanalın karşı kıyısından gelen çığlıkları duyduğunda, yolu yarılamlışlardı. Bunun bir kavga olduğunu düşündü ve aldırış etmedi, sonra başını çevirdi ve onlara doğru koşan eli mendille sarılı Çinli esrar satıcısını gördü. Kan tepesine sıçradı. Çinli hangi tehlikeye karşı

onu uyarmak istiyordu? Margrit hiçbir şey farketmemişti, adamsa dikkati çekmek için uğraşıyordu. Niçin karşı kıyıda? Karşıdan karşıya geçmek kolaydı, demek SAS'ın bulunduğu tarafta bir tehlike vardı. Birden, üzerlerine gelen bisikletli şişman bir adam farkettili. Çinli olmasa, adama hiç dikkat etmezdi, ama bir önseziyle onu inceledi. Garip bir şey vardı. Adam kalabalığa rağmen gidonu tek elle, hem de sol eliyle tutuyordu. Sağ eli ise kahverengi bir kesekâğdının içindeydi. Diğer kıyıda ise Çinli bağırmaı sürdürüyordu. Yarasına rağmen Jan Kloos'u takip etmiş ve neler hazırlandığını öğrenmişti. Malko bir an bile düşünmeden Margrit'i kenara itti. Bisikletli tam hizasına gelip kesekâğdını doğrulturken, SAS tabancasını çekti ve içgüdüsel olarak eğildi. Üst üste gelen silah sesleri kalabalığın uğultusunu bastırdı. Kahverengi kesekâğıdı sanki gözle görülmeyen iplerle çekilmiş gibi havaya fırladı. Bir yosmanın kendi kendini tatmin ettiğı aşk vitrini paramparça oldu. Malko rasgele ateş etmeyi sürdüren bisikletinin dengesini bir tekmede bozdu. Adam yirmi metre daha gidip yere yıkıldı, fakat o cüsseden beklenmeyen bir çeviklikle kalktı ve rıhtıma inen dik bir sokağa doğru kaçtı.

SAS elinde silahı sokağın köşesine geldi ve iki adamla bir kadına ait üç gölgenin uzaklaştığını gördü. Sokağın eni üç metreydi ve her elli metrede bir, müşteri bekleyen zenci uyuşturucu satıcıları vardı. Ateş etmek imkânsızdı. Kaçaklardan biri arkasına döndü ve Malko'yu görünce olanca gücüyle:

— Polis bu! Polis bu! diye bağırdı.

Bu Jan Kloos idi.

Zenciler biraz kıpırdadılar ve Malko adeta insandan oluşan bir duvara çarptı. Geniş ağızlı bir bıçak karnına dayanmış, bir diğeri ise sırtında dolaşıyordu. Duruma bakılırsa tüm bu müptelalar silahını hafife alıyorlardı.

— Beyim, buraya polis girmez! dedi zencilerden biri.

Çaresiz kalan Malko geri döndü, Nieuwmarkt'a çıkan sokağın girişine kadar koştu. Sokak gecenin geç saati olmasına rağmen, doluydu ve izlediği üçlü kalabalığa karışmıştı. Öfkeyle Margrit'i almak için geri döndü. Her şeyi tam olarak kavrayamamış olan kadın bir arabaya yaslanmış bekliyordu.

— Ne oldu?

İşsiz takımı genç fahişenin vurulduğu vitrinin önünü çevirmişlerdi. Kadını müşterilerini ağırladığı yatağa yatırmışlardı. Resmi bir polis ambülans çağırabilmek için telefonla boğuşuyordu.

— Jan Kloos'un suçortaklarından biri bizi vurmaya kalktı ve hep birlikte kaçmayı başardılar! dedi Malko.

Kadın onu robot gibi izliyordu. Malko arabasının yanına gelince kalabalığın arasından geçmeye uğraşan ambülansı gördü. Margrit tir tir titriyordu.

— Nereye gideceğiz? dedi barones.

— Krasnapolski'ye.

— İstemiyorum.

— Sizi yalnız bırakamam. Bunlar deli, siz de ölüm tehlikesiyle karşı karşıyasınız.

Hareket etti ve bu eğlence mahallesinin dar

sokaklarından geçti. Margrit uysallaşmıştı, tam bir telefon kulübesinin önünden geçerlerken:

— Durun! Emin bir arkadaşla telefon edeceğim, dedi.

Kulübeye girdi ve kısa bir konuşma yaptı. Geri döndüğünde daha sakinleşmişti.

— Bir çözüm buldum! Arkadaşımdan birinde kalacağım. Bu daha önce hayatıma girmiş ve kendini bana adanmış bir erkek. Orada güvencede olacağım, size yolu göstereyim, dedi kadın.

Malko olmaz diyemedi. Amstel kıyısına gitmek için merkezden uzaklaştılar. Burada yüzlerce mavna demirliydi. Margrit kanalın öbür tarafındaki büyük etkileyici bir binayı gösterdi.

— İşte şurası.

Kapı açıldı ve Curd Jurgens'i andıran bir adam belirdi. Margrit'in elini öptü ve koluna girdi. Adam Malko'ya döndü ve:

— Margrit ile ilgilendiğiniz için size teşekkür ederim, dedi. Kendisi çok güçsüzdür. Ayrıca, olanlar da korkunç şeyler. Onunla ilgileneceğim ve hiç kimse burada olduğunu bilmeyecek. Ben emekli General Gustav van Meyerber'im.

Margrit SAS'a döndü.

— Teşekkür ederim, burada kalacağım. Yarın telefonlarsınız. Rehberde Gustav'ın numarası var.

— Dikkat edin ve dışarı yalnız çıkmasına izin vermeyin! dedi Malko.

— Merak etmeyin, gözümü ondan ayırmam, dedi emekli general.

Malko Krasnapolski'ye gitmek için yola çıktı. Amsterdam'da çılgınlardan oluşan bir katil ordusu dolaşıyordu. Hepsi birbirinden tehlikeliydi ve insan öldürmek onlar için yemek yemek kadar doğaldı.

Bu çılgınlar ne arıyorlardı? Eğer yapacak önemli işleri varsa niçin kanlı saldırılarla vakit kaybediyorlardı?

Albay van Nuys'un muhakkak bir fikri olmalıydı.

*

**

Lahey'in tepesinde pırıl pırıl bir güneş vardı ve şehir adeta bir Walt Disney filminin dekoruydu. Malko arabasını BVD'nin önündeki çimenliğe park etti. Gece iyi uyuyamamış, okuduğu gazetelerdeki haberler de keyfini kaçırmıştı. Bisikletli katilden hiç iz yoktu. Polis bunun bir satıcılararası hesaplaşma olduğu inancındaydı...

Elinde para dolu evrak çantası, kolunun altında da patlayıcı şişesi vardı. Albay van Nuys sabahın köründe piposunu yakmış, odayı kokulu bir duman sarmıştı. Bir gece evvel SAS ona olanları anlatmış ve bisikletli katilin eşkâlini vermişti.

— Şu Rotterdam'daki kitabevi bana daha önceden de bildirilmişti. Silahlanma aleyhtarlarının üye kabul bürosu... Onkruiet ve diğer gruplara katılmış kişiler var... Dükkân genellikle kapalı. Şimdi sizin sarışın dediğiniz kişinin kimliğini tesbit etmeye uğraşıyoruz.

Malko General van Meyerber'den söz etti ve albayın öfkeden kudurduğunu sandı.

— O kim biliyor musunuz? diye homurdan-

dı van Nuys. Yasal Barışsever hareketinin öncülerinden biri! Hem bizim, hem de CIA'nın başına bela. Sık sık Doğu Almanya'ya gider. Durun da dosyasını getirteyim.

Dahili konuşma cihazından bir şeyler söyledi. Biraz sonra odaya giren astsubay masanın üzerine kalın pembe bir zarf bıraktı. Albay van Nuys içindekileri karıştırmaya başladı. Zarfta resimler, raporlar, gazete haberleri vardı. Adam aniden öyle bir kükredi ki Malko irkildi.

— Bakın!

SAS masanın etrafında dolaştı ve albayın omuz hizasına geldi.

Hollandalı albayın işaretparmağı siyah-beyaz bir fotoğrafın üzerindeydi. Burada sivil giyimli, hepsi de sırtan bir grup adam görülmüyordu. Malko generalı kibirli halinden tanıdı. Yanında ise, yine onun kadar iri ve ona bakarak sırtan bir adam daha vardı. Bu da Jan Kloos idi.

X. BÖLÜM

— Çok saçma! Bu resmi görmemiştim. Jan Kloos da varmış! diye homurdandı Albay van Nuys.

Belgeyi çevirdi ve arkasındaki bilgiyi okudu. Fotoğraf iki yıl önce Doğu Berlin'de çeşitli ülkelerdeki silahlanma aleyhtarı ve barışsever hareket sorumlularının yaptığı bir toplantıda çekilmişti. BVD subayı arka plandaki bir adamın üzerine parmağını koymuş sinirden titriyordu.

— Şunu görüyor musunuz? Adı Vadim Zagladine, SSCB Komünist Partisi Merkez Komitesin'de Uluslararası Daire Başkanı Boris Ponomarev'in yardımcısıdır. Tüm bu insanları o idare ediyor.

Malko bu buluştan bazı sonuçlar çıkarttı. İlk gerçek, Margrit van Deyssel'in ona büyük bir yalan söylemiş olduğuydu. Büyük bir olasılıkla da, kızı Jan Kloos'a sevgilisi General van Meyerber aracılığıyla rastlamıştı. Erika'nın sevgilisiyle annesininkini birlikte yakalayan bu fotoğraf yeni ufuklar getiriyordu.

Albay van Nuys öfke içinde elindeki resimle oynuyordu.

— Şu rezillerin ne oyun oynadığına bir emin olsak...

— General van Meyerber'i sorguya çe-

kemez misiniz?

— Bu haftalar sürer. BVD'nin kendisine işkence yaptığını ileri sürerek basın kampanyası açar. Ama yine de onu Jan Kloos gibi birisiyle görmek beni şaşırtıyor. Adamı Rusların kullandığı kesin, ama yasalara bağlıdır, diğerleri gibi çılgın değildir.

— Olayın düğüm noktası Margrit van Deyssel, onu konuşturacağım, dedi SAS.

— Derhal generalin evini göz hapsine aldirtacağım. Dikkat edin, bu delilerin başına bela kesildiniz.

— Onlar da benim başımın belası. Kendimi savunacak kadar büyüdüm. Bana masal okuyan Margrit van Deyssel ile görülecek bir hesabım var. Bir de Jan Kloos'u tanımadığımı iddia ediyordu.

*

**

Malko Lahey'den Amsterdam'a otuz yedi dakika gibi rekor sayılabilecek bir sürede gitti. General van Meyerber'in ziline bastığında, direksiyonu sıkılmaktan elleri uyuşmuştu. Eski bina boş gibiydi, zile dört kez bastı. Kapıyı beyaz başlıklı yel değirmeninden çıkmışa benzeyen bir kadın açtı ve boş boş Malko'ya baktı.

— General van Meyerber yok mu?

Felemenkçe verilen cevaptan Avusturyalı generalin şehir dışına gittiğini anlayabildi.

— Ya Barones van Deyssel, o da yok mu?

— Onunla birlikte!

— Nereye gittiler?

Konuşmanın devamı Malko'yu katile yaklaştırdı. Emekli subay gününü çevredeki

barışsever örgütlerini dolaşarak geçiriyor, saat yirmi birde güneyde bir konferans veriyor ve eve geç saatte dönüyordu. Hizmetçi öyle kötü konuşuyordu ki, adamı bulacağı kasabanın adını Malko yazdırmak zorunda kaldı. Burası Utrecht ile Rotterdam arasındaki Oudewater idi.

Krasnapolski'ye dönüşünde haritadan kasabayı buldu. Hollandalıların tüm yaşamları şehirden şehire gitmekle geçiyordu. Tabancasını kontrol edip yağmurluğunun cebine koydu ve Erika'nın sivri uçlu göğüslerini düşünerek yatağa uzandı. Kadınla bir daha yatma şansı yok denecek kadar azdı. Bu arada Erika, annesi, General van Meyerber ve Jan Kloos arasındaki gerçek bağların ne olabileceğini düşündü.

*

**

Malko ayışığında yarım saattir birbirine benzer yollara girip çıkıyordu. Nihayet, sora sora Oudewater'daki Seeld Hanı'nı buldu. Binanın önünde yirmi kadar araba duruyordu, içeri girdi. Salon boştu, ama kara tahtaya tebeşirle: "General van Meyerber; 1. Kat" yazılmıştı.

Malko oku takip etti ve takriben elli kişinin bulunduğu bir salona geldi. General van Meyerber bir platformun üzerindeki masaya oturmuş söylev veriyordu. En arka sıradaki Margrit van Deyssel'i siyah peruğundan tanıdı. Kadının yanında boş bir iskemle vardı, oraya oturdu.

Margrit van Deyssel başını çevirdi ve sığırdı.

— Burada ne arıyorsunuz?

Yüzünde korkudan doğan bir telaş vardı. Malko kulağına eğildi.

— Size birkaç soru sormaya geldim, birkaç soru da generale ayırdım.

Barones yalvarırcasına bir tavır takındı.

— Niçin? Bizi rahat bırakın!

— Margrit, yalan söylediniz. Jan Kloos'un arkadaşınız Gustav van Meyerber'i tanıdığını benden gizlediniz...

— Bu yalan! Kim söyledi?

Yanlarında oturan biri ters ters baktı ve "sus" dedi. Malko ayağa kalktı ve Margrit'i kolundan yakalayarak salonun arkasına yürümeye zorladı. Orada cebinden Jan Kloos'un General van Meyerber'e sırtırken çekilmiş resmini çıkardı.

— İşte, bunların hiçbirisi dedikodu değil. Artık bana gerçeği söylemeniz iyi olacak...

Margrit fotoğrafa baktı ve çaresizce başını eğdi. İhtiyar asker hâlâ konuşuyordu.

— Neyi öğrenmek istiyorsunuz? dedi Margrit.

— Jan Kloos hakkında niçin bana yalan söylediniz?

— Çünkü yaptıklarımın dolay kendimi affedemiyorum. Erika, Jan Kloos'u tanıyınca ya kadar normal bir kız sayılırdı. Bir gün Gustav'ı davet etmiştim. Jan da onunla geldi. Boşandıktan sonra Gustav sevgilim olmuştu ve birbirimize çok bağlıydık. Jan Erika'yı gördü ve ikisi de birbirlerine vuruldu. Birkaç hafta sonra kızım o adamla yaşamaya başladı ve tamamen değişti. İkisinin de planları aynıydı.

— General van Meyerber'in rolü neydi?

— Hiç! Birçok silahlanma aleyhtarı gösteride Jan Kloos'u görmüş ve hoşlanmıştı. Hepsi bu. O gerçekten barışseverdir.

Salondan gelen alkış tufanı konuşmalarını kesti. Margrit ağzını SAS'ın kulağına yapıştırdı.

— Yalvarırım, ona hiçbir şey söylemeyin!

— Bu da ne demek?

— Erika ve Jan Kloos ile aramda olanlardan ona bahsetmedim. Çünkü cesaret edemedim. Çok çabuk kırılır ve kendini sorumlu hissedebilir. Ona, şantaj yapmak isteyen uyuşturucu tüccarlarından kaçtığımı söyledim.

— Ama o da sorumlu, dedi Malko.

Bu sırada yaşlı subay onlara yaklaşıyordu.

— Beni dinlemeye gelmiş olmanız ne hoş bir sürpriz! Felemenkçe anlıyor musunuz?

— Hayır.

Biraz bozulan general sorularını sürdürdü.

— Öyleyse burada ne arıyorsunuz? Amsterdam'dan uzaktayız.

— Sizinle konuşmam gereken önemli şeyler var. Bir yerde yalnız kalabilir miyiz?

— Tabii, aşağısı uygun.

Dinleyiciler dağılırken aşağıya inip boş bir salona geçtiler. Kahve geldi, Margrit sinirli sinirli sigara içiyordu. Malko oyalanmadan söze girdi.

— General, Jan Kloos diye birini tanıyorsunuz, değil mi?

Gustav van Meyerber'in yüzü parladı.

— Tabii! Biraz aşırı uçtadır, ama davaya çok bağlı. Beni de çok sever.

— O bir katil! dedi SAS.

General belli belirsiz irkildi. Malko ise olayları anlatmaya Çavuş Tom Wonder'ın cesedinin bulunmasından başlamıştı. Yaşlı subay adeta gitgide çöküyordu. Margrit van Deyssel'e baktı ve:

— Niçin bana bir şey söylemedin? dedi.

— Korkuyordum, Erika çıldırmıştı, hatta beni öldüreceğini bile söyledi, dedi barones.

Yaşlı subay titrek eliyle fincanını aldı ve kahvesini bir dikişte içti. Adeta kalbinden hançerlenmişti.

— Bu rezillik! Polise haber vermeli, bu tür eylemleri asla tasvip etmedim, her zaman diyalogtan yanayım. Önümüzdeki ay Viyana'da Doğu ve Batı bloklarından gelecek generallerle şu silahlanma yarışını durdurmak için toplantı yapacağız, dedi van Meyerber.

— Polisin her şeyden haberi var, üstelik işe BVD de karıştı. Ama Jan Kloos ve çetesi gizlenmeyi beceriyorlar. Tehlikeli ve büyük bir eyleme girişmeden önce onu bulmalıyım. Bana yardım edebilir misiniz?

İhtiyar general başını avuçlarının içine aldı, kendine hakim olmaya çalışıyordu. SAS bu arada adamın gözlerinin yaşlarla dolduğunu farketti.

— Bir şey bilmiyorum! Yalnızca yasal teşkilatlarda çalışıyorum ve gizli hiçbir şeyimiz yok. Jan Kloos ise, eylemlerini tasvip etmediğimiz bazı küçük örgütlerle işbirliği yapıyor. Karşılaşmalarımızda onu davamıza gölge düşürücü bu tür olaylardan kurtarmaya çalıştım.

— Jan Kloos'un ne düşündüğünü bilmiyoruz, ama askeri yerleşim yerlerine karşı

girişilecek bir eyleme katılacağı kesin, dedi SAS. Konuşmalarınızdan edindiğiniz intibalara göre amacı ne olabilir?

Gustav van Meyerber daldı, bakışlarından Malko adamın çıkmazda kaldığını anlamıştı. Onun gibi bir barışsever CIA ile işbirliği yapıyordu. Sonunda:

— Size bu tür bir eyleme hazırlandığını kim söyledi? dedi.

— Kendisi için tehlike teşkil eden birçok kişiyi öldürdü, bu da aşırı derecede kanlı bir olayın söz konusu olduğunu gösterir. Bu planı maddi yönden destekleyen KGB ile ilişki kurduğuna dair kanıtımız var. Doğrudan doğruya olmasa bile, Ruslar da işin içinde.

General çok sarsılmıştı, titreyen elleriyle bir sigara yaktı. Uzun süre devam eden sessizlikten sonra kısık bir sesle:

— Bir gün delice bir plandan söz etmişti. Bu, stratejik önemi olan bir nükleer hedefi havaya uçurmaktı. Böylece halka bunların ülke sınırları içinde kurulmasının ne denli tehlikeli olduğunu göstermeyi amaçlıyordu. Tabii ben onu böyle bir plandan vazgeçirmeye çalıştım, dedi.

— Bu konuşmaya şahit olan başka kişiler var mı?

İhtiyar general alnını sıvazladı.

— Yanılmıyorsam evet. Vadim Zagladine' in işbirlikçisi olan Antonov Popov diye birisi. Niçin?

— Çünkü hepsi Jan Kloos'u destekleyip yardım ettiler.

— Buna inanamıyorum. Hepsi de barışa gönülden bağlı ve ölçülü kişilerdi, dedi

general.

— Bir soru daha. Belki de Jan Kloos bu plan hakkında çok daha fazla bilgi vermiştir. Belirli bir silahtan ya da yerden bahsetti mi? İpucu olarak kullanabileceğimiz bir şey var mı?

General van Meyerber ağzını açtı ve kapadı. Dışarda kapılar çarpılıyor, üst kattan aşağı inenler aralarında tartışıyorlardı.

— Galiba...

Lokantanın camekânı büyük bir gürültüyle kırıldı. Malko karanlıkta, bir tüfek dipçigi, insan karaltısı, ve kısa namlulu bir silah gördü. İçgüdüsel olarak silahını çekerken Margrit ile birlikte yere eğildi. Olduğu yerde donakalan Gustav van Meyerber kıpırdamadı.

Peşpeşe iki patlama oldu. Bunlar öylesine kısa aralıklıydı ki, sanki bir tek el ateş edilmişti. General Meyerber iskemlesinden fırlayıp salonun öbür tarafına uçtu, yüzü adeta bir kan gölüydü.

Her şey birkaç saniye içinde olup bitmişti. Yere düşen Margrit van Deyssel bir süre kıpırdamadan durdu, sonra yüzünü korku kapladı. Derken garip bir inleme koparip fırladı ve yerde yatan generalin yanına koştu.

Malko elinde tabancasıyla kapıya gitti. Karanlıkta otoparkı inceledi ve bir arabanın arkasına gizlenmiş tüfekli bir adam gördü.

O yöne üç el ateş edip bir minibüsün arkasına sığındı. Aynı anda kısa namlulu silah yeniden ateş kusmaya başladı, mermiler gizlendiği aracı tahrip etti. O sırada kaçan ikinci bir karaltı farketti ve onu izlemek için doğruldu. Aynı anda Margrit lokantadan

çıktı ve bileğine yapışarak ateş etmesini önledi bir taraftan da deliler gibi haykırıyordu.

— Onu öldürmeyin! Onu öldürmeyin!

Kurtulması biraz vakit aldı. Koşarak otoparkı geçtiğinde, yirmi metre ilerde uzaklaşan kırmızı stop lambaları gördü. Jan Kloos bir kez daha akılalmaz bir küstahlıkla insan öldürmüş ve eşit şartlarda dövüşmeyi göze alamamıştı. Malko lokantaya geri döndü. Giriş katında görülmemiş bir kargaşa vardı. Patron telefonla polisi arıyor, generalin dinleyicilerinden olan bir genç öfkeyle:

— Bunlar adi herifler, faşistler! Sürekli generali öldüreceklerini söylüyorlardı! diye haykırıyordu.

Malko kalabalığı yararak yaralının yanına diz çökmüş olan Margrit van Deyssel'in yanına geldi. Kadın, generalin yüzünden akan kanı bir peçeteyle durdurmaya çalışıyordu. Yaşlı adam ağır ağır nefes alıyor, ama hırıltılarından durumunun ağırlığı belli oluyordu. Malko ona doğru eğildi, nabzını tuttu. Nabızı atmıyordu, adam birkaç saniye sonra ölecekti. Kulağına eğildi ve:

— General, çok önemli, Jan Kloos hakkında bir şey söyleyecektiniz... dedi.

Margrit hıçkırarak öfkeyle araya girdi.

— Utanın! Görüyorsunuz, çok ağır yaralı.

— Bildiği de birçok insanın hayatını kurtarabilir, dedi SAS.

Gustav van Meyerber'in suratu bir kan mağmasıydı. Parçalanmış ağzından ve burundan kırmızı kabarcıklar çıkıyordu. Yaşlı subay aniden hıçkırdı ve bir daha kabarcık çıkmadı.

Margrit tiz bir çığlık attı.

— Bir şeyler yapın!

Malko onu yavaşça geriye çekti, ölünün çevresini bir grup müşteri sarmıştı. Sert ifadeli bir adam haç çıkardı ve bir dua mırıldandı. Bu sırada çok sayıda polis ve itfaiyeci içeri girdi. Adamlar General van Meyerber için yapılabilecek bir şey olmadığını görünce üzerine örtü serdiler. Sinir krizi geçiren Margrit SAS'ın kollarında hıçkırıyordu.

Avusturyalının kafasına bir soru takılmıştı: Nasıl olmuştu da Jan Kloos izlerini bulmuştu?

— Buraya kadar nasıl geldi? Yoksa siz mi?... diye sordu baronese.

— Delisiniz!

Ona inanıyordu, az kalsın Margrit de Jan Kloos'un caniliğine kurban olacaktı. Seeld'in sahibi polislere olanları anlatırken Malko Albay van Nuys'u özel hattından aradı. Hollandalı subay:

— Bana polisi verin, o delileri derhal bulmak lazım, dedi.

Malko bir polis bulup ahizeyi verdi. Lokanta yavaş yavaş sakinleşiyordu. Konuşması biten polis, kaçakları yakalamak için gerekli her şeyi öğrenmek amacıyla CIA ajanının yanına geldi. Malko ancak Jan Kloos ile Erika'nın eşkâlini verebildi, diğer genç eylemciyi görmemiş, ama onun yalnız gelmediğini anlamıştı. Biraz sonra polis bilgiyi telsizle diğer ekiplere geçti.

— Amsterdam'a gitmeye çalışacaklardır, yolları kestireceğim, dedi.

SAS hiç hayale kapılmadı. Katillerin ne tip araba kullandığını bile bilmiyordu. Ayrıca,

Jan Kloos on dakika öndeydi.

Margrit'i generalin cesedi yanında ağlar vaziyette buldu.

— Generalin evine telefon edip kızınız aramış mı öğrenin, böylece bizi nasıl bulduklarını anlarız, dedi.

Hıçkırıklarını zar zor tutan Margrit generalin hizmetçisiyle uzun uzadıya konuştu.

— Jan aramış, hizmetçi de generalin onu tanıdığını bildiğinden iyilik olur diye söylemiş, dedi.

Erika aracılığıyla burayı bulan Jan Kloos aslında, generalide hedef almış olabilirdi. Ama general onun için gerçek bir tehlike teşkil ediyorsa, öldürmek için niye bu kadar beklemişti?

— Erika, Amsterdam'a gelince sık sık Gustav'a gittiğini bilirdi. Sizinle Krasnapolski'de olmadığımı emindiler, dedi Margrit.

Malko bara gitti ve kafasını toplamak için bir vokka istedi. General Meyerber'in verdiği ipuçları sayesinde soruşturması epeyce ilerlemişti. En azından Jan Kloos'un ne yapmaya kalkışacağı hakkında bilgisi vardı, ama yine de bilmedikleri çoğunlukta idi. En önemlisi; genç barışseverin bu tür bir eylemi başaracak yetenekte olmayıştı. O yalnızca bir maşaydı, beyin olamazdı. Birdenbire, geçen gece onu öldürmeye kalkan bisikletli kişiyi hatırladı, oldukça yaşlıydı. Malko telefona sarıldı ve Albay van Nuys'u aradı.

— Geçen gece beni öldürmeye kalkan adamın eşkaliyle bir araştırma yapabilir misiniz? Bence harekâtın beyni o olabilir. Onu barışsever harekâta bağlı üniversiteliler, bilgin-

ler ya da istihbaratımızca daha önceden tesbit edilmiş kişiler arasında arayın. Yanılıyor olabilirim, ama yarın sabah her şeyi incelemek için Rotterdam'daki ABD Üssü'nde buluşalım.

Ahizeyi kapadı ve bara döndü. Jan Kloos ile arkadaşlarının tehlikeyi göze alıp yeterince iz bırakarak hareket ettiklerini farkettiler. Sanki zaman kazanmak istermiş gibi kendilerini fazla sıkınları öldürüyorlardı. Demekki, eyleme geçmeleri yakındı. Malko votkasını bitirdi ve Margrit van Deyssel'i aramaya gitti.

Salona girdiğinde yaşlı generalin cesedini götürmüşlerdi. Barones ise, bir koltuğa çökmüş, votka içiyordu.

Polis şefi yanına gelip bilgi verdi.

— Şu ana kadar aramalardan bir şey elde edemedik, ama sürdürüyoruz. Amsterdam polisine de haber verdim.

Hollanda'nın en büyük sorunlarından biri de, tüm ülkede görev yapabilen polis teşkilatının olmamasıydı, bu da işleri zorlaştırıyordu. Krasnapolski'deki telefon numarasını polise verip arabasına bindiler. Margrit'in üzüntüden sesi soluğu kesilmişti. SAS ona döndü:

— En azından yarına dek benimle kalın. Gerisine sonra karar verilir.

Barones karşı çıkmaya cesaret edemedi, yaşlı sevgilisinin ölümü onu perişan etmişti.

Taşra tüm olanlardan sonra sakindi. Utrecht'e dar sokaklardan geldiler. E 9 Yolu'na çıkarlarken polis onları durdurdu. Jan Kloos ise çoktan uzaklardaydı...

Malko polislerin cesaretini kırmak istemedi ve Amsterdam yönüne hareket ettiler. Heye-

candan yorgun uşen Margrit koltuğunda büzüldü ve uyuyakaldı. Krasnapolski'ye geldiklerinde, Avusturyalı kadını yavaşça uyandırdı.

Odası bir barış alanı gibiydi. Margrit robot gibi soyundu ve vücudundaki çürükleri gizleyerek çarşafa sarındı. Malko yatağa girerken telefon çaldı.

— Hiçbir şey bulamadık, polis de arabaları aramayı bırakıyor, dedi Albay van Nuys.

Malko tekrar yattı, ama uyumakta zorluk çekti. General birkaç saniye daha yaşasaydı sorun çözümlenecekti, ama o sırrını da beraberinde götürmüştü.

Jan Kloos generali hedef aldığına göre, adam gerçekten eylemin sırrını biliyordu. Her neyse, hedef nükleer silahtı ve böylece arama alanı daralmıştı.

Çılgınlarla arasında saate karşı ölümüne bir yarış başlamıştı. Yıllardır barışsever gösterilerle beyni yıkanan Hollandalıların bu tehlikeyi ciddiye almayacaklarına dair bir inanca kapıldı.

Birkaç saat sonra çok şey öğrenmiş olacaktı.

XI. BÖLÜM

Capelse'de ABD Üssü'ndeki büyük bina-
nın etrafında sis vardı. Malko, John Fitzpatrick
ile hemen hemen aynı sırada geldi. Her
zamanki gibi iki dirhem bir çekirdek giyinmiş
olan Amerikalı bu kez çok düşünceliydi.

— Gitgide korkunçlaşıyor! Rusların bu
gruba tüm harekâtı idare edecek bir beyin mi
soktuğunu düşünüyorsunuz? dedi.

— Rus olduğunu zannetmiyorum, dedi
SAS. O da Jan Kloos gibi yönlendirilmiş bir
maşa. Sanırım, en başta Jan Kloos'u
manyakça fikrinden dolayı desteklemişler ve
yapacağı kahramanlığı övmüşlerdir. Eylem
başarısız olursa bir miktar para kaybetmiş,
ama başarılı olursa büyük bir başarı elde etmiş
olurlar.

Sustu. Albay van Nuys'un arabası bahçeye
girmişti. Hollandalı indi ve hiç alışılmamış
şekilde hızla onlara doğru geldi.

— Rotterdam'da ele geçirdiğiniz para
hakkında bilgi edindik. Bu da bazı yeni
banknotların numaraları sayesinde oldu.
Henüz kimliğini bilmediğimiz bir kişi onları
Dresden Bank'ın Zürih'teki bir şubesinden
çekmiş. Ama TASS Ajansı'nın temsilcisi
değilmiş.

— Hepsi bu mu? dedi Malko.

— Hayır, bu bankada KGB'ye ait paravan şirketlerin hesap açtığı biliniyor. Ama ne yazıkki daha ileri gidemiyoruz.

Malko hiç hayale kapılmıyordu. KGB önemli bir işe girişeceği zaman aşılması imkânsız güvenlik önlemleri alırdı. Papa'nın katilini aramak için gittiği Bulgaristan'da olanları hâlâ hatırlıyordu.

Üçü birden nöbetçi subayının bürosuna ilerlediler. Generalin verdiği bilgilerden haberi olmayan Binbaşı Gordon Wilson onları güleç bir ifadeyle karşıladı. John Fitzpatrick de sırtımdan kendini alıkoyamadı. Gordon Wilson hepsiyle tokalaştı ve elektronik beyinlerin çalıştığı bir salondan geçerek odasına geldiler. Malko söze girdi.

— Binbaşı, elimizdeki tüm veriler bir grup teröristin Rotterdam'a boşaltılacak askeri teçhizatı korkunç bir saldırıda kullanmak üzere çalacaklarını gösteriyor...

Purosunu çiğneyen şişman binbaşı artık sırtımdı. SAS devam etti:

— Hedefleri ise, bir nükleer silah mıntıkası.

Binbaşı Wilson kahkahayla güldü, tüm keyfi yerine gelmişti. Purosunu Malko'ya doğru salladı.

— Özür dilerim efendim! Söylediğiniz şey imkânsız.

— Niçin? diye sordu John Fitzpatrick.

CIA sorumlusu, subay kadar iyimser değildi. Olaylar, imkânsız gibi gözükken şeylerin gerçekleştiğini gösteriyordu...

Binbaşı Wilson koltuğuna yerleşti ve anlatmaya başladı.

— Mühimmat size daha önce de anlattığım

gibi Rotterdam'da Prenses Beatrix Dalgakıranı'na gelir. Buranın savunulması çok kolaydır. Orada hem bizimkiler, hem de Hollanda polisi güvenlik önlemi alır. Üstelik "Hassas" maddeler geleceği zaman Deniz Piyadeleri'nden de takviye isteriz. Bu durumda teröristlerde tank ya da uçak olması lazım...

— Bir daha ne zaman mühimmat gelecek? dedi SAS.

— Dün geldi! Boşaltma işi bitmiş sayılır. Son kamyonlar da yola çıkmak üzere. Teleksle haber alıyoruz.

Sanki onu doğrulamak istermişcesine içeri eli kolu teleks dolu bir adam girdi. Binbaşı kâğıtları aldı ve uzattı.

— İşte! Tüm hassas maddeler, yani cephe, silah ve elektronik cihazlar yirmi dört saatten kısa sürede yerlerine yollandı. Gerisini ağır ağır dağıtırız... En iyi korunmamız ise, ilginç şeylerin nerede olduğunu kimsenin bilmemesi. Tüm konteynerler birbirine benzer.

— Söyledikleriniz doğru değil, bilgisayarları kullanan kişiler neyin geleceğini biliyorlar, değil mi? Aksi halde hiçbir şey yapılamaz, dedi SAS.

— Tabii, ama o adamlardan da kendimden olduğu kadar eminim.

Boğazını temizleyen John Fitzpatrick konuşmaya girdi.

— Garip şekilde ölen Çavuş Wonder da bu bilgisayarlarda çalışıyordu. Öyleyse gelecek maldan haberi vardı, değil mi?

— Evet, ama...

— Çavuş Wonder'ın haftalar önceden malın muhteviyatını öğrenmiş olması teknik

açıdan mümkün mü? dedi Malko.

Binbaşı biraz düşündü, sonra üzgün bir ifadeyle başını salladı.

— Tabii, ama olağanüstü bir araştırma yapmış olması lazım. Her şey bilgisayarda kayıtlıdır.

— Ama olabilir, değil mi? dedi Malko.

— Evet, ama bunu yapmak için çok ahlaksız olmak lazım. Sonra, niçin böyle bir şey yapsın? Eğer amacı hırsızlıksa, bunun tehlikeli olduğunu biliyordu. Burası ordu, o da çukurda...

Tırnaklarına bakan John Fitzpatrick:

— Binbaşı Wilson, dünden beri boşaltılan kargoda nükleer silah var mıydı? diye sordu.

Subay sigarasını bıraktı.

— Bayım, karşımdaki siz bile olsanız bu tür bir bilgiyi vermeye yetkili değilim. Brüksel'deki NATO'dan, ya da Pentagon'dan bir belge getirmeniz lazım.

John Fitzpatrick pes etmedi.

— Bana bir oda ve bir telefon tahsis edin, yarım saat sonra belge elinizde olacak.

Binbaşı kuşkuyla saatine baktı.

— Şu anda Washington'da saat sabahın dördü, bütün kodamanlar uyuyordur.

John Fitzpatrick soğuk bir ifadeyle sırtıttı.

— Şefin uykusu hafiftir. Arzumu severek yerine getireceğine eminim.

Binbaşı Wilson ayağa kalktı ve CIA sorumlusunu yandaki odaya götürdü. Malko ile Albay van Nuys bakiştılar.

— Maalesef binbaşımız durumun ciddiyetini anlamıyor, dedi Hollandalı.

— Aptallığı kötü şöylere yol açmazsa

önemli değil. Sizce, gerekli emniyet önlemlerinden Hollandalılar üstlerine düşeni aldı mı?

— Hem de derhal, dedi BVD subayı.

O da SAS'ı yalnız bırakarak dışarı çıktı. Avusturyalı, Margrit van Deyssel'in ne yaptığını düşündü. Baronese otelden çıkmaya çağına dair söz verdirmişti, ama ondan her şey beklenirdi. Bu yalnızlıktan faydalanarak oteli aradı ve odasını istedi.

Cevap yoktu. Uzun süre zili çaldırdı. Sonra kapıcıyla konuştu, ama hiçbir şey öğrenemedi. Bu kez baronesin Lahey'deki konutunu aradı, karşısına çıkan yaşlı uşak kadının dün geceden beri oraya dönmediğini söyledi. Malko telefon numarasını verdi, yine kuşkulandı. Margrit nereye gitmişti?

Binbaşı Wilson, John Fitzpatrick ile tam odasına girip oturmuştu ki, telefonu çaldı. Subay ahizeyi açtı ve dinlemekle yetindi, bu arada yüzü asılmıştı. Derken CIA sorumlusuna döndü:

— Emrinize amadeyim, istediğiniz tüm bilgileri vermek üzere emir aldım.

— Dün gelen parti de nükleer silah var mıydı ve bunlar hangi tipti?

Masasından kalın bir teleks dosyası çıkar-tan binbaşı, kasaya gitti ve oradan üzerine siyah büyük harflerle "GİZLİ" yazılmış kırmızı bir kitapçık aldı. Bunda konteynerlerin kod numaralarına göre muhteviyatı yazılıydı.

— Evet efendim. Almanya'nın kuzeyindeki bir üsse gönderilmek üzere nükleer silah varmış, dedi.

— Hangi cins?

— Mayın. Mayın dolu bir konteyner.

— Mayın mı?

John Fitzpatrick nükleer silahlardan fazla anlamadığı için şaşkınlığını gizleyemedi.

— Bu ilk kez olan bir şey değil, dedi subay. Alman yetkililerle NATO arasında bir anlaşma var ve bunun gereği olarak da, Almanya'nın doğu sınırında uzaktan kumandalı nükleer mayınlardan oluşan bir hat oluşturuyoruz. Güçleri fazla değil, ama Varşova Pakti'nin girişeceği bir zırhlı birlik saldırısını durdurmaya yeter. Bunların herbiri, patladığı anda takriben 1 km çaplı bir daireyi etkiler. Üstelik bu bir savunma sistemi olduğundan kimse bizi nükleer savaş çıkartmakla suçlayamaz. Eğer Ruslar o tarlaya girerlerse bu bizim suçumuz değil...

— Nükleer mayın neye benziyor? diye sordu Malko.

— Öyle büyük bir şey değil. Tamamı bir buçuk kilo gelen plutonyum dolu iki yarım küre. Büyüklüğü bir futbol topu kadar. Her yarım kürenin üzeri, mekanizmayı harekete geçirici bir patlayıcı tabakasıyla kaplı. Patlama sonucu plutonyum dolu kısımlar birbirine çarpar ve infilak eder. Mayınlar özel yirmi beş kiloluk kurşun konteynerlerle sevk edilir.

SAS ile John Fitzpatrick bu kadar küçük bir şeyin böylesine tahrip gücü olmasını hayretle dinliyorlardı.

— Bu mayınlar şimdi nerede ve nasıl sevk edildi? diye sordu CIA sorumlusu.

Binbaşı Wilson elini telefona uzattı.

— Cevabını şimdi veririm, efendim.

Numarayı çevirdi.

— Ben Wilson. Yüzbaşı Lancaster'i verin.

Biraz sonra binbaşının yüzü güldü.

— Jim! Her şey yolunda mı? Senden bir bilgi isteyeceğim... 4547 GHF no'lu konteyner nerede?

Eliyle ahizeyi kapadı ve yanındakilere dönerek:

— Jim bile içinde ne olduğunu bilmiyor. Yalnız numaralarla hareket ederiz, sesi odaya veriyorum.

Birazdan odayı Yüzbaşı Lancaster'in sesi kapladı:

— Gece gemiden boşaltılmış ve bir saat önce kamyonu yüklenmiş. İstedığınız başka bir şey var mı?

— Evet, gideceği yön ve neyle taşındığı.

— İstikamet Federal Almanya'nın Hannover kentindeki 4. İstihkâm Taburu. Nakliyatı onlar yapıyor.

John Fitzpatrick elini salladı.

— Taşımayı durdursunlar, hemen oraya gidiyoruz, dedi.

— Jim, özel emir aldık, yeni bir emre kadar 4547 GHF no'lu konteynerin bulunduğu kamyonu durdur, anladın mı? Sana Bay Fitzpatrick'i gönderiyorum, kamyonu sakın bırakma.

— Bana bunu doğrulayan bir teleks gönder, dedi yüzbaşı.

Binbaşı ahizeyi kapadı ve ziyaretçilerine baktı.

— İşte baylar, Rotterdam'a gideceğiniz için çok mutluyum. Böylece tüm güvenlik önlemlerinin nasıl işlediğini göreceksiniz.

Adamların üçü de ayaktaydı, Wilson

onlara eşlik etti, John Fitzpatrick Malko'nun arabasına bindi. Albay van Nuys'un arabasını takip ederek A 200 Otoyolu'na çıktılar. Yol öylesine kalabalıktı ki, albayın arabasındaki tepe lambasına rağmen 100 km'yi geçemiyorlardı. Rotterdam'ın etrafını dolaşp güneydeki liman bölgesine gitmek için Benelux Tüneli'ni geçtiler. Manzara çok etkileyiciydi. Yanyana havuzlar, kilometrelerce uzunlukta üstüste yığılmış konteynerlerin bulunduğu ve vinçlerin çalıştığı bir rıhtım. Kesin bilgi olmadıkça insan burada aradığını bulamazdı. Üstelik görünen kısım liman tesislerinin yalnızca bir bölümüydü. Avrupa'nın dört bir yanından gelen koskoca kamyonlar değişik yönlerde gidiyorlardı. İki boş havuzun arasındaki bir yola girdiler.

— İşte burası, daha önce de gelmiştim, dedi Fitzpatrick.

Üzerinde kırmızı büyük harflerle "Quick Dispatch" yazan bina, bir buçuk kilometrelik rıhtıma bakıyordu. Buradaki konteynerler, örtüyle kaplıydı. Rıhtıma giren yolu dört polis arabası tutmuştu. Girişe geldiler ve sorumludan emir almış olan kapıcı onları içeri bıraktı, anabinaya götürüldüler. Yüzbaşı Lancaster şişko, gözlüklü ve kurbağaya benzer birisiydi.

— Bir sorun var, dedi hemen.

— Nedir?

Bu soruyu üçü de aynı anda sormuştu.

— Şu kamyon, gitmesini önleyemedim...

— Size o konuda emir vermiştim, dedi John Fitzpatrick.

— Biliyorum, efendim. Ama elimde yazılı bir şey yok. Kamyonun şoförü yüklemeyi bitirdi ve biraz önce gitmek istedi. Teleks çok

geç elimize geçti. Onun da elinde üsse en kısa sürede geri dönmesini gerektiren emri vardı, üstelik de bu yazılıydı. Ayrıca onu niçin burada bekletmek istediğimi anlamadı. Zaten ona açıklayacak hiçbir şey bilmiyordum... Maalesef gitmesine izin verdim!

İşte, bir bu eksikti! Ziyaretçilerin yüz ifadeleri karşısında yüzbaşı:

— Bir aptallık mı yaptım? diye sormaktan kendini alıkoyamadı.

CIA sorumlusu başını salladı.

— Henüz bilmiyoruz, ama bir terslik olmasını engellemeliyiz. Bu sabah buralarda olağanüstü bir şey dikkatinizi çekti mi?

Yüzbaşı Lancaster bir süre düşündü.

— Hayır! Bir dakika! Önemsiz bir şey oldu. Sabah girişin önünde uzun süre oyalanan bir araba Hollanda polisinin ihtarına üzerine gitti. İçinde bir kız vardı ve bana göre sevgilisini bekliyordu.

— Bu işi yapan polisi bulabilir miyiz? dedi Malko.

— Bu pek kolay değil, ben... dedi yüzbaşı.

— Bununla ben ilgilenirim, dedi Albay van Nuys.

Yıldırım gibi odadan çıktı. Malko'nun midesi kasılıyordu. Yeniden Margrit van Deyssel'i aradı, ama kadın evinde de Krasnapolski'de de yoktu.

Albay van Nuys, üniformalı bir polisi iteleyerek odaya girdi. Memurun yüzü kızarmıştı.

— O genç kadını ikaz eden, buymuş!

Polise döndü.

— Çavuş bize olanları anlatın.

Diğeri iyice kızardı ve Felemenkçe anlatmaya koyuldu, çeviriyi albay yapıyordu:

— Bir saate yakın buralarda dolaşması dikkatimi çekti, mavi bir Golf'te tek başınaydı. Siyah şapkalı ve hafif makyajlı güzel bir kızdı. Elimde herhangi bir şey yapmam için emir yoktu, çünkü yalnızca gösterilere müdahale etmek için buradayız. Sonunda kuşkulandım ve burada ne aradığını sordum. Bana birini beklediğini söyledi. Ben de daha uzakta durmasını istedim. Aradığı kişiyi bulmuş olmalı ki, daha sonra bir daha görmedim.

— Kimliğini sordunuz mu? dedi SAS.

Hollandalı polisin gözleri faltaşı gibi açıldı.

— Hayır, niçin? Kötü bir şey yapmıyordu ki.

Malko cebinden Erika van Deyssel'in fotoğrafını çıkardı ve polise uzattı.

— Bu kadın mıydı?

Çavuş uzun uzun baktıktan sonra şaşkın bir edayla başını kaldırdı.

— Emin değilim, ama çok benziyor...

— Aman Tanrım! dedi John Fitzpatrick.

XII. BÖLÜM

— Bize derhal bir helikopter lazım, dedi SAS.

Yine soğukkanlılığına kavuşmuştu. Yüzbaşı Lancaster bir şeylerin ters gittiğini anlamış, ama geçen konuşmadan da pek bir sonuç çıkartamamıştı.

— Şu kamyon hakkında bildiklerinizi anlatın. Rengi, plakası, tipi, izleyeceği yol ve içinde kaç kişi olduğunu söyleyin, dedi Malko.

— Bütün bunları ezbere bilemem, ama size bulayım. Bu kadar önemli mi bu?

— Hem de çok.

O kâğıtlara dalınca, Albay van Nuys da helikopter istemek için telefona sarılmıştı.

— Her ne pahasına olursa olsun, o kamyonu bulmalıyız. Aksi halde, korkarım, bir facia olacak, dedi Avusturyalı.

Yüzbaşı Lancaster bir tomar kâğıt uzattı. Bu sırada Albay van Nuys ateşli bir konuşma yapıyordu. Çünkü her saniye çok kıymetliydi.

— İşte, ABD Ordusu'na ait haki renkte, 8462 USA plakalı römorklu bir Mack. İçinde bir çavuş bir onbaşı, bir de er olmak üzere üç kişi var.

— Güzergâhı ne?

Yüzbaşı Lancaster çaresizce bir işaret yaptı.

— Bu bizim işimiz değil, bilmiyorum.

Duvardaki büyük haritaya yaklaştı.

— Şoför ben olsaydım E 36'dan Utrecht üzerinden giderdim. Buradan sonra iki seçim yapabilir. Ya Arnhem'den doğuya gider ya da Apeldoorn ve E 1 üzerinden Amersfoort'a çıkar. Şoförler istedikleri yolu seçmekte özgürdürler.

— Polis aracılığıyla kamyonu durdurabilir misiniz? dedi SAS Albay van Nuys'a.

Subay olumlu anlamda başını salladı ve ahizeyi kapattı.

— En geç yirmi dakika sonra bir helikopter burada olacak. Ancak belirli bir alan içinde dolaşabiliriz.

— Bu güzergâh hakkında ne düşünüyorsunuz? dedi SAS.

— Akla yakın! Takip edilecek iki yol var. Bir saldırı olabileceğini mi düşünüyorsunuz?

— Evet, şoför hiçbir şey bilmiyor. Erika'nın burada görülmesi de hayra alamet değil. Biraz düşünülecek olursa komplonun ilk aşamasının nükleer araçları ele geçirmek olduğu anlaşılır, dedi Malko.

Şoförün Rotterdam'dan çıkarken kaybedeceği süreyle birlikte bir saatte ne kadar yol almış olabileceğini hesaplamaya uğraştı. Çok geç kalmış olabilirlerdi. CIA ve polis tarafından arandığını bile bile Erika'nın Amerikalıların burnunun dibine girerek onları gözetlemesi için önemli sebepleri olmalıydı. Bir uğultu dikkatini çekti, mavi helikopter yaklaşıyordu.

— Gidelim! dedi Albay van Nuys.

Yüzbaşı Lancaster'in şaşkın bakışları altında merdivenleri indiler. Gelen helikopter beş

kişilik bir "Sincap"tı ve konteynerlerin arasına indi. Bindiler ve Albay van Nuys pilota kısaca neyi aradıklarını anlattı. Araç titredi, havalandı ve kuzey yönünü tuttu. Kısa süre sonra yoğun bir trafiğe sahne olan A 12 Otoyolu'nun üzerinde uçuyorlardı. Tepeden bakıldığında birbirine benzeyen kamyonları görünce SAS umutsuzluğa kapıldı.

Güzergâhını bile bilmeden aradıkları kamyonu nasıl bulacaklardı?

On dakika A 12 üzerinde uçtular. Derken pilot bir kavşağı işaret etti. Buradan ya düz gitmiş ya da kuzeye Hilversum'a çıkmış olabilirlerdi.

— Hilversum Yolu'na! diye bağırdı Malko.

Yanılma şansı yüzde elliydi... Araç sola yattı ve alçaldı.

— Anayola paralel uçun, dedi Malko.

Pilot söyleneni yaptı. Böylece araçları daha rahat görebileceklerdi. Nükleer mayınla yüklü kamyon neredeydi? Aniden Avusturyalının aklına bir şey geldi.

— Belki de şoför AFN'yi* dinliyordur. Bu yolla ona bir mesaj yollamayı deneyelim, dedi.

Pilot üssüne bir mesaj yollamayı kabul etti. Bu mesaj üstten NATO Genel Karargâhı'na, oradan da Stuttgart'taki AFN Verici İstasyonu'na iletilecekti... Şans binde birdi...

Aşağıdaki sessiz manzarayı seyreden Malko bu ülkeyi korkunç bir tehlikenin tehdit ettiğine inanamıyordu.

*

**

(*) American Forces Network. Avrupa'da yayın yapan ABD Ordusu'na ait radyo.

Utrecht'ten Amersfoort'a uzanan E 8 Otoyolu'ndaki en iyi lokanta, Altın Kuğu idi. Müstahdemden hiçbiri bir masaya oturup mükellef kahvaltı eden üç kişiye dikkat etmemişti. NATO hava üssü çok yakında olduğu için buraya sık sık yabancılar gelirdi. Kahvaltılarını bitiren üç müşteri şimdi biralarını yudumluyorlardı.

Aniden kapı açıldı ve peri masallarındaki cadıyı andırır siyah şapkalı, pantolonlu ve kürk ceket giymiş genç bir kadın gözüksü. Tek kelime etmemişti, ama daha önceden paralarını ödemiş olan üç kişi onu görünce ayağa kalktılar ve garson kızın şaşkın bakışları altında dışarı çıktılar. Volkswagen minibüsleri lokantanın kapısı önündeydi.

— Geliyor! İşte orada! dedi Erika.

Aynı anda ağır ağır yol alan yeşil römorklu bir kamyon gördüler. Adamlar kızın geldiği ve Hollanda polisininkine benzer mavi Golf'e doluştular. Kadın minibüsün direksiyonuna geçti. Tam otoyola çıktıkları sırada Jan Kloos arabanın tepesine mavi bir lamba koydu ve çalıştırdı. Sonra büyük siyah harflerle POLİS yazan güneşliğini indirdi. Her şey hazır olduktan sonra tüm araçları sollamaya başladı. Adamlar tek kelime etmiyorlardı. Arkada oturan iri adam ise sinirinden gülüyor, gözleri delice parlıyordu.

— İşte o! dedi Jan Kloos.

Kamyon tam önlerindiydi ve ABD Ordusu yazılı levhayı rahatça görebiliyorlardı. Yol Hollanda'nın sayılı ormanları arasından geçiyor ve birçok kola ayrılıyordu.

— Haydi! dedi Jan Kloos.

Gazi kökledi ve canavar düdüğünü açtı. Bu lambayla birlikte aracı tam bir polis arabasına benzetmişti. Her üçü de Amerikalıların olay çıkartmama prensiplerine güveniyorlardı. Tam kamyonun yanına gelince, Jan içindeki üç kişiyi gördü ve kolunu çıkararak emniyet şeridine inmelerini istedi.

Kamyonun şoförü "Hızlı" Gonzales bir Meksikalıydı ve diğer göçmenlerle birlikte Amerika "cenneti"ne ulaşmak için Rio Grande'yi yüzerek geçmişti. Güvenlik için orduyu seçen oydu ve memnundu da. Yeşil bez kasketi ona ciddi bir ifade sağlıyordu. Başını çevirdi, mavi Golf'ü gördü ve küfretti.

— Bu hıyarlar yine ne istiyor?

— Hızlı da gitmiyoruz, dedi yanında oturan Çavuş Dan Akroyd.

Üçüncüsü ise Mc Douglas adında bir onbaşıydı ve uyukluyordu.

— Ne yapayım? diye sordu Gonzales.

Normal olarak, silah yüklüyken duramazlardı. Hepsinin bellerinde 45'lik birer "Colt", arkalarında ise birer M 16 vardı. Bu barışsever ülkede bunları kullanma ihtimali azdı, ama ABD Ordusu temkinli davranıyordu.

— Dur, belaya çatmayalım. Belki de ilerde kaza filan vardır... dedi çavuş.

Gonzales gözünü dikiz aynasından ayırmadan yavaşladı. Arkalarında iki araç vardı. Kısa süre sonra onlar solladı, polise ait Golf kamyonun arkasına girdi. Gonzales bir park yeri gördü ve kamyonunu oraya çekti.

— Bu arada ben de işeyeyim, dedi Çavuş Akroyd.

Kamyon durur durmaz yere atladı. "Hızlı"

Gonzales yerinden kalkmadan polisleri bekledi. Aracı stop etti ve gerindi. Hamburg'a daha üç saat vardı. Orada iki gün izinliydi ve bu süreyi Tayland'dan getirilmiş dünyanın en güzel fahişeleriyle geçirecekti. Tam hayalinin en güzel yerindeyken Çavuş Akroyd'u gördü. Henüz duralı otuz saniye olmuştu.

— Hey Joe! Bu herifler pek sağlam ayakkabı degiller. Hareket edelim! diye bağırdı çavuş.

Akroyd bindi, Gonzales hiçbir şey sormadan kontağı açtı. Göz ucuyla çavuşun 45'liğini çıkardığını gördüğü anda, boğazına bir kurşun yedi.

— Vay canına!.. bu da... dedi.

Yanındaki pencereden patlak gözlü, kızıl sakallı ve kalın dudaklı bir baş gördü. Adamın elinde kısa namlulu bir silah vardı. Patlamayla birlikte kamyonun önüne "Hızlı" Gonzales'in beyin ve kafatası parçaları dağıldı.

Ortada oturan onbaşı içgüdüsel olarak ölümden kurtulmak için eğildi. Çavuş 45'liğine mermi sürdü, ama ateşleyecek vakit bulamadı. Kısa namlulu silah bir kez daha patladı. Ensesinden vurulan Onbaşı Mc Douglas yere devrildi. Bir an için Çavuş Akroyd ateş edebileceğini düşündü, ama göğsünü hedef alan namluyu gördü ve öleceğini anladı.

Mermi onu kapıya kadar fırlattı, tabak büyüklüğünde bir yaradan kan kaybediyordu.

Sakallı kapıyı açtı, Gonzales'in cesedini dışarı atacağına, direksiyona geçmek için biraz ileri itti. Kamyonun şoför kabini her yana bulaşan kanla tam bir vahşet sahnesiydi, koku

ise insanın genzini yakıyordu. Ön cam adeta bir kasap vitriniydi. Silahını yanına bırakan Jan Kloos birinci vitesi bulmak için birkaç saniye kaybetti. Otuz saniye sonra Mack yola çıkmıştı. Dikiz aynasına göz attı, minibüsle mavi Golf oradaydı. Her şey bir dakikada olup bitmiş, park yerinde ise saldırıdan iz kalmamıştı.

Öldürdüğü üç adamı hiç düşünmeyen Jan Kloos mutluluktan haykırmak istiyordu. Asi küçük oduncu hayalini gerçekleştirmek üzereydi. Kamyonun direksiyonundan heyecanla bağırmaya başladı.

Yüz metre ötede, sola, koruluk bir yola saptı. Burası Soestduinen'e çıkıyordu. Dikiz aynasına göz attı ve diğer iki aracın peşinde olduğunu gördü. En önemlisi kamyonetti, o olmazsa harekât başarısızlığa uğrardı. Heyecandan terleyen ellerini blucinine sildi. Birkaç viraj daha aldı. Yol bomboştı. Büyük kamyon ormanın içindeki patikada sarsıla sarsıla ilerliyordu. Buradaki en büyük avantajları ağaçların yolu kapaması ve böylece helikopterle görülmelerinin imkânsız olmasıydı. Bir kilometre daha ilerledi ve terkedilmiş bir taş ocağında durup motoru kapadı. Kısa namlulu silahını alarak kamyonun arkasına koştu. Araç mühürlüydü, ama Jan Kloos bunu da düşünmüştü. Diğer iki araç arkasında durunca elinde bir alet çantasıyla Hans koştu.

— Araçların burnunu öbür tarafa çevirin! diye emretti Jan Kloos.

Her an harekete hazır olmalıydılar. Jan kamyonun kapağını zorlamaya başlamıştı bile. Kamyonetin direksiyonunda olan Erika sinir-

den manevrasını zorla tamamladı. İki aracın arasında iki metre vardı.

—Direksiyonda kal! diye bağırdı Jan Kloos.

Hans ile arkadaşı yanına geldi ve kamyon-daki sandıklarla konteynerleri incelediler. Jan Kloos cebinden harf ve rakamlarla dolu bir liste çıkardı. Birkaç hafta önce Tom Wonder'ın verdiği bu listede konteynerlerin numaraları yazılıydı. Harekâtın tek bilinmeyişi bunların önde mi yoksa diplerde mi olduğuydu. Genellikle bu konteynerler en son yüklenirdi.

Şansları yaver gitti! Numaralarına bakarak yere fırlattıkları birkaç sandıktan sonra, küp şeklinde bir konteyner gördüler. Üzerinde kırmızı bant ve nükleer maddeleri belirleyen sarı-siyah bir pervane işareti vardı. Jan Kloos durdu, heyecandan kalbi kopacaktı. Dünyanın en güçlü ordusundan atom silahı çalmakta olduğuna bir türlü inanamıyordu.

Eğildi ve saplarından tutarak konteyneri kaldırdı, otuz kilo kadardı. Kasanın ucuna kadar sürükledi. Yere atladı, sandığı aldı ve kamyonete koydu. Terlememişti bile. Doğrudu ve başarısına baktı, çok keyifliydi. İçinde şehri havaya uçurmaya yetecek cephane vardı. Onu izleyen Hans öfkeyle olduğu yerde dönüp duruyordu.

— Gidiyor muyuz? dedi.

— Hayır, bir tane daha... dedi Jan.

Sık sık böyle bir fırsat ellerine geçmezdi. Aslında en iyisi, kamyonu emin bir yere çekmekti. Böylece tüm yükü boşaltabilirlerdi. Ama Jan Kloos çevrede böyle bir yer bulamamıştı. Son derece gerçekçiydi. Saldırı

öğrenilince başta polis, CIA, ordu olmak üzere akla gelebilen herkes peşine düşecekti, ayrıca kamyonu gizlemek kolay değildi...

Tek çözüm iki mayın çalmaktı, biri yedek olarak saklanacaktı. Tekrar kamyonu bindi ve ikinci konteyneri de aynı rahatlıkla minibüse taşıdı.

— Willem! dedi Jan Kloos.

Şişman adam, radyasyona karşı eldiven, kurşun elbise ve kask giymiş olarak geldi. Minibüse bindi ve asma kilidi kırarak ilk konteyneri açtı. Eğildi, sonra elini örtünün altına daldırdı ve mayınları kontrol etti. Sonunda yere indi, kaskını ve eldivenlerini çıkarttı.

— İstediklerimiz bunlardı! dedi.

Jan Kloos sırtına vurdu.

— Nefis! Gidiyoruz. Hans, Golf'ü sen al, seni izleyeceğiz.

Willem ile minibüse bindiler, Erika bembeyazdı. Kadın aracı hareket ettirdi, yanında oturan Jan Kloos kısa namlulu tabancasını doldurdu. Bu sekiz el peşpeşe atış yapabilen korkunç bir Beretta idi.

— Şunu geçen gece almış olsaydık... dedi.

Eğer o eski tüfek yerine bu olsaydı, BND ajanını, Erika'nın annesini ve barışsever ihtiyar generali aynı anda temizlemiş olurdu. Artık Gustav van Meyerber'in konuşmadığına emindi. Öyle olmasa, kamyonu çalarken çok zorlukla karşılaşarlardı.

Anayola geldiler, kimseler yoktu. Golf ile minübüs geldikleri yöne doğru yola çıktı. Huzursuz olan Erika:

— Şu arkadaki pislik yüzünden herhangi

bir tehlikeyle karşı karşıya olmadığımıza emin misin?

— Willem olmadığını söyledi. Öyle değil mi, Willem?

— Doğru, dedi şişman adam. Kütle halindeyken plutonyum tehlikeli değildir. Ayrıca, kurşun muhafaza var.

Rahatlayan Jan, yolu incelemeye başladı. Yolun en tehlikeli bölümündeydiler. A 27 Otoyolu'na çıktılar mı, tehlikeden kurtulmuş olacaktı. Polis Amsterdam'a giren her aracı arayamazdı.

— Willem memnun musun? diye sordu Kloos.

— Bu kez iyi eğleneceğiz!

İnsan hayatının onun için önemi yoktu, nihayet hayalini gerçekleştirecekti. Jan Kloos ona döndü, biraz kuşkuluydu.

— Bu davayı çalıştırabileceğinden emin misin?

— Gerekli her şeye sahibim, karmaşık da değil. Füze olmuş, top olmuş, farketmez!

Sessizlik çöktü. On dakika sonra E 8 Otoyolu kavşağına geldiler. Erika yola girmek için yeşil ışığı bekledi. Birkaç kilometre gergin ve sessiz kaldılar. Sonra, A 27 Kavşağı'na girince neşeleri yerine geldi ve çığlıklar attılar. Erika öyle tahrik olmuştu ki, Jan'ın kendini direksiyondayken becermesini istiyordu. Adam bunu onun gözlerinden okudu.

Willem'e aldırış etmeden elini kadının pantolonuna koydu ve okşamaya başladı. Erika olduğu yerde kıvranıyor, zevkten çığlık atmamak için dudaklarını ısıırıyordu. Bir süre okşamalar sürdü, kadın da sevgilisini okşu-

yordu. Willem'in her şeyi görmesi, onu iyice tahrik ediyordu. Bir ara Jan Kloos Erika'nın kulağına eğildi ve:

— Bu gece evvelkilerden çok değişik şekilde becereceğim seni... dedi.

Minibüste ortam rahattı.

— Fazla hızlı gitme, hız yüzünden durdurulmak aptallık olur, dedi Jan.

Erika yavaşladı, Amsterdam'a bir saatlik yolları vardı ve başarmışlardı. Araçta iki nükleer mayın duruyordu. Bununla bir kilometre çaplı bir daire içinde her şeyi yok edebilecek güçtelerdi. Doğu Berlin'de bir içki aleminde kararlaştırılan plan nihayet gerçekleşmişti. En azından planın en zor kısmı bitmişti.

Jan Kloos ısıklık çılmaya başladı.

*

**

Helikopter pilotu Malko'ya döndü ve motorun sesini bastırmak için bağırdı.

— Alman hududuna geliyoruz, daha ileriye gidemem. Geri dönmeliyim.

— Peki, dedi SAS.

Araçtaki herkes umudunu yitirmişti. Aramalar sonuç vermemişti. Albay van Nuys pilota doğru eğildi.

— Telsizle büromu arayın, gelişmelerden haberdar olmuşlardır.

Birkaç dakika sonra pilot muhabere kaskını albaya uzattı.

Malko adamın yüzünün değiştiğini gördü.

— Aman Tanrım! Polisler Soesterberg Üssü yakınındaki ormanda terkedilmiş bir kamyon olduğunu bildirmişler, dedi albay.

— Bu onlar olmalı! Hemen oraya gidelim, dedi Malko.

Albay bürosuna mümkün olduğunca fazla adamı Soesterberg'e yollamalarını söylerken pilot da helikopteri döndürdü.

— Jan Kloos ve suçortaklarını tanıdığımıza göre her şeyden korkmalıyız! dedi Avusturyalı. Kamyonun etrafındaki alanı boşaltmak gerekli. İçindeki yükü aracın tuzak olmadığını kim garanti eder?

Albay van Nuys çok sinirlenmişti.

— Halkı galeyana getirme sorumluluğunu üstlenemem. Bu benim vereceğim karar değil. Ne yapılması gerektiğine orada karar veririz.

Üç yüz kademde uçan helikopterde sessizlik hüküm sürüyordu. Soesterberg'te neyle karşılaşacaklardı?

*

**

— Bakın! dedi SAS.

Çok sayıda polis aracı otoyoldan ormana giren dar yolu kesmişti. Helikopter polis barikatının önüne indi. Üç adam hemen dışarı fırladı. Malko ile John Fitzpatrick etrafa bakarken albay üst rütbeli bir polise doğru ilerledi.

— Tanrım! Bu bir facia, başarmışlar! Neler olabileceğini düşünebiliyor musunuz? Elçiye haber vermeliyim, dedi Amerikalı.

— Bekleyin, biraz daha bilgi edinelim de öyle, dedi Malko.

Albay van Nuys onlara doğru geliyordu.

— Kamyon buradan bir kilometre uzaklık-taki koruda. Henüz kimse ona yaklaşmamış. En ufak bir hayat belirtisi yok. Terkedilmiş

gibi. İçinde ne olduğu bilinmiyor, ama tarif Rotterdam'dan aldığımıza uyuyor.

— İçinde ne olduğunu kimse bilmemeli, hep beraber gidip bakalım. Albay siz bir araç isteyin, başka kimse'de gelmesin. Her ihtimale karşı silah da getirsinler, dedi John Fitzpatrick.

Beş dakika sonra Malko, Albay van Nuys ile CIA sorumlusunun bulunduğu cipin direksiyonuna geçti. Kamyonun geçtiği tüm yollar kesilmişti. Üç adam gıklarını çıkarmadan yolu izliyorlardı. Malko'nun yanında oturan albayın dizlerinde ateşlenmeye hazır bir FAL vardı.

— Sağa! dedi.

Bir patikaya girdiler ve birkaç dakika sonra da kamyonu gördüler. Malko durdu. Bir süre hareketsiz oturup Mack'ı izlediler.

Malko araçtan indi, kendisine verilen FAL'ı aldı ve:

— Gidip bakalım, dedi.

İçlerinde tek silahsız John Fitzpatrick idi. Amerikalı korkuyla haykırdı:

— Tanrım, soyulmuş!

Kamyonun açık duran arka kapaklarıyla yerdeki kutular rahatça görülüyordu. Yaklaşık bakındılar. SAS kamyonu dolaştı. Açık ön kapağına gidince olup biteni anlamak için bir göz atmak yetti. Aceleyle arka tarafa geldi.

— Üç görevli de vurulmuş, dedi.

Albay van Nuys ile John Fitzpatrick ön tarafa koşular ve şoför mahallinde katledilmiş üç kişiyi görünce donakaldılar. CIA sorumlusu başını çevirdi ve öğürdü, yüzü yemyeşil olmuştu. Biraz kendini toparlayınca titrek bir

sesle:

— Kimse kamyonu dokunmasın. Rotterdam'dan yükü kontrol etmesi için Binbaşı Wilson'u çağırın, helikopterle acele gelsin. Sonra ben döner, Langley'i durumdan haberdar ederim. Malko, Wilson ile irtibatı sağlamak için burada kalın.

*

**

Malko, ormanda esen buz gibi rüzgârla titredi. John Fitzpatrick gideli üç saat olmuş, öldürülen üç Amerikalının cesetleri ise plastik tabutlara konmuştu. Binbaşı Wilson ile beraber gelen bir bomba imha ekibi kamyonda tuzak olmadığını ortaya çıkarmıştı. Hollandalılardan gerçeği saklamayı başarmış, polise asker maaşlarını taşıyan bir kamyonun soyulduğu söylenmişti. Bu da katillerin ne kadar acımasız olduğunu ortaya koymuştu. Gerçeği bilen tek kişi, Albay van Nuys idi. Ama, o da gerçeği üstlerinden uzun süre gizleyemezdi.

Binbaşı Wilson bir saat kadar yükü inceledikten sonra kamyondan indi. Diğer ikisine doğru, asık bir suratla geldi.

— İki nükleer mayın eksik. İkisi de 0.1 kiloton gücünde patlayıcılardır, dedi.

— Bu açıkça ne demek? diye sordu SAS.

— Yani, bunu Amsterdam'da Dam Meydanı'nda patlatırsanız, oradan gara kadar olan alan arasında tek bir canlı kalmaz. Bu kadar açıklama yeterli mi?

Malko ortalığı velveleye vermemeye çalıştı. Jan Kloos şu iki patlayıcıyı acaba nerede ateşlemek istiyordu?

XIII. BÖLÜM

ABD Elçiliği arı kovanı gibi faaldi. Elçi de dahil olmak üzere olanlarla doğrudan ilişkisi bulunan görevliler sorguya çekilmişlerdi. Langley, Washington ve Lahey arasında teleksler sürekli çalışıyordu. Nükleer kargo hırsızlığıyla ilgili her şey, "Armageddon" kod adı ile geçiliyordu.

Malko, Albay van Nuys ile birlikte John Fitzpatrick'in çalışma odasının kapısına vurdu.

CIA sorumlusu kravatını çıkarmış, kollarını sıvamış, hem telefonla konuşuyor, hem de teleksleri okuyordu. Yorgunluktan gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. İkisine girmelerini işaret etti ve ahizeyi kapadı.

— Çok önemli bir haber bekliyorum, neredeyse teleksle gelir... dedi.

Paldır küldür odadan çıktı. Nükleer mayınlar ve hırsızlar konusunda onu neyin böylesine sevindirebileceğini Malko anlayamıyordu. İyi bir haber olsa, Albay van Nuys bunu daha önce haber alırdı. Fazla beklemelerine lüzum kalmadı. John Fitzpatrick içeri girdi ve sırtarak koltuğuna oturdu.

— Beyler, size çok gizli ve iyi bir haberim var...

— Onları buldular mı? dedi SAS.

— Henüz değil. Ama adi herifler boşuna adam öldürdüler, çaldıkları mayınlar kullanılmaya hazır değilmiş, dedi Amerikalı.

Albay van Nuys kuşkulu bir ifade takındı.

— Nasıl? Emin misiniz?

— Kesinlikle, Pentagon'daki Silah Dairesi de bunu doğruladı. Çalınan mayınlar çifte plutonyumlu imal edilmiş. Plutonyumlardan biri eksik olursa, hiçbir şey bunları patlatamazmış...

— Ee, bütün bunlardan bize ne? dedi SAS.

— Bu nedenle plutonyumlar ayrı sandıklanmış. Bunların biraraya getirilip birleştirilmesi ancak Kırmızı Alarm durumunda ve Başkanımızın emriyle yapılabiliyormuş. Mayını savaşa hazırlamak için, çıkarılan platonyumu hassas sistemleriyle birlikte yerine yerleştirmek yeterli. İşte bu yüzden o üç konvoy görevlisi boşuna öldürüldü. Yine de bu iki mayın içlerindeki plutonyum yüzünden hâlâ tehlikeli. Bunlar çok tehlikeli silahlar...

Malko ve Albay van Nuys derin birer soluk alıp rahatladılar.

— Bunu resmen hükümete açıklayabilir miyim? dedi BVD subayı.

— Kesinlikle, hatta size yazılı olarak da verebilirim, dedi CIA sorumlusu.

Malko kafasına takılan bir düşünce yüzünden yine sıkıntıya düştü.

— Peki çıkarılmış olan plutonyum parçaları nerede depolanıyor?

— Değişik depolarda. Artık şu sefil herifleri bulmalı. Amsterdam'da gizlendiklerine eminim ve Hollandalı dostlarımızın desteğine ihtiyacımız var.

*

**

Ormanda hâlâ sis vardı ve bu çevreye romantik bir hava veriyordu. Kuramsal olarak güneş doğalı bir saat olmuştu, ama görünmüyordu.

Aracı kullanan Jan Kloos aniden frene bastı.

— Sağa! dedi yanında haritaya bakan Erika.

Kısa süre sonra üzerinde: MUNITIE OPS LAG yazan ve asma kilitte kapalı kırmızı-beyaz bir kapıya geldiler. Jan Kloos indi ve elindeki tel makasıyla zinciri kesti. Aracı yasak araziye soktu ve kapıyı tekrar kapadı. Uzaktan haki boyası ve askeri plakasıyla minibüs Hollanda Ordusu'na ait bir araca benziyordu. Onu bu hale Hans getirmişti. Jan Kloos bit pazarından satın aldığı bir yüzbaşı üniforması giymişti. Ama belindeki büyük tabanca hakiki ve doluydu. Bu cephane deposu NATO'ya aitti ve Hollanda Ordusu'nun korumasındaydı. Buraya kimse gelmezdi, çünkü stratejik maddeler depolanırdı.

Uzakta ağaçların arasında alçak bir bina göründü.

— Hazır olun! dedi Jan.

Direksiyona o geçmiş, Erika da dışardan görünmeyecek şekilde yere yatmıştı. Arkada ise, askeri üniformalı Hans ile Willem oturuyordu. Elllerinde FAL, omuz çantalarında ise dolu şarjörler vardı.

Minibüs ikmal binasını andıran bir binanın önündeki beton alanda durdu. Burada park edilmiş birkaç jeeple bir kamyon vardı. Bu

yasak bölgeyi korumak için hiçbir askeri müfreze görevlendirilmemişti. “Hassas” silahlar ikinci bodrumdaydı ve güvenlik önlemi olarak anahtar oradaki nöbetçilere bile verilmezdi.

Jan binanın birkaç metre uzağında durdu ve kornaya bastı. Kimseyi kuşkulandırmamak için en güzel yöntemdi! Aynı anda, dışarı sakallı, yakası paçası açık bir asker çıktı. Buraya az ziyaretçi gelirdi, araç askeri olduğuna göre kuşkulanan hiçbir şey yoktu. Hele arabadan kendisi gibi sakallı bir subay inince iyice rahatladı.

— Günaydın!

— Günaydın, dedi asker selam çakarak.

— Teftişe geldik, adamlarınız burada mı çavuş? dedi Jan Kloos.

Çavuşun gözleri faltaşı gibi açıldı. İki yıldır ilk kez teftiş gelmişti, üstelik önceden de haber verilmemişti! Adamın şaşkınlığını gören Jan Kloos:

— Güvenlik önlemlerinin yeterli olup olmadığını denetlemek için buradayız, dedi. Uzun sürmez. Kaç adamlarınız var?

— Yedi, ama biri hasta, biri de izinli.

— Hepsi buradalar mı?

— Şey... evet, hayır. Biri, ormana mantar toplamaya gitti. Yüzbaşım, burada yapılacak pek fazla bir şey yok da...

— Anlıyorum. Sorun çıktığı zaman ne yapmanız emredildi?

— İstihkâm Genel Karargâhı'na telefon bağlantımız var. Kuşku bir şey olunca orayı arayacağız.

— Kuşku faaliyetten ne anlıyorsunuz?

Jan Kloos çok eğleniyordu. Depo hakkında ne kadar çok şey öğrenirse, girişeceği eylem o denli kolaylaşacaktı. Çavuş ağzını açtı ve kapadı. Bu soruya şaşırmişti.

— Şey, saldırı veya buna benzer bir şey, ya da üsse girmek isteyenler olursa, dedi çavuş.

— İyi, telefonu yakında kontrol ettiniz mi?

— Hayır.

— Yolu gösterin.

Peşpeşe binaya girdiler. Çavuşun odası afiş doluydu ve bunlardan biri de silahlanma aleyhtarı bir resimdi.

— İşte telefon! dedi çavuş.

Masadaki yeşil aracı gösterdi. Jan ahizeyi açtı ve sinyali dinleyip kapattı.

— Çalışıyor, buradaki tek ahize bu mu? dedi.

— Evet, yüzbaşım.

Jan Kloos başını salladı, sonra son derece tabii bir hareketle tabanca kılıfını açtı ve silahını çavuşa doğru çekti.

— Bunu beklemiyordun, değil mi?... Adamlarını çağır. Üç dakika içinde herkesin burada olmasını istiyorum, oyun oynama.

— Peki, ama ne istiyorsunuz?

— Söyleneni yap!

Çavuş çaresizlik içinde adamlarına seslendi. Askerler peşpeşe içeri girdiler ve hemen etkisiz hale getirildiler. Jan yanında getirdiği kelepçelerle çavuş ve adamlarını radyatöre bağladı, duvardaki telefon telini kopardı. Artık dış dünyayla ilgileri kesilmişti. Yapacakları iş için bol vakitleri vardı.

Jan:

— Git araç gereci getir, dedi Hans'a

Gerekli araçları getirmek için defalarca gidip geldiler. Daha sonra bodruma inip işbaşı yaptılar. Yukarda yalnız Erika kalmıştı. Hem esirlere göz kulak olacak, hem de umulmadık birisi gelirse arkadaşlarına haber verecekti. Dışarda yalnızca mantar toplamaya giden asker vardı. Yarım saat sonra geri döndü ve Erika tarafından etkisiz hale getirildi. Biraz sonra Jan Kloos kan ter içinde yukarı geldi. "Hassas" maddelerin olduğu bölümün kapısı umduğundan dayanıklı çıkmış ve bu gecikme genç teröristi kaygılandırmaya başlamıştı.

XIV. BÖLÜM

Albay van Nuys'un odasında ölüm sessizliği vardı. Hollandalı subay ve John Fitzaprick'in dışında iki sivil daha içerdeydi. Bunlardan biri Savunma Bakanlığı temsilcisi, diğeryse Başbakan'ın özel temsilcisi olarak tanıtılmıştı.

Boğazını temizleyen CIA sorumlusu konuya girdi.

— Eğer bi gilerimiz doğruysa, teröristlerin elinde şu anda çalışır vaziyette iki nükleer mayın var...

Albayın beti benzi atmıştı.

— Lichtervoorde'deki NATO deposuna giren saldırganlar altı plutonyum mekanizması çaldılar. Bu da aynı adette mayını patlatmaya yeter. Araştırmalarımız sonucu, bunların çalınan mayınlara uyduğunu belirledik.

Malko donakalmıştı. Bir kez daha yönetimin uyuşukluğu ve resmi kurumların ağır çalışması felakete neden oluyordu. Halbuki NATO depolarındaki güvenlik önlemlerinin derhal artırılması gerekirdi, ama hayıflanmak için artık çok geçti. Bir an önce hırsızları ve özellikle de çalıntı mühimmatı bulmak lazımdı.

— Askerler Jan Kloos'u tanıdılar mı? diye sordu.

Albay van Nuys evet anlamında başını

salladı.

— Evet. Erika ve bu olay sırasında rastladığımız iki kişi de oradaymış. İçlerinden biri sizi Amsterdam'da öldürmek isteyen kişi, galiba onun da kimliğini tesbit ettik.

— Kimmiş?

— Utrecht Üniversitesi'nde görevli bir bilimadamı. Aşırı fikirleriyle bilinen ve dünyayı bir nükleer sonun beklediğini ileri süren birisi. Adı Willem Volker, atom uzmanı. Bu çeşit bir mayını çalıştırabileceği de kesin.

Hollanda hükümet temsilcileri adeta büzüşmüşlerdi. İçlerinden biri Albay van Nuys'a öfkeyle soru yöneltti:

— Albay, herhalde bize bu teröristlerin nerede gizlendiğini bilmediğinizi söylemeyeceksiniz, değil mi? Yoksa İstihbarat Örgütümüz ne işe yarar?

Hollandalı subay kıpkırmızı kesildi.

— Beyefendi, eğer bakanınız tahsisatımızı kısımasaydı, şu anda size olumlu bir cevap verebilirdim.

Sıkıcı bir sessizlik oldu, bunu diğer temsilci bozdu.

— Yani siz şimdi, aşırı fikirli bir grubun elinde nükleer silah olduğunu mu söylüyorsunuz? Yani istedikleri yer ve zamanda bir atom bombası patlatabilirler...

Sessizlik. John Fitzpatrick susuyordu, ama SAS lafa girdi.

— Bunu kesin bilmiyoruz, belki de şantaj yapmak için çılmışlardır.

— Birkaç saattir şu plutonyum mekanizmasına sahipler. Dedğiniz gibi olsa, isteklerini bildirmiş olmaları gerekirdi... dedi Hollan-

dalı.

— Belki de bazı önlemler alıyorlardır, bunu kısa zamanda öğreniriz, dedi SAS.

Hollandalılardan biri ayağa kalktı.

— Beyler, halkı uyarmanız gerekiyor! Her saat başı radyo ikazda bulunacak.

— Tanrım! dedi CIA sorumlusu. Beyefendi, öyle bir kargaşaya sebep olacaksınız ki, 1940 göçü bunun yanında hafif kalacak... Neyi açıklamak istiyorsunuz? Bilmediğimiz bir yer ve zamanda bir nükleer bomba patlayabilir mi diyeceksiniz?

— Ülke hayatının dengesi bozulacak, düzeni sağlayamayacağız. Umulmadık isyan ve taşkınlıklarla karşılaşabiliriz, dedi Albay van Nuys.

Hükümet temsilcisi onları süzdü.

— Beyler, öyleyse teklifiniz nedir?

— Hiçbir şey söylememek, bize soruşturmayı sürdürecektir zamanı tanımanız ve bu sırrı kolluk kuvvetlerinden bile saklamanız. Eğer bu hikâye duyulursa teröristler bombayı patlatmadan amaçlarına ulaşmış olurlar. İnsanlar öyle korkarlarki, Avrupa'ya atom silahlarının yerleştirilmemesi için her şeyi yaparlar. Böylece Sovyetler de kitle harekâtıyla elde edemediklerini becermiş olurlar.

— Bu harekâtın arkasında Sovyetlerin olduğunu mu sanıyorsunuz? dedi hükümet temsilcisi.

— Yoksa siz bizim olduğumuzu mu sanıyorsunuz? dedi CIA sorumlusu.

Hollandalının ağzı, Amerikalının bu cevabı karşısında açık kaldı. Odaya yine sessizlik hakim oldu. Tam bir çıkmazdı. Malko alarm

vermenin bir işe yaramayacağını biliyordu. Sovyetlerin desteğindeki Jan Kloos ile arkadaşları böyle karmaşık ve zor bir harekâtı gerçekleştirdiklerine göre, bu bir oyun olmazdı. Öyleyse psikolojik bir savaşla karşı karşıyaydılar ve düşmanları başaracak olursa bunun doğuracağı sonuçları hesap etmek olanaksızdı... Tek çıkar yol, bombayı patlatmadan önce Jan Kloos ve arkadaşlarını bulmaktı.

— Bana kırk sekiz saat mühlet tanıyın! dedi aniden.

İki Hollandalı aynı anda:

— Başarabileceğinizi mi sanıyorsunuz? diye sordular.

— Belki, eğer başaramazsak ülkeyi alarma geçiririz.

Aniden Hollandalılardan biri söze girdi.

— Bu bomba nasıl patlatılır?

— Bir fotoelektrik hücreğine bağlanan bir çalıştırıcı, ya da uzaktan kumandayla, dedi John Fitzpatrick. Uzaktan kumanda cihazı iki, üç mil mesafeden bu işi yapar.

— Ya teröristler bu haberi gazetelere yollarlarsa ne hale düşeriz? diye sordu Başbakan temsilcisi.

— Merak etmeyin, bu olmaz. Ama, teröristlerin ellerinde atom silahıyla dolaştıklarını açıklarsanız, daha gülünç olursunuz. Blöf yaptıkları iddia edilebilirler. Bana kalırsa, ortaya çıkmayacaklardır, dedi SAS.

— Siz...

— Evet, onları derhal ortadan kaldırmalıyız.

İki Hollandalı bakıştılar. Sonra biri lafa

— Biraz müsaadenizi rica edeceğim beyler. Onlar dışarı çıkar çıkmaz John Fitzpatrick patladı.

— Bir ipucu buldunuz mu?

— Barones van Deyssel bana onların nerede olduğunu bildiğini söyledi. Bunu ona söyletme çalışacağım.

— Ama o delinin teki. Nasıl güvenirsiniz? dedi Amerikalı.

— Hayır, deli değil. Yalnızca umutsuz, uyuşturucu müptelası ve yıkılmış. Zaten seçim yapacak halde değiliz.

Hollandalı temsilciler içeri girince sustular. Başbakan'ın özel temsilcisi SAS'a yaklaştı ve titrek bir sesle:

— Beyefendi, eğer kırk sekiz saat zarfında bu tedhişçileri zararsız hale getiremezseniz, biz üzerimize düşeni yapacağız! dedi.

XV. BÖLÜM

İhtiyar uşak aldığı emir üzerine, gelenin kim olduğunu öğrendikten sonra kapıyı açtı.

— Barones hâlâ dinleniyor, dedi.

Rahatlayan Malko'ya önce bir kahvehazırladı.

Telefon eden olmamıştı. Bu, ya Erika'nın annesinden korkmadığını gösterirdi, ya da Jan ile birlikte çok daha önemli işleri olduğunu.

Sevinçle merdiveni çıktı ve Margrit van Deyssel'in odasına girdi. Yatağın bozulmuş olmasına rağmen kadını orada göremeyince heyecanlandı. Banyoya koştu, kapının önünde şaşkınlıktan donakaldı.

Margrit van Deyssel, kan gölünü andıran küvetteydi. Sol kolu dışarı sarkmıştı ve bileğinde derin bir kesik vardı. Yere akan kan beyaz halıyı lekelemişti. Ama hepsi bununla da bitmiyordu. Başı kan, kemik ve beyin parçacıkları içindeydi. Kakma saplı küçük tabancaysa hâlâ ağzındaydı. Gözleri kapalı, adete uyuyordu.

Margrit van Deyssel damarlarını kesmekle yetinmemiş, öleceğinden emin olmak için ağzına kurşun sıkırmıştı.

Ayağa kalktı. Zavallı barones! Niçin bu çözümü seçmişti. Belki de bunu kızını ele vermemek için yapmıştı. Her şey bir saatte

olup bitmişti. Margrit geri döneceğini biliyordu ve oynadığı kumar büyüktü. Şaka götürür yanı yoktu. Konuşmaya mecbur kalacak, o zaman da kızını tehlikeye atacaktı. Margrit bilinçli olduğu bir anda, kızına ufak bir şans tanımak için hayatını feda etmiş, böylece geride kalanları yüzüstü bırakmıştı... Onun şimdi bulunduğu yerde atom bombası yoktu.

Malko kadına son bir kez daha baktıktan sonra banyodan çıktı ve telefona gitti.

— Chris Jones ile Milton Brabeck yoldalar, iki saat sonra Amsterdam'a inecekler, dedi John Fitzpatrick.

Başka şartlar altında olsa, eski dostlarıyla buluşacağı için mutlu olurdu, ama baronesin ölümü onu çok sarsmıştı.

— Size kötü, hem de çok kötü bir haberim var... dedi.

Margrit'in ölümünü duyunca CIA sorumlusunun çöktüğünü hissetti.

— Bu çok kötü. O delileri bulmak için ne yapacağız? dedi Amerikalı.

— Önce aklımı toplamalıyım, isterseniz otelime gelebilirsiniz.

*

**

Bardan bir şişe Stolichnaya votka ile havyar isteyen Malko kafasını toplamaya uğraşıyordu. Margrit'i unutmak için Alexandra'yı düşünüyordu.

Erotik düşüncelerden kurtulmak için kendini soruna verdi. Tam harekât en ince ayrıntısına kadar düşünüldüğü planlanmıştı. Bunlar ya Rusların himayesindeydi ya da

zirdeliydiler. Eğer Jan Kloos'un planı Sovyetleri ilgilendiriyorsa, hedefleri kısıtlı sayılırdı. Bu da birçok olasılığı ortadan kaldırıyordu. Jan Kloos atom mayını halkı korkutmak amacıyla şehrin göbeğinde patlatmak için çalmamıştı. Bunun bir sebebi olmalıydı.

Kapı çalındı. Elinde tabancasıyla gitti ve göz deliğinden baktı. Jones'un devasa cüssesini gördü. Milton Brabeck de içeri girdi ve küçük bavulunu yere bıraktı. İkisinin de boyu 1.90 idi. Dok işçilerini andıran vücutları, gri kısa saçları ve fıldır fıldır dönen gözleri vardı. Her iki goril de kıpkırmızı kesildiler.

— Sizi rahatsız etmek istemezdik, ama acılmış, dedi Chris Jones.

— Yine her zamanki gibi çok şakacısınız, ama esprileriniz buz gibi. Size niçin buraya geldiğinizi söyleyeyim... dedi SAS.

Lafını bitirince Milton Brabeck söze girdi:

— Yapılacak tek şey, mayını patlatmalarına izin vermek. Böylece dünyadan birkaç aptal daha eksilir. Arnhelm'den* beri Hollandalıları sevmem, her zaman için geç kalırlar.

Milton ve Chris onu seyrediyorlardı.

— Ne yapacağız? dedi Chris.

— Sizi hoş bir yere götüreceğim.

Gorillerin gözleri parladı.

— Nereye?

— Bırakın dasize sürpriz yapayım, dedi Malko.

(*) Hollandalıların büyük hatalar yaptığı bir savaş

*

**

Madeni levhalarla sarılı konteynerlerin bulunduğu rıhtımı sanki binlerce vinç koruyordu. Albay van Nuys'u askeri üssün girişinde buldular.

Malko Sovyetlerin bir taşla iki kuş vurmak istediklerini söylemişti. Kaza sonucu meydana gelecek bir nükleer patlamayla halkı dehşete düşürecekleri gibi suçu da Amerikalılara atacaklardı. Bunun için de NATO'ya ait askeri malzemenin boşaltıldığı bölgeden daha uygun yer olamazdı. Her şeyin ihmalkârlık sonucu olduğu sanılacaktı. Bölgeyi kontrol etmek zordu, ayrıca burada meydana gelecek patlamada çok sayıda insan kaybı söz konusu değildi... Ama moraller bozulacak ve hiçbir liman nükleer mühimmat boşaltımına izin vermeyecekti...

Ertesi sabah iki ABD şilebi gelecek ve bütün bölge kapatılacaktı. Ama şu an için burası son derece serbestti. Bu durumda da nükleer mayın önceden doklara saklanırsa geriye yalnızca uzaktan kumanda cihazıyla patlatılması kalıyordu...

Albay van Nuys Malko'ya bir Geiger sayacı uzattı.

— İşte şu ikisi de yardımcılarınız için, kimsenin bundan haberi yok. İyi şanslar!..

Cihazları alan gorillere Avusturyalı bunların nasıl çalıştığını anlattı.

— Normal olarak buralarda nükleer hiçbir madde yok. Oysa mayınlar, sayacı yüz metre uzaktan çalıştırır. Şayet sayacınızda bir hareket görürseniz... dedi SAS.

— O zaman şu başbelası alet burada demektir, dedi Chris.

— Doklar trapez şeklindedir, en uzun kenarını takriben bir millik rıhtım oluşturur... Önümüzde daha saatler var, ama aranmadık tek bir köşe kalmamalı, dedi Malko.

Koskoca meydanda ve hangarlarda binlerce konteyner vardı. Buna araçları, demir yığınlarını ve sandıkları da ilave etmek lazımdı. Bölgeyi üçe ayırdılar ve herbiri kendi alanına gitti.

*

**

Konteynerlerin üzerine çıkıp atlamaktan Malko'nun sırtı ve beli ağrıyordu. Duyduğu tek cızırtı ise, Albay van Nuys ve iki gorille haberleşmesini sağlayan belindeki telsizden geliyordu. Albay Kontrol Merkezi'nde kalmış, araştırmayı izliyordu.

Aramaya başlayalı üç saat olmasına rağmen, hâlâ bir şey yoktu. Malko hemen hemen işinin üçte birini bitirmişti. Bir süre konteynerlerden uzaklaşmak için Alman garnizonlarına dağılmak üzere bekleyen araçların olduğu kısma geçti. Hepsinin üzerinde hâlâ Amerikan plakası vardı. SAS Geiger sayacıyla aralarında dolaşmaya başladı ve üçüncü sırada neredeyse kalbi duracaktı: Sayaçtan sesler geliyordu. Bu bir Ford kamyonu. Yaklaştı, ses yoğunlaşmıştı...

Uzaklaştı, zayıfladı. Yaklaştı yine önceki gibi oldu.

Avusturyalı araca bir göz attı. Kuşkulana- cak hiçbir şey yoktu. Kapıların hepsinin kilidi açıktı, ama açmaya cesaret edemedi. Tuzak

olabilirdi. Kemerindeki telsizi aldı ve Albay van Nuys'u aradı.

— Albay, buraya gelirsiniz çok iyi olur. A bölgesinde, tel örgünün yanındaki aracın durduğu yerdeyim, dedi.

Beş dakika sonra, bölge polis, BVD görevlisi, Hollandalı askerler ve Amerikalıdan geçilmiyordu. Hollandalılardan oluşan bir imha ekibi radyasyona dayanıklı giysileriyle Ford kamyonu girmek üzereydi. Albay van Nuys duvarın arkasına geçti ve sırtarak SAS ile CIA sorumlusuna doğru ilerledi.

— Tamam! Uzmanlarımız mayını etkisiz hale getirecek plutonyum kutusunu çıkardılar. Araç tuzaklı değildi, buna karşın patlayıcı mekanizma uzaktan kumandaya ayarlıymış.

Heyecandan dili tutulan John Fitzpatrick, Malko'nun elini uzun uzun sıktı. Beyaz elbiseli iki kişi ellerinde dikkatle taşıdıkları nükleer mayını güvenlik alanından çıkarttılar.

— Tanrım, şükürler olsun sana! Kazandık, diye mırıldandı Amerikalı.

Malko da duyulanmıştı. Çünkü önsezisi doğru çıkmıştı, ama ancak en yakındaki tehlikeyi önlemişlerdi.

— John, henüz kazanmış sayılmayız... Elleri yedek olarak ikinci mayın var. Patlamayı gerçekleştiremeyince öfkeden kuduracaklar... Neler olabilir, düşünebiliyor musunuz? dedi SAS.

John Fitzpatrick bunu gayet iyi anlıyordu.

Bu kez teröristler ikinci mayını herhangi bir yerde patlatacaklardı. Amaçları ise öç almak olacaktı. Tehdit bertaraf edilmiş değildi.

XVI. BÖLÜM

Birden John Fitzpatrick sanki yirmi yaş birden çökmüştü.

— Tanrı bizi korusun! Ama ne yapabiliriz ki? dedi.

— Eğer şu an burada olanlardan onları haberdar edecek adamları yoksa, onları kıştırmanın bir yolu olduğunu sanıyorum, dedi SAS.

— Nasıl?

Albay van Nuys da onlara yaklaştı konuşmayı dinliyordu.

— Önce burada her şeyin çabucak normale dönmesi gerekli. Bana kalırsa bu mayını sabaha doğru patlatmayı düşünüyorlar, böylece can kaybını asgariye indirecekler. Onu burada uzun süre bırakamazlar ve her şeyin gemiler gelmeden olup bitmesi lazım. Eğer bekledikleri şey olmazsa, mayının niçin patlamadığını anlamak için geleceklerdir.

— Doğru! Her ne pahasına olursa olsun, ikincisini de tesirsiz hale getirmek lazım. Aksi takdirde bir felaketle karşılaşırız. Bu geceden itibaren burada gizli bir düzen kurma konusunda sizinle hemfikirim.

— Şafakta, ilk gemi gelirken burada olurum, dedi Malko.

— Tanrım! Haklı olmanızı dilerim, yok-

sa... dedi CIA sorumlusu.

Cümlesini bitirmedi. Kimse de bitirmeye cesaret edemedi. Hepsi aynı şeyi gözleri önünde canlandırıyordu: Nükleer patlama sonucu oluşacak buluttan bir mantar ve binlerce ölü...

Konuşmayı izleyen Chris Jones, Milton Brabeck'in kulağına:

— Onlardan birini bir yakalarsam kerpetenle hayalarını koparacağım! diye fısıldadı.

*

**

Odila Kaiser sürekli konuşuyor, ama bir türlü Malko'yu rahatlatamıyordu. Amsterdam'ın en iyi lokantası olan Vijff Vliegen'in görkemli havası hoşuna gitmemişti. Üçüncü şişe şampanyayı içiyorlardı. Albay van Nuys'un çalışma arkadaşı akşam yemeğine çıkmayı hemen kabul etmişti. Örgülü uzun saçları kadına daha ciddi bir görünüm kazandırmıştı.

Malko saatine baktı: ondu. Harekete daha yedi saat vardı. Bu gece hem John Fitzpatrick'in, hem de Albay van Nuys'un gözlerini bile kırpamayacağına emindi. Ülkeyi tehdit eden tehlikeden haberdar olan üst düzey görevlilerinin tepkisinden bahsetmek lüzumsuzdu.

— Gidelim, dedi SAS.

Bitişik masalardan birinde oturan Chris ile Milton yemeklerini bırakmış, gözleriyle adeta garson kızı yiyorlardı. Odila ile Malko yanlarından geçerken Milton:

— Burada vahşiler gibi tıkınıyorlar! Hamburger yiyeceğim, dedi.

— Ne isterseniz yapın, ama saat altıda

üste olun, dedi Malko.

*

**

Daha Krasnpaloski'deki odalarına girer girmez Odila Malko'yu öpücük yağmuruna tuttu. Avusturyalının kendini soymasına izin verdi.

Yatağa uzandılar ve öpüşmeler ile birbirlerini okşamayı orada sürdürdüler.

Arada bir kadının çığlıkları duyuluyordu. Malko saatine baktı. Dört buçuk. Hazırlanmamıştı.

*

**

Sabah güneşi buz gibi sisi ancak dağıtmıştı. Malko masmavi gökyüzüne baktı ve bugünün kıyamet günü olmaması için dua etti.

Prences Beatrix Rıhtımı'nın çevresi olağan görünümündeydi, ama sıkı ve gizli bir denetim vardı. Malko sabahın erken saatlerinden itibaren birçok kişinin telefon başında yerlerini aldığını biliyordu. Hollanda Hükümeti'nin tanıdığı süre, akşam bitiyordu.

Albay van Nuys'un adamları denetimi üç daire halinde sürdürüyorlardı. Bunların sonuncusu nükleer mayının bulunduğu Ford kamyonundan otuz metre uzaktaydı. Saat on olmuştu. Yük boşaltımı ise saat altıdan beri sürüyordu. Etrafta çok az polis gözüküyordu ve her şey normal gibiydi. SAS, Chris Jones ve Milton Brabeck ile boş bir konteynere gizlenmiş, etrafı seyrediyordu.

Jan Kloos ve arkadaşları muhakkak gelecekti.

*

**

Nükleer mayının uzaktan kumanda cihazındaki düğmeye onuncu kez basan Willem Volker'a Jan Kloos öfkeyle baktı. Mayına kuş uçuşu dört kilometrelik mesafedeydiler ve onlar için tehlike söz konusu değildi.

— Çalışmıyor! diye homurdandı Willem Volker.

— Görüyorum! Eğer bu davayı bozduysan seni vururum, dedi Jan.

— Gereken her şeyi yaptığıma eminim. Belki de uzaktan kumandayı engelleyen bir şey vardır.

— Öyleyse yukarı çıkalım.

Rhin kıyısında, Prences Beatrix Dalgakıranı'na hakim bir kulenin altındaydılar.

Jan Kloos minibüse giderek Erika'yı aldı. Hans orada kaldı. Kurşun muhafazasındaki ikinci mayın araçtaydı. Hans minibüsü bej renge boyamıştı. Bilet alıp asansörle kulenin tepesine çıktılar ve Willem Volker orada bir kez daha uzaktan kumanda cihazına bastı. Yine bir şey olmamıştı.

— Defol git! dedi öfkeyle Jan Kloos.

Bilimadamı ona şaşkın şaşkın baktı.

— Ne yapacağız?

— Gidip ne saçmalık yaptığını bakacağız.

— İmkânsız bu, beni yakalarlar, dedi Willem.

— Korkma! Erika minibüsü garın önüne çekecek ve taksiyle geriye dönecek. Ben burada kalıyorum. İkincisinin mekanizmasını çalıştırdın mı?

— Evet.

— Uzaktan kumandanın düğmesine basmak yeterli mi yani?

— Evet.

— Öyleyse seni yakalarlarsa efendice bırakmalarını söylersin. Eğer bir saate kadar gelmezsen işaret fişeği atarım, buradan manzara çok güzel olacak...

— Böyle anlaşılmamıştık ama. Dediğin gibi olursa kimse Amerikalıların bu işi yaptığına inanmayacak... dedi şişman adam.

— Mühim değil. Bu kadar eziyete boşuna katlandığımı zannetme... Git. Hans sana eşlik edecek. Eğer arıza yanlış bağlanmış bir teldense, tamir edecek kadar zamanımız var.

Willem çaresizlik içinde Erika ile aşağı indi. Orada ayrıldılar ve adam Hans ile buluştuktan sonra Golf'e bindi. Aslına bakılırsa, Willem mayın patlamadığı için mutluydu. İçinden bir ses büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu söylediye de, aldırış etmedi.

*

**

Malko'nun kemerindeki telsiz cızırtı yaptı ve Albay van Nuys'un sesi duyuldu.

— İçinde iki kişi olan şüpheli bir araç bölgeye doğru yaklaşıyor... Durdular ve etraflarına bakınıyorlar...

Sessizlik oldu. Hollandalı heyecanlı konuşmasını sürdürdü.

— Sarışın olan genç telleri kesiyor. Bitti... Arabaya döndü... Dikkat, size devrediyorum, diğeri araçtan indi ve içeri girdi.

— Gördüm! dedi SAS.

Bu bisikletle kendisine ateş eden adamdı! Doğru Ford kamyonu ilerledi ve arka kapağı açtı. Nükleer mayının orada olmadığını ve tuzağı çok kısa sürede anladı. Hemen geri

döndü, ama karşısına çıkan Chris Jones onu durdurdu. Birlikte yere yuvarlandılar, bilgin çaresizce boğuşuyordu.

— Hans! Hans! diye bağırdı.

Sarışın olanı arabadan fırladığı anda, Malko da bulunduğu konteynerden çıktı.

Ancak sarışında bir FAL vardı! SAS'ı görür görmez yaylım ateşi açarak tüm bölgeyi taradı ve Malko camları paramparça olan araçlardan birinin arkasına gizlendi. Chris ile Willem Volker hâlâ boğuşuyorlardı. Milton Brabeck de meydana çıktı, diz çöktü ve 357 Magnum'unu iki eliyle kavrayarak ateş etti. Altı mermiden dördü Hans'ı buldu ve sarışın FAL'ını bırakarak her tarafı kan içinde devrildi. Her yandan polis çıkıyordu. Willem Volker'ın vahşice elini ısırması yüzünden Chris çığlık attı, ama sonunda adamı tesirsiz duruma getirdi ve Malko yanlarına geldiğinde onu ayağa kaldırdı. Hollandalılar Albay van Nuys'un komutasında geliyorlardı. Willem Volker hırıldayarak:

— Beni bırakın, yoksa korkunç bir şey olacak! dedi.

— Açılın! diyen Albay van Nuys bilginle konuşmaya başladı.

— Siz Hollandalısınız. Vatandaşlarınızı yani kadın ve çocuklarınızı nasıl öldürmek istersiniz? Siz ki bir barışsever...

— Bırakın gideyim, yoksa mayını patlatacak... dedi Willem.

— Nerede?

— Söylemem. Gitmek istiyorum, yoksa patlayacak.

— Siz bir canisiniz. Ne istiyorsunuz?

Hükümet tarafından yetkili kıldım ve size...

Malko araya girdi.

— Zaman kaybediyorsunuz.

— Öyleyse sorguya çekelim, dedi Hollandalı.

Aniden Chris Jones Willem Volker'i ensesinden tutup havaya kaldırdı ve yumruğunu suratına indirdi! Sanki gorilin yumruğu adamın ağzına girmişti. Sırtüstü yere uçan Willem'in ağzı kan çanağına dönmüştü. Aynı anda Milton Brabeck iki adamla Hollandalının arasına girdi.

— Ne yapıyorsunuz? dedi Albay van Nuys.

— Gördüğünüz gibi onu sorguya çekiyor, dedi Milton.

— Bu barbarlıktır. Adam bir canı ama...

— Bir nükleer silahın patlamasını mı tercih edersiniz? dedi SAS.

Chris Jones yüzünü Willem Volker'in kan içindeki suratına yasladı ve:

— Bizi arkadaşlarına götür, yoksa lime lime olacaksın! Acelemiz olduğu için sana acıمامı hiç bekleme! dedi.

Hollandalının cevabını beklemeden saçlarından tuttu ve yüzünü var gücüyle orada duran bir Chevrolet'nin kaportasına çarptı. Bu işlemi üç kez tekrarladı ve adamı doğrulttu. Willem Volker ezilmiş kıkırdaklar, kırık ağzı ve burnu, yuvasından dışarı uğramış gözüyle iğrenç bir görünümdeydi ve insandan başka her şeye benziyordu. Chris Jones kaportadan çıkan iri civatayı görmemişti.

— Durun! dedi bir adım öne çıkan Albay van Nuys.

Milton Brabeck cevap vermeden Python

357 Magnum'unu doğrulttu.

— Nerede? dedi Chris Jones.

Cevap yalnızca hırıltıydı.

Yeniden adamın yüzünü çarpmaya devam etti. Kaportada kırılan kemiklerin çıkardığı ses korkunçtu. Herkes bu vahşet sahnesinin etkisiyle donakalmıştı. Nihayet Willem Volker Chris Jones'un kulağına bir şeyler fısıldadı. Adamı bir paket gibi yere bırakan goril Malko'ya doğru ilerledi.

— Rhin kenarındaki kulenin üstündeki lokantayı biliyor musunuz?

Malko kuleyi görmek için başını çevirdi, yanında boş bir bahçe vardı.

*

**

Nuys'un sivil adamları çevreye yayılmış ve kulenin altını sarmıştı. Gri renkli ve tepesi çok sayıda antenle kaplı bir araç kulenin yanında durdu. Araçtan inen BVD albayı giriş katındaki hediyelik eşya satan dükkânların birinde bekleyen SAS'ın yanına gitti.

— Kısa dalga vericisi çalışır durumda. Aşılması imkânsız bir elektromanyetik alan yarattık. Bu da Jan Kloos'un uzaktan kumanda cihazının çalışmasını engeller.

— Ya başka bir ateşleme sistemi varsa?

— Adam olmadığını söylüyor, ama ne yazık ki bunu doğrulama imkânımız yok.

— Gidelim! dedi Malko.

Kuleye çıkış yasaklanmıştı. Büyük asansörlerden birine on iki kişi bindiler. İlk durak lokantaya hakim olan terastı. Elllerinde silahlarla içeri girdiler.

Burası boş ve çok rüzgârlıydı.

Malko kenara yaklaştı ve aşağıdaki lokantaya baktı. İçerde yirmi kişi filan vardı. Aralarında kara gözlük takmış ve kapıya yakın bir yerde oturan bir çift görülüyordu. Bunlar, patlama sırasında çıkacak ışına karşı gözlerini koruyan Jan ve Erika idi! Kendisini görüp görmediklerini bilmeden çabucak geri çekildi.

— Oradalar, hemen inelim! dedi SAS.

Albay van Nuys'un emrindeki çok sayıdaki adamın lokantaya girmesiyle Jan yerinden fırlayıp silahını çekti. Her şey çok çabuk olup bitti. Malko eski oduncunun gözlerindeki vahşi ifadeyi farketmişti anda, adam tetiğe bastı. Mermiler SAS'ı birkaç santimetreyle ıskaladı ve kapı pervazını parçaladı. Arka planda, gözleri dışarı uğramış olan Erika'yı gördü. Elinde silah vardı, ama Jan aralarında olduğu için ateş etmesi imkânsızdı.

— Öldür onları! Öldür onları! diye haykırdı kadın.

Avusturyalı ile Jan bakıştılar, ama terörist silahına yeni bir şarjör takma fırsatını bulamadan Malko şarjörünün yarısını midesine boşaltmıştı bile.

Jan Kloos tek kelime edemeden yere yığıldı, gözleri cam gibiydi. Erika haykırdı. Malko bir masayı siper almak zorunda kaldı, çünkü kadın şuarsuzca ateş ediyordu. Biraz sonra mekanizmanın kuru sesi duyuldu, mermisi bitmişti. Malko yerinden kalktı ve Albay van Nuys'un adamları tarafından kısıkvrak yakalanan kadına doğru gitti. Direnmesini ancak dakikalar sonra önleyebildiler. Malko hâlâ kazandıklarına inanamıyordu.

Erika'nın da polislerine eşliğinde kendine doğru geldiğini gördü. Yanına gelince kadın durdu ve ilk karşılaştıkları günkü gibi sırttı.

— Özür dilerim!

Malko polisleri onu bırakmalarını işaret etti. Kadın bir adım sonra kollarındaydı ve ellerini ensesine dolamıştı. Malko boynuna değen ateşli ağzı hissetti.

— Çok yazık Erika! dedi.

Aynı anda, acıyla haykırdı! Erika'nın sivri dişleri boynunda kenetlenerek etini parçalamış, atardamarını kopartmaya çalışıyordu.

Bir an için telaşa kapıldı. Öyle delice, öyle beklenmedik bir şeydi ki bu. Nihayet polislerin de yardımıyla Erika'yı kendinden uzaklaştırdı. Kadın deli gibiydi.

Yarasından fışkıran yoğun kanı durdurmaya çalışarak kadını izledi. Erika tam asansöre binerken arkasına döndü ve ona baktı. Malko sırtının ürperdiğini hissetti. Bu, beyni yıkanmış kişilere has soğuk bir bakıştı. Sonra kadın deli gibi gülmeye başladı ve gözden kayboldu.